

Trò Chơi Cút Bắt

Contents

Trò Chơi Cút Bắt	1
1. Chương 1: Cố Nguyên	1
2. Chương 2: L	5
3. Chương 3: Cố Nguyên	8
4. Chương 4: Thiệu Lam	13
5. Chương 5: Cố Nguyên	17
6. Chương 6: Merry	22
7. Chương 7: Cố Nguyên	26
8. Chương 8: Thiệu Lam	31
9. Chương 9: Cố Nguyên	34
10. Chương 10: Thiệu Lam	39
11. Chương 11: Cố Nguyên	44
12. Chương 12: L	47
13. Chương 13: Cố Nguyên	53
14. Chương 14: Thiệu Lam	58
15. Chương 15: Cố Nguyên	62
16. Chương 16: Thiệu Lam	67
17. Chương 17: Cố Nguyên	73
18. Chương 18: L	77
19. Chương 19: Thiệu Lam	83
20. Chương 20: Cố Nguyên	89
21. Chương 21: Ngoại Truyện	103

Trò Chơi Cút Bắt

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, hành động, bá đạo ôn nhu công x ngọt kiều nữ vương thụ, [H], ngược, HE. Pairing: Cố Nguyên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-cut-bat>

1. Chương 1: Cố Nguyên

Những vụ án gần đây cứ liên tục xảy ra khiến đầu óc tôi muốn điên đảo. Trước mặt lúc nào cũng dày đặc những hồ sơ với nhiều cái chết kỳ dị. Kỳ dị đến mức buổi tối khi nhắm mắt ngủ, tôi đã bị nó ám ảnh.

Cả hai tháng nay đều vùi đầu vào mấy tập hồ sơ đó, rốt cục tôi vẫn không hiểu kẻ biến thái giết người hàng loạt kia là thể nào, động cơ là gì, cảm giác ra sao khi đã kết liễu những con người xấu số đó.

Những nạn nhân của cái tên biến thái đấy, tôi tạm gọi là S, vì cách hấn tra tấn từng người rất kinh khủng. Hiện trường vụ án thường sạch sẽ nhưng luôn để lại một vài dụng cụ tra tấn khiếp đảm.

Hiện tại đang là buổi tối, tôi vẫn chưa ra về vội, quyết định ở lại sở cảnh sát mà tìm hiểu thêm về S. Tách cà phê trên bàn cũng đã sớm nguội, tôi chợt nhớ đến liền nâng lên uống một ngụm. Kết quả chính là bị cái đắng làm cho đầu lưỡi tê dại một trận.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng động va chạm mạnh mẽ. Ngẩng đầu lên, tôi phát hiện đó là A Phương, một cảnh sát tuy nhỏ tuổi nhưng rất ngầu. Những vụ án của S, cậu ta đều theo sát tôi mà hỗ trợ. Tuyệt nhiên không như mấy tên cảnh sát trẻ tuổi mới vô nghề khác, A Phương rất gan dạ, cũng hơi ương bướng.

A Phương mở toang cửa, vẻ mặt hớn hở, chạy về phía tôi.

Nhìn cái mặt của cậu ta làm tôi lạnh cả người. Hiện tại là buổi tối, căn phòng này cũng không bật quá nhiều đèn, nụ cười của A Phương lại khiến tôi liên tưởng đến nhiều thứ kinh dị.

Đập hai tay xuống bàn, A Phương nói, " Đội trưởng Cố, em vừa phát hiện một chuyện rất quan trọng."

Tôi tên Cố Nguyên, một đội trưởng có trách nhiệm với công việc, được nhiều cấp dưới ngưỡng mộ. Cái này, tôi không nói dóc, là chính bọn họ đã nói như thế. Tôi lúc đầu nghe thấy cũng phát ngượng, nhưng rồi cũng quen.

Người ta khen mình, làm quái gì phải ngại ngùng?

Mỗi lần A Phương bảo rằng có phát hiện mới thì hầu như đều là những sự việc tôi đều đã nhận ra được rồi. Nhưng vì cái vẻ mặt háo hức kia, đã nhiều lần tôi giả vờ tỏ ra kinh ngạc và thán phục cậu ta.

Nghĩ lại, mình có chút tàn nhẫn.

Nâng tách cà phê lên uống thêm một ngụm nữa, tôi hơi nhăn mày, " Phát hiện gì?"

A Phương này giờ chỉ đợi có nhiều dây thôi. Vừa nghe tôi hỏi liền hí hửng đặt lên bàn một đồng hình. Nhìn sơ qua, tôi liền nhận ra đó là hình chụp ở những hiện trường gây án của S.

Không hiểu lắm ý của cậu ta, tôi tùy tiện cầm đại một tấm ảnh lên nhìn. Nhìn tới nhìn lui, không có gì mới, tôi ngẩng mặt, " Có gì mới?"

A Phương lại cười toe toét, chỉ chỉ vào một góc ảnh, vị trí trên bức tường phía sau. Chỗ đó bị một vết sáng lóe qua, làm mờ đi, rất khó nhìn.

" Đội trưởng, anh không thấy gì sao? Đây là chữ L, là L đó." Nói rồi cậu ta tiếp tục lôi ra một loạt ảnh nữa, cũng chỉ vào từng vị trí có xuất hiện chữ L.

Cuối cùng đã đỉnh đặc kết luận, " Đội trưởng, em nghĩ đây chính là một ám hiệu mà S để lại. Chữ L, rất có thể là chữ viết tắt của tên hấn?"

Tôi nghe A Phương giải thích xong, lại tiếp tục nhìn vào từng tấm hình. Chữ L kỳ lạ xuất hiện ở mỗi tấm ảnh, mỗi hiện trường gây án đều giống hệt nhau. Đây chắc chắn không phải là một sự trùng hợp.

Sự giải thích kia tạm thời rất có lý. Tôi gật gật đầu, " Nghe cũng hợp lý lắm. Cậu về điều tra thêm đi, nhưng đừng lơ là vụ án khác."

A Phương cười cười, gơ tay ngang trán, " Yes sir!" Nói xong liền ngoảnh đầu chạy ra khỏi phòng.

Cánh cửa khép lại, căn phòng thoáng chốc yên lặng.

Tôi ngả người ra sau ghế, vẫn trầm ngâm cầm từng tấm ảnh lên nhìn. Chữ L này thật đẹp, hệt như được vẽ rất tỉ mỉ, màu sơn còn là màu xanh dương.

L, xanh dương, L, xanh dương...

Bỗng dưng hai từ ấy liên tục xuất hiện trong đầu tôi, chạy thành một vòng tròn. Tôi nhu nhu thái dương, cảm thấy mắt hơi mờ, đầu hơi nhức.

Cuối cùng quyết định sắp xếp lại hồ sơ gây án, chuẩn bị ra về.

Ở Cục lúc này cũng chẳng còn mấy người nữa. Không gian xung quanh như tĩnh lại hẳn, tạo cho người khác một cảm giác thật bức bối.

Tôi một mình lướt ngang qua mấy cái hành lang, tiếng giày da ma sát với nền nhà cũng phát ra mấy tiếng khó chịu.

Rất nhanh đã rời khỏi Cục. Tôi lái xe tìm một quán ăn đêm để bồi đắp cho bao tử của mình, tiện thể ngồi suy nghĩ một chút về vụ án của L.

Từ bây giờ, tôi sẽ gọi con người đó, à không, với tôi thì hẳn không giống con người nữa. Cứ gọi là L vậy.

Một tô mì nóng hổi, một chai bia ướp lạnh, tôi cảm thấy buổi tối thế này thực ấm áp. Mì đã đặt trước mặt, tôi tạm gác những thứ kinh tởm kia qua một bên, cúi mặt húp mì xùm xụp.

Ăn được một nửa, tôi ngửa cổ uống cạn ly bia.

Bao tử được lấp đầy, bây giờ thì sáng khoái thực sự.

Như đã nói, tôi tên Cố Nguyên, một đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm rất ưu tú. Trước đây khi mới vào nghề, tôi khá rụt rè và ít nói, cũng rất nghe lời. Nhiều lần theo đội đi tuần tra hoặc đến những hiện trường gây án, chứng kiến viễn cảnh máu me ghê rợn, tôi đã suýt nôn cả ra.

Đó là lần đầu đi thực hiện nhiệm vụ của tôi, và nó hơi tệ. Nói trắng là thất bại nặng nề.

Về sau tôi luyện tập mình phải chai lỳ với những thứ máu me tanh tưởi đó. Sau những ngày tháng tập luyện cực lực, kỹ năng bắn súng của tôi đã tốt vượt bậc, tâm lý cũng chai sần dần, tính tình cũng khốc liệt không kham.

Tuy thế, tôi vẫn biết yêu đấy nhé. Nhưng người tôi yêu hơi khác một chút. Tôi yêu đàn ông. Chuyện này không ai biết ngoại trừ người bạn nói khổ với tôi, Đinh Huy.

Con người này hiện đã là một vị chủ tịch triệu người mê, trong số đó lạc loài một thằng đàn ông là tôi.

Tôi yêu thầm Đinh Huy cũng rất lâu rồi, thế nhưng mãi vẫn không nói ra. Tôi nghĩ cả đời này cứ yêu đơn phương như thế cũng không tệ.

Yêu, không nhất thiết phải bày tỏ. Tôi sợ nói ra rồi, ngay cả tình bạn tôi cũng không giữ nổi. Tôi không sợ ma quỷ, không sợ kẻ biến thái giết người hàng loạt, tôi sợ người khác từ chối tình cảm của mình.

Nghe có vẻ hèn nhát nhu nhược, nhưng mỗi người có một cái sợ riêng mà. Bạn sợ máu, tôi sợ yêu. Bạn sợ chuột, tôi sợ yêu. Bạn sợ ma quỷ, tôi sợ yêu.

Xét ra, tôi chỉ sợ mỗi yêu, còn bạn lại sợ rất nhiều thứ.

Nhưng rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến. Khoảnh khắc khi thấy người mình đơn phương bao năm nay lại đang gần gũi với một cậu thanh niên khác, tôi Cố Nguyên đã bộc phát bản tính đồ kị.

Tôi yêu Đinh Huy đã rất lâu, tất nhiên là lâu hơn cái tên nhóc kỳ quặc ăn chơi ấy, cho nên khi nhìn cậu ta bám riết Đinh Huy, tôi có chút khó chịu. Nhưng rồi tôi cũng không nói ra, mặc kệ thời gian trôi đi, tôi lại chúc mừng họ đến với nhau.

Và cuộc sống này thì làm gì có màu hồng hạnh phúc cơ chứ?

Chuyện tình của hai người họ cũng đến cái hồi gặp phải sóng gió. Đinh Huy khi ấy trông rất suy sụp, còn tôi lại bất đắc dĩ trở thành một người bạn tâm sự giải khuây.

Chúng tôi đêm ấy uống rượu cùng nhau, nói biết bao nhiêu chuyện trên đời này và rồi khi ma men thấm vào trí óc, nó khiến chúng ta hành động hồ đồ. Tôi lật ván cờ muốn chiếm đoạt Đinh Huy cho mình, nhưng rồi lại nhận lấy một cú sốc nặng nề.

Đinh Huy không những không lay động mà còn vạch rõ một giới hạn tuyệt đối với tôi. Khi ấy, tôi đã đau lòng biết là bao. Sau đó thì quyết định dời chuyển công tác trở về Trung Quốc.

Từ ngày đó cho đến bây giờ cũng được một năm rồi. Quá khứ xem như đã mờ nhạt dần trong tâm trí của tôi.

Câu chuyện tình bi thương này cũng chỉ đến đây, bây giờ tôi tốt nhất là không nên nghĩ về nó nữa.

Nói về vụ án của L, chúng tôi đã theo đuổi hắn gần một năm rưỡi rồi. Đây là vụ án khó nhằn nhất mà tôi đảm nhiệm.

Có thể L quá khôn khéo, hoặc chúng tôi là những tay cảnh sát đặc nhiệm dở tệ.

Theo những dấu vết để lại, tôi không nghĩ mình lại ngu ngốc như thế. Nhìn thấy nạn nhân cứ liên tục bị giết chết tàn nhẫn, mà chúng tôi thì không làm được gì, trong lòng tôi dấy lên nhiều cảm xúc khó diễn đạt.

Thương xót có, nhẹ nhõm có, cũng có một chút hả hê. Vì sao à? Vì những nạn nhân bị L giết hầu như đều là những người đáng phải chết.

Điểm chung về đối tượng của L chính là, những người đàn ông trung niên, có tiền án về buôn bán mại dâm, lợi dụng tình dục, cưỡng bức trẻ em, bóc lột sức lao động người khác.

Kể ra rồi tôi mới thấy, L giết bọn chúng là đúng đắn.

Nhưng bên cạnh đó, tôi không thể chối bỏ một điều, đó chính là L đã giết người, trực tiếp ra tay giết người, còn bằng những cách ghê rợn.

Đây là mấu chốt sự việc khiến tôi cảm thấy rất nhức đầu. Mỗi lần nói đến đây, tâm tình của tôi chẳng biết phải nghiêng về hướng nào nữa. Mặc dù người có quyền lực nhất trong Cục luôn nói rằng, L là tội phạm nguy hiểm, buộc phải bắt giam.

L không phải vì dân diệt bạo, L chỉ là một tên biến thái giết người để thỏa mãn sự ham muốn của hắn.

Người đó nói vậy, tôi đành phải nghe theo như vậy.

Bữa khuya đã xong, tôi lái xe trở về nhà. Căn nhà của tôi khá rộng rãi, chỉ có một người ở nên có chút hiu quạnh. Nếu như là một tay cảnh sát mới vào nghề, ban ngày chứng kiến viễn cảnh máu me, ban đêm sẽ chẳng dám ngủ trong căn nhà giống tôi đây.

Sau khi tắm rửa xong xuôi, tinh thần đột nhiên thoải mái hẳn ra. Tất nhiên tôi sẽ không tìm hiểu về L nữa, không muốn nghĩ về hắn nữa, chỉ muốn lên giường đọc sách, sau đó đi ngủ. Ngủ một giấc thật ngon.

Cuốn sách trên tay dần dần bị thả lỏng rồi rơi nhẹ trên nệm, ngón tay tôi cũng đang duỗi ra. Hai mắt lim dim, giấc ngủ của tôi sắp đến rồi.

Một chút nữa thôi, trước mắt dần chuyển sang một màn huyền huyền.

Bất chợt, điện thoại trên bàn reo lên một trận.

Từ trên giường tôi giật bản mình, ngồi dậy một góc chín mươi độ. Hai mắt hoàn toàn mở thao láo, rõ ràng cơn buồn ngủ đã bị tiếng chuông dọa bay đi mất.

Nhận thức được việc này, tôi không ngừng oán hận cái tên đang gọi quấy rầy mình. Quay sang với lấy điện thoại, tôi ghé mắt nhìn, phát hiện đó là thằng nhóc A Phương.

Nửa đêm lại gọi đến làm phiền giấc ngủ của mình, cái thằng này, thiếu đòn rồi.

Tôi oán giận hừ một tiếng, bắt máy rồi xả một tràng:

” Khẩu Nhĩ Phương, cậu ăn nhầm cái gì mà lại gọi tôi vào lúc nửa đêm? Thằng ranh nhà cậu không để người ta ngủ ngon được sao? Có chuyện gì mai nói không được sao? Khốn khiếp!!!”

Đầu dây bên kia im lặng lăm. Tôi cũng dừng lại, thở mạnh một hơi.

A Phương hình như bị tôi dọa đến cắn đầu lưỡi, không nói được nữa. Mất một lúc, cậu ta mới ấp úng bên kia, ừ ừ rồi lại dạ dạ, cuối cùng hỏi nhỏ:

” Em vừa nhận được cái này, anh muốn biết không?”

Tôi nghe giọng nói ỉu xìu của A Phương, bất chợt cơn giận lại ập đến.

” Có cái gì mà úp úp mở mở chứ hả? Cậu là thiếu nữ mới lớn à? Nói thì nói mau!”

A Phương a một tiếng khê, sau đó nói, " Công sức hai tháng nay em bỏ ra điều tra về L, cuối cùng cũng có kết quả rồi."

" Là gì?" Tôi bỗng căng thẳng, cũng rất mong chờ.

Hai giây im lặng trôi qua, tôi nghe rõ ràng giọng nói chắc nịch của A Phương.

Cậu ta nói, " Em vừa nhận được một mail lạ tên L. Trong đó để lại một lời nhắn quái đản. Hắn ta nói, có mười con dê băng qua bờ hồ vào lúc ba giờ sáng."

2. Chương 2: L

Một ngôi nhà trong trí tưởng tượng của mọi người có lẽ sẽ khác nhau. Nó sẽ là những ngôi nhà với muôn hình vạn trạng, cách bày trí khác nhau, đồ đạc khác nhau, kiểu thiết kế cũng sẽ khác nốt.

Mỗi người sẽ có một ngôi nhà của riêng mình. Và họ sẽ yêu ngôi nhà của chính mình.

Nhưng thực tế cho thấy rằng, ngôi nhà đúng nghĩa là một nơi có đầy đủ bốn bức tường. Chỉ cần là một nơi được bao bọc bởi bốn bức tường và một cái nóc che trên đó thì gọi là nhà.

Nhà, hay tầng hầm thì cũng đều là bốn bức tường vô tri vô giác, càng nhìn lại càng chán ghét, càng nhìn lại chỉ càng muốn cào nát bức tường ấy mà trốn ra ngoài.

Và ngôi nhà của tôi rất khác biệt với mọi người. Đó là một tầng hầm nhỏ, một tầng hầm chỉ le lói một ít ánh sáng lùa vào qua khe hở của miếng sắt gỉ. Đó là nơi tôi chìm vào giấc ngủ sau khi đã kiệt sức với những trận đòn roi.

Để xem nào, xung quanh tôi chính là bốn bức tường màu vàng ngà. Còn có những con thú nhồi bông rách nát đang nằm trợn mắt nhìn tôi. Bọn nó có vẻ đang cười giễu tôi.

Nhưng khoan đã, mỗi ngày đều là bọn nó ngồi chơi cùng tôi, trò chuyện cùng tôi, chứng kiến những trận đòn roi mà tôi nhận lấy.

Mà, đó cũng chỉ là mảng ký ức nhạt nhòa thôi. Mảng ký ức khốn nạn như nước ấy cho đến tận bây giờ chỉ còn là một màu đen thẫm thẫm.

Chẳng nhớ gì cả.

Chỉ biết rằng tôi lại rất yêu thích những nơi chứa đầy bóng tối đó. Những nơi tựa như tầng hầm vậy. Mùi ẩm mốc, mùi chuột chết, mùi thối rửa của những kẻ đáng bị chết, mùi của tội ác, mùi của bóng đêm.

Những thứ mùi vị đó khiến tôi cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Giống như lúc này, tôi đang ở trong một căn hầm do chính mình tạo ra. Một căn hầm thật hoàn hảo.

Bị vây quanh bởi bốn bức tường cách âm, ánh sáng le lói trên đỉnh đầu với cây đèn dầu cũ nát. Nó đang đung đưa mặc dù không có gió. Có lẽ là những linh hồn bị nhốt tại đây đang trêu đùa với nó cũng nên.

Tôi ngồi thu lu một góc trên bậc tam cấp, ngược đời mắt nhắm ngáy dại của mình mà nhìn cây đèn dầu đung đưa. Nhìn một lúc, tôi lại hạ tầm mắt, nghiêng nhẹ đầu chăm chú quan sát món quà mới của mình.

Đôi mắt với tròng mắt màu xanh nhạt, một đôi mắt xinh đẹp mà ai nấy cũng ước ao muốn sở hữu. Nhưng vì chứng kiến quá nhiều cái chết, nhìn thấy quá nhiều linh hồn khốn khiếp dơ bẩn mà đôi mắt này đã trở nên tăm tối.

Đó đã là một đôi mắt không còn chứa đựng tâm hồn nữa.

Tôi xoa nhẹ mắt mình, nở nụ cười nhìn món quà mà tôi vừa mới tóm được.

Một gã đàn ông bần thủ từ trong ra ngoài. So với những gì đang bám riết trên người ông ta thì nhân cách của gã còn tồi tệ hơn gấp trăm lần.

Đường đường là một thương nhân lớn, có tiếng tăm trong ngành, tiền bạc dư giả, cuộc sống đầy đủ nhưng tại sao lại có thể kìm hãm một con thú đói khát trong người cơ chứ?

Sở thích muốn dùng những đứa bé trai thỏa mãn dục vọng của mình nghe thôi đã buồn nôn rồi. Tại sao cái thứ dơ bẩn đó lại có thể ôm ấp những đứa trẻ với dục vọng non xanh như vậy?

Tôi lắc nhẹ đầu, chẳng thể nào hiểu nổi những sự việc kỳ quái trên đời này. Gã vốn đã có vợ nhưng rồi cuộc hôn nhân này cũng đi đến bước đổ vỡ. Lẽ nào ám ảnh cái hạnh phúc nửa vời mà sinh ra trạng thái tâm lý biến thái kia?

Mấy việc này tôi không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Chỉ cần tôi phát hiện được một kẻ mang trong mình một linh hồn thối nát thì sẽ phải chết.

Các người sẽ thắc mắc vì sao tôi biết những điều này đúng chứ?

Là do báo chí, do lời đồn, do miệng người. Tất cả những thứ này sẽ đưa tôi đến để tìm cho được những con người dơ bẩn này.

Hiện tại ông ta đang bị trói vào góc tường, xung quanh có vài con chuột đen ngòm đang mon men đến gần gã rồi. Bọn nó đang ngửi mùi thức ăn. So với bọn chuột gớm ghiếc này, gã còn gớm ghiếc hơn.

Tôi đứng dậy, chiếc áo sơ mi dài quá cỡ này làm tôi khó chịu vô cùng. Tay áo dài che mất cả bàn tay, cái bàn tay dẫm mùi tội ác ấy. Tôi bước gần lại chỗ gã, từ trên cao nhìn xuống cái bộ dạng bất lực đáng thương của gã.

Gã đau đớn lắm thì phải. Tôi thấy gã không vùng vẫy giằng co nữa. Gã nằm im, mặc cho lũ chuột chết tiệt kia đang bò cả vào quần áo.

Tôi nhú mào, bật quẹt lửa lên và đốt cháy một mảnh giấy. Cầm mảnh giấy đó mà xua đuổi mấy con chuột, bọn nó kêu chít chít kinh hãi rồi chạy biến mất.

Chỉ còn tôi với gã, với tầng hầm thú vị này.

Tôi ngồi xổm xuống, dùng ngón tay của mình khều nhẹ vào cằm gã. Râu của gã làm tôi bực bội. Lập tức, tôi dùng ngọn lửa lúc này hơi nhanh qua chòm râu ngứa ngáy kia.

Nó cháy, cháy đỏ rồi tắt lịm.

Tôi nhìn cảnh tượng ấy chăm chú nhanh quá cho nên hơi hụt hẫng. Sau đó tôi dập lửa, nâng khuôn mặt bần thủ kia lên, nhìn cho thật rõ.

” Xin chào, gã thối tha!”

Gã không trả lời, không nhúc nhích, mắt mở trợn trắng nhìn tôi.

Tôi nhìn gã, cười thật mãnh.

” Tại sao lại có bộ dạng gớm ghiếc này chứ? Nhìn mào, tao đã buồn nôn mất rồi. Làm sao mà bọn nhóc kia lại chịu nổi mào nhỉ? Hừm? Hừm?”

Tôi vừa nhún giọng vừa miết cằm gã thật chặt, đến mức móng tay đều cắm sâu từng tác tiết.

Có lẽ lần này đau đớn lắm, nên gã kêu. Gã kêu một tiếng rồi gục mặt.

Mới trêu đùa một chút đã ngất rồi. Tôi buồn cười, tát mạnh vào mặt gã rồi đứng dậy.

Căn hầm vẫn im lặng như thế. Tôi nhìn quanh tìm kiếm một vật dụng yêu quý của mình. Trên tường có rất nhiều loại dây thừng khác nhau, đủ màu sắc và hình dạng.

Còn có dao lam, dao rọc giấy, tất cả những thứ sắt nhọn đều khiến tôi thích thú.

Ngoài ra còn có những thứ dùng để thỏa mãn dục vọng của con người.

Tôi nhìn chúng một lượt, niềm hân hoan bỗng trải khắp khuôn mặt, từ đôi mắt đến đôi môi, đều vô cùng háo hức.

Tôi cầm lấy một cái dụng cụ thỏa mãn dục vọng chạy bằng điện, nhìn kỹ thì nó rất giống thật, từ màu sắc đến hình dáng. Tôi liếc nhìn gã đang nằm trên đất, lại nhìn đến dụng cụ này, bỗng đứng lại mỉm cười.

Có lẽ thứ này sẽ hợp với gã lắm.

Nghĩ rồi tôi đi đến chỗ của gã, đẩy ngã gã nằm ngửa, kéo khóa quần, bắt đầu màn tra tấn khoan khoái của mình. Đây là việc tôi làm rất nhiều lần rồi, và khi những tiếng khóc không thoát ra nổi từ cổ họng hay nét biểu cảm đau đớn quằn quại của bọn chúng xuất hiện, tôi mới vui vẻ, mới thỏa mãn, mới hả hê.

Dụng cụ đã cắm sâu vào phía dưới, chế độ rung theo mức độ ngày càng mạnh hơn. Mặt gã biến dạng rồi, đau đớn, quằn quại, xót xa. Gã mở mắt rồi, gã đang nhìn tôi với đôi mắt sợ hãi.

Xem ra đôi mắt của tôi vẫn còn đẹp hơn gã rất nhiều lần.

Mặc kệ dụng cụ kia đang khuấy sâu vào khoái cảm cơ thể của gã, tôi đứng dậy, dùng roi mây trên tường quất một phát dứt khoát vào lưng gã.

Tiếng vun vút giữa không khí càng làm cho mọi thứ tĩnh lặng. Tôi ngừng tay, nhướng nhẹ lông mày nhìn gã đang mấp máy môi. Gã muốn nói chuyện thì phải.

Tôi không ngờ đến giờ phút này gã còn có thể nói chuyện được đó. Tôi cười thâm, bước lại gần, bỏ cây roi xuống đất.

Ghé sát miệng gã, tôi đảo mắt nhìn một cái.

" M..à...y..."

Gã gọi tôi, gã gọi tôi là mày.

" Muốn nói gì sao? Hãy cứ nói đi, trước khi mày đi gặp những thứ còn ghê tởm hơn."

Tôi vỗ vỗ vào mặt gã, cười giấu cợt một tiếng.

" Ngừng...ngừng...Đau, máu...máu..."

Gã mấp máy một vài từ không liên tiếp. Tôi chán ghét đập một cú thật mạnh vào bụng gã, sau đó đi vòng qua phía sau, rút dụng cụ bằng điện kia ra. Bây giờ nó đã dính nhớp những chất nhờn gớm ghiếc hòa lẫn với máu.

" Thỏa mãn rồi chứ? Có giống với cảm giác khi mày ôm những đứa trẻ non dại kia không? Thích thú không, hửm?"

Tôi vừa hỏi vừa dùng chân ấn vào ngực gã. Gã đau chỉ lắc đầu mà không nói gì.

Cuộc tra tấn như vậy là kết thúc. Tôi ném những món đồ kia qua một bên, dùng băng keo dán kín miệng gã rồi kéo lê gã từ dưới tầng hầm ra xe hơi của mình.

Đặt gã nằm sau cốp xe, tôi khởi động xe. Gần hai giờ sáng, tôi cùng gã biến thái sắp được giải thoát khỏi thế giới này đi đến một nơi thoáng đãng hơn.

Chiếc xe lăn bánh trên con đường mòn vắng vẻ. Tôi bẻ lái một vòng thật xa rồi dừng lại tại một khu vực. Chỗ này là một nơi bỏ hoang.

Trước mặt là dải đất trống, tôi một lần nữa kéo lê gã trên nền đất rồi ném thật mạnh gã văng vào tường. Cơ thể gã bây giờ như một đồng bùn nhão, mềm oặt, không còn chút sức sống.

Gã hấp hối rồi. Máu ở phía sau ngày càng chảy ra nhiều hơn. Tôi lại gần gã, cúi thấp người chiêm ngưỡng vẻ đau đớn của con người khi kề cận cái chết.

Mọi thứ tiếp diễn một cách trơn tru như những lần trước. Và lần này tôi muốn trêu đùa bọn cảnh sát đặc nhiệm. Tôi thừa biết gần một năm nay bọn chúng liên tục truy nã tôi nhưng không thành công.

Kể từ vụ án của một kẻ chuyên gia bóc lột sức lao động của trẻ em, hẳn toàn làm những điều gần đó không chịu được. Tôi chứng kiến hết thấy và từ đó, tôi nảy sinh một ý nghĩ điên cuồng.

Tôi muốn giết chúng, muốn giải thoát chúng khỏi kiếp đời tội lỗi này. Cho nên tôi đã giết chúng, thật sự giết chúng.

Cũng từ đó, bọn cảnh sát đặc nhiệm bắt đầu truy nã tôi, nhưng ngay cả một thông tin về tôi, bọn chúng còn không tìm ra nữa. Buồn cười cho cái lũ ngu ngốc này.

Không thể bắt được người có tội, lại còn truy nã một người vốn dĩ đang rửa sạch tội ác của thế giới này.

Hôm nay tôi muốn cùng bọn họ chơi đùa một ván. Gã kia đã nằm im bất động, hơi thở yếu dần rồi. Tôi ngồi xuống bên cạnh gã, rút điện thoại ra, lướt đến phần email khi này tôi đã gửi.

Khi này trước khi rời khỏi nhà, tôi đã gửi thẳng một email cho một thằng còm trẻ đang tham gia vào vụ truy nã này.

Email thật đơn giản với một câu trần thuật ngộ nghĩnh, nhưng tin tôi đi, lũ ngu ngốc đó còn lâu mới có thể giải đáp được. Đợi đến khi bọn chúng giải được thì gã này...

Tôi liếc nhìn gã nằm bên cạnh, nhếch môi cười lạnh.

Đợi đến khi bọn chúng giải được thì gã cũng thăng thiên mất rồi.

Cất điện thoại vào túi, tôi đứng dậy định làm bước cuối cùng thì đột nhiên trước mặt, khung cảnh xung quanh như xáo trộn mãnh liệt.

Tôi thấy mình như đang quay cuồng theo nó, không còn đứng trên mặt đất nữa. Tôi loạng choạng vịn tay vào tường, cố gắng lắc mạnh đầu cho tỉnh táo nhưng không...

Tôi không thể làm gì được. Đầu đau như búa bổ, thật sự quá đau đớn.

Tôi ngã sập trên đất, cơ thể bỗng dừng cuộn tròn lại. Tôi đau đến sắp chết. Lại như thế nữa rồi. Cơ thể này lại đến rồi, và tôi biết tôi sắp ngủ...

Tôi sẽ...tôi sắp rồi...

Trước mặt lúc này chỉ còn là một màu đen ngòm của bóng tối. Tôi nằm xuống bên cạnh gã kia. Gã bất động, tôi cũng bất động.

Thật nực cười nhưng phải nói rằng, tại sao nó lại xảy ra vào lúc này cơ chứ?

Hổng rồi, lần này hổng rồi.

3. Chương 3: Cố Nguyên

Sau khi tiếp nhận email mà Khẩu Nhĩ Phương gửi qua, tôi lập tức mở cái laptop của mình lên và tìm kiếm tất cả những gì có liên quan đến câu nói kỳ quặc kia.

”Mười con dê băng qua hồ vào lúc ba giờ sáng...” Tôi một mình ngồi trong bóng tối mà lẩm bẩm câu nói kia đến ba lần, nhưng vẫn chưa hình dung được ý nghĩa thật sự của nó.

Hiện tại trời đã qua nửa đêm, bước sang một ngày mới rồi. Nhìn màn hình lâu quá nên tôi mỏi mắt, đành rời khỏi đó một chút. Tôi đứng dậy, xuống bếp pha nhanh một ly cà phê rồi trở về phòng.

Vừa lúc đóng cửa lại, tôi ngược nhìn cái đồng hồ trước mặt, kim giờ đang chỉ vào số một, kim phút chỉ vào số sáu. Mới đó mà đã một giờ rưỡi sáng rồi. Nhận thức được điều này, tôi càng nhanh chóng lao vào công việc phân tích quái đản kia.

Khi gọi điện xong, tôi cũng giao cho Khấu Nhĩ Phương đi tìm kiếm những thứ liên quan đến động vật và bờ hồ.

Trên màn hình hiện ra hàng tá thông tin không liên quan gì đến câu đố kia. Tôi cau mày, quyết định tìm thêm một lần nữa. Lần này tôi nắm bắt những từ khóa chặt chẽ hơn.

Con dê, bờ hồ, ba giờ sáng.

Tôi nhướn mi, nhìn vào từng con chữ mình ghi nguệch ngoạc trên giấy, lại chăm chăm mạnh xuống vài lần rồi thở mạnh ra.

Con dê, sự vật.

Bờ hồ, địa điểm.

Ba giờ sáng, thời gian.

Tôi phân tích như thế này rõ ràng rất hợp lý rồi nhưng vẫn cảm thấy thiếu một chút gì đó. Mà cái đó dường như cũng là một phần mấu chốt. Màn hình lúc này đã hiện ra một cái bản đồ, tôi cố gắng tìm ra thêm một manh mối nữa thì sẽ thu ngắn được không gian.

Ly cà phê bên cạnh đã sắp hết, tôi vẫn đang một mình ghi ra giấy những thứ liên quan đến nhau rồi nói chúng lại.

Nếu như con dê không phải sự vật mà là một thứ gì đó để ghép nối với những từ khác thì sao? Tôi liếc nhìn lên bản đồ, tìm kiếm những nơi có hồ nước nhưng đều không có nơi nào giống như tôi nghĩ.

Lại một lần nữa tôi xáo trộn mọi thứ lên. Ghép con dê với bờ hồ là một thứ đi cùng nhau. Dê hay còn gọi sang âm khác là dương. Dương, từ này bỗng lóe lên trong đầu tôi.

Lập tức, màn hình máy tính lại vụt sáng, tôi rà khắp bản đồ, tìm những địa điểm có những chữ Dương. Cuối cùng tôi cũng thu gọn được không gian cần tìm kiếm.

Không hề có một lý do nào rõ ràng cho sự suy đoán này, nhưng tôi cảm thấy mình đang đi đúng hướng. Nếu như đã là một câu đố thì con dê kia hẳn không đơn giản là một con vật.

Dê băng qua hồ, dê băng qua hồ, dê và hồ, dương và hồ...

"Dương, hồ...hồ, dương...Hồ Dương!" Tôi giật bản mình với suy nghĩ của bản thân.

Sau đó gấp rút gõ vào thanh tìm kiếm hai chữ Hồ Dương, rốt cục cũng có thể tìm ra được một bờ hồ gần đó, nhưng mà sẽ không có dê. Như tôi đã nghĩ, dê chỉ là một từ nói lái đi thôi.

Đã lâu lắm rồi tôi mới chơi những trò giải đố này, hôm nay được cùng tên kia chơi lại, cảm giác háo hức tràn trề trong lồng ngực.

Cẩn thận rà soát khu vực Hồ Dương một lần nữa, xong xuôi, tôi gọi cho Khấu Nhĩ Phương, bảo cậu ta thay quần áo rồi cùng tôi chạy đến Cục sở.

Trước tiên đã tìm ra được địa điểm, tôi cứ đến đó trước, còn lại những manh mối kia tôi sẽ tìm hiểu sau vậy. Có thể tên kia đang nhắn gửi cho chúng tôi thứ gì đó ở Hồ Dương thì sao?

Thay quần áo xong, đem theo một số thứ cần dùng, tôi ngẩng mặt nhìn đồng hồ, đã là ba giờ kém mười lăm phút sáng. Nghỉ tới thời gian là vàng bạc, tôi càng nhanh chóng khởi động xe rồi lao vút trong đêm.

Khi đến nơi, tôi phát hiện Khấu Nhĩ Phương cũng vừa đóng cửa xe lại. Bộ dạng cậu ta còn nôn nóng hơn cả tôi.

Tôi bước xuống, kêu cậu ta một tiếng rồi đi lại gần.

"A Phương, cậu đến nhanh thế?" Tôi có chút kinh ngạc vì nhà của Khấu Nhĩ Phương khá xa Cục sở.

Khấu Nhĩ Phương nhìn tôi, gãi đầu cười hì hì, "Em bắn tốc độ sắp ạt."

Nói xong, hai chúng tôi cùng quay đầu tiến vào bên trong. Giờ này cũng chỉ còn lại một số người trực ban thôi. Họ nhìn thấy chúng tôi giờ này xuất hiện ở đây nên có phần thắc mắc.

” Đi đâu đây Cố đội trưởng?”

Tôi nhìn bọn họ, cười qua loa rồi kể thật vắn tắt những gì vừa xảy ra lúc này. Bây giờ họ mới hiểu rồi bảo chúng tôi nếu tìm ra thêm được gì nữa thì nói với bọn họ.

Khẩu Nhĩ Phương lần này liếc mắt với tôi, bảo tôi lên phòng để nói chuyện riêng. Bên trong tôi chỉ bật cái đèn nhỏ phía trên đầu, sau đó bày ra bàn một số manh mối khi này.

Khẩu Nhĩ Phương nôn nóng ngồi xuống đối diện tôi, cũng trưng ra một ít thông tin mà cậu ta tìm được.

Tôi chỉ vào bản đồ, nơi bờ hồ ở Hồ Dương.

” Cậu nhớ câu đố khi này không? Con dê băng qua hồ đó. Dê nghĩa là dương, dê không chỉ sự vật gì cả mà chỉ là một từ nói lái đi thôi. Dương ghép với Hồ sẽ không có nghĩa gì nhưng nếu như chúng ta đảo ngược vị trí lại thì khác đấy.”

Khẩu Nhĩ Phương trợn lớn mắt nhìn vô địa điểm tôi chỉ, cậu ta có phần kinh ngạc:

” Làm sao sếp suy đoán ra được như thế?”

“...Linh cảm.” Tôi nhìn cậu ta, cười gượng gạo.

Đôi khi giải câu đố cũng dựa vào linh cảm và may mắn nữa mà. Tôi khẽ thở dài trong lòng.

Khẩu Nhĩ Phương nghe xong liền gật đầu, ” Như vậy ý sếp là chúng ta sẽ đi kiểm tra khu vực Hồ Dương.”

” Đúng vậy.” Tôi gật đầu, sau đó rút điều thuốc ra châm lửa, ” Tôi còn nhận ra Hồ Dương này là nơi bị bỏ hoang, à không đúng, là có một phần ở Hồ Dương bị bỏ hoang rất lâu rồi. Cho nên chúng ta nên đi thẳng tới đó trước.”

” Được.” Khẩu Nhĩ Phương bỗng đập tay xuống bàn, ” Chúng ta đi liền thôi, sếp!”

Tôi ngược mắt nhìn Khẩu Nhĩ Phương, khói thuốc vừa bay lượn một chút ngang tầm mắt của tôi.

Bình tĩnh hít vào một cái nữa rồi nhả khói, tôi đứng dậy, thu xếp một ít đồ rồi lấy thêm khẩu súng gắn bên mình.

” Đi thôi.” Tôi hướng tới cửa xuất phát.

Đồng đội lúc này đã có một số người, tuy không nhiều nhưng theo tôi là đã đủ. Dù sao cũng không phải bắt một băng cướp mấy chục người, đi nhiều sẽ càng thêm hỗn loạn.

Ngồi trên xe, Khẩu Nhĩ Phương bất ngờ kéo vai tôi, nói:

” Khoan đã sếp, em vừa nhớ ra một chuyện.”

Tôi nhướn mày nhìn cậu ta, ” Chuyện gì?”

Khẩu Nhĩ Phương vẻ mặt nghiêm túc, lấy ra một tờ danh sách nọ rồi nói:

” Sếp còn nhớ câu đố còn có số mười không?”

Số mười?

Tôi nhú mày, phút chốc thì đã quên bém đi mất manh mối đó. Làm sao tôi có thể bỏ qua một từ như thế? Cào tóc mình, tôi thở mạnh ra bực bội.

” Khi này tôi quên mất chi tiết đó. Nhưng số mười thì có ý gì? Cậu tìm ra rồi?”

Khẩu Nhĩ Phương gật gật, ” Em có xem qua những nạn nhân trong hai năm qua của L, em phát hiện từ vụ án đầu tiên vào ngày 01.06.2013 cho đến nay thì tổng cộng có chín vụ án rồi.”

Dừng lại một chút, cậu ta chỉ vào tờ danh sách như khẳng định, ” Cho nên em nghĩ số mười này rất có thể là nạn nhân thứ mười của L.”

Lời lẽ và bằng chứng rất xác thực. Tôi liếc nhìn tờ danh sách, đúng thật là đã có chín vụ án thế này xảy ra trong gần hai năm qua. Hóa ra là như thế, con số kia là chỉ số thứ tự của nạn nhân à?

Tôi bật cười, vỗ mạnh vai Khấu Nhĩ Phương, ” Làm tốt lắm!!”

Con xe vẫn đang lao về phía trước, chúng tôi thì vẫn như những con dế ngồi trên một đồng lửa.

Bên ngoài đường khung cảnh liên tục thay đổi, chỉ có bóng đêm là vẫn vậy giăng kín lối. Tôi nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đã ba giờ mười lăm phút, tôi nhíu mày.

Ba giờ mười lăm phút, đã hơn ba giờ sáng rồi.

Ba giờ sáng...Khoan đã, ba giờ sáng?

Tôi giật mình ngồi thẳng dậy, vừa định nói với Khấu Nhĩ Phương thì xe dừng lại. Hình như đã đến nơi rồi. Tôi cùng đồng đội xuống xe, xung quanh chỉ toàn là âm khí lạnh lẽo.

Đúng là nơi bỏ hoang mà. Tôi tự dừng lại có hơi khó chịu.

Khấu Nhĩ Phương lúc này bước đến gần tôi, huých nhẹ vô cánh tay tôi một cái rồi cậu ta hất mặt về phía trước.

Tôi dờ dẫm nhìn, gạt đầu rồi vào tư thế điều tra. Con đường này gồ ghề hơn tôi tưởng, dưới đất toàn là rác rưởi, xộc lên một cái mùi kinh khủng.

Cả đội bắt đầu đi về phía trước, tìm kỹ từng góc ngách. Tôi với Khấu Nhĩ Phương tách ra làm hai nhóm, tôi bên phải, cậu ta bên trái, bắt đầu truy tìm.

Phía tôi dường như không có phát hiện gì mới, trước mặt vẫn chỉ là mảnh đất trống hoang tàn lạnh lẽo. Tôi dừng lại, quay đầu quan sát một lúc thì nghe giọng Khấu Nhĩ Phương vọng đến.

” Có rồi!!!”

Tôi nghe thế rồi quay phắt người chạy đến chỗ Khấu Nhĩ Phương. Chỗ của nhóm cậu ta đang tập trung vây quanh một...cái xác.

Khấu Nhĩ Phương thấy tôi liền đẩy tôi lên trước, ” Sếp nhìn kia.”

Tôi cất súng, bảo đồng đội tản ra để mình kiểm tra. Tôi ngồi xổm xuống, chạm vào động mạch cổ của tên kia. Cuối cùng đành phải chấp nhận rằng, hắn đã chết.

Cái xác lạnh như băng. Tôi nhíu mày thu tay về, ra lệnh những người còn lại kiểm tra thật kỹ khu vực này, thu thập những manh mối và vật chứng khác nếu có.

Còn nạn nhân kia cũng sẽ được đưa về Cục để khám nghiệm tử thi.

Khấu Nhĩ Phương lúc này ở lại chỗ đó cùng mọi người kiểm tra. Tôi đi sang chỗ khác, đến gần mấy vách tường kia mà nhìn một chút. Tôi cũng không hiểu tại sao bản thân lại phải đi tìm cái ký hiệu kỳ quặc kia nhưng mà tôi vẫn đang làm thế.

Tìm kiếm một lúc, sau khi những người kia đã xong việc, tôi cũng dừng lại hành động quái đản này.

Khấu Nhĩ Phương bây giờ chạy lại chỗ tôi, ” Sếp tìm gì vậy?”

” L.”

“...Sao cơ?”

Tôi quay người nhìn Khấu Nhĩ Phương, thờ ơ nói, ” Tôi đang tìm ký hiệu L mà cậu từng đưa cho tôi.”

Khấu Nhĩ Phương lúc này a một tiếng, cũng bắt đầu nhìn xung quanh mấy vách tường, ” Sếp...không thấy?”

” Không thấy.” Tôi đáp gọn, sau đó xoay người, rút về xe, ” Trở về thôi. Ngày mai sẽ biết nguyên nhân cái chết.”

Một đêm không ngủ của chúng tôi chính là như thế. Sáng hôm sau, tôi được Khấu Nhĩ Phương đánh thức. Cậu ta có vẻ chật vật với việc này lắm.

Khi tôi mở mắt thì nhìn thấy cậu ta ngã sòng soài ra đất. Tôi dám cá là khi Khấu Nhĩ Phương cố gắng gọi tôi dậy thì tôi đã tấn cậu ta một cú ra trò.

Ngồi dậy, tôi xoa xoa mắt, ngáp một cái, "Mấy giờ rồi?"

Khẩu Nhĩ Phương lồm cồm bò dậy, mặt mày ủ rũ, "Mười giờ sáng rồi ạ."

"Mười giờ rồi à?" Tôi giật mình, nhanh chóng đứng dậy đi vào phòng tắm của Cục để rửa mặt súc miệng.

Xong xuôi, tôi trở về phòng của mình thì thấy bác sĩ Đồng ngồi bên trong chờ đợi.

Bác sĩ Đồng, gọi Đồng Thùy. Anh ta là một người máu lạnh tàn nhẫn, thần thái bình tĩnh hơn bất cứ ai trên đời này và đương nhiên, chẳng có thứ gì khiến anh ta sợ hãi.

Đồng Thùy là bác sĩ khám nghiệm tử thi, anh ta có thể vừa ăn vừa khám nghiệm, có đêm sẽ ngủ ở trong đó luôn.

Nhắc đến Đồng Thùy, tôi thường cảm thấy lạnh lẽo toàn thân.

"Có kết quả rồi?" Tôi ngồi xuống nhìn Đồng Thùy.

Đồng Thùy đưa ra bản kết quả khám nghiệm, mặt mày vẫn như cũ nói:

"Nạn nhân tên Đường Hải, 54 tuổi, từng có tiền án là cưỡng bức tình dục trẻ em vị thành niên nhưng đã được Tòa Án phán xét là vô tội vì không đủ chứng cứ. Đường Hải tử vong vì nguyên do là mất quá nhiều máu, bị nhiễm trùng cơ thể mức độ nặng. Thời gian tử vong là 3 giờ 10 phút đêm qua."

Tôi nhìn chăm chú vào bản khám nghiệm, trong đầu xoay vòng từng câu nói của Đồng Thùy.

Đường Hải này là một tội phạm mà tôi từng nghe đến. Trước đây hắn ta đã bị bắt nhưng vì lý do gì đó mà được thoát tội, sau đó tiếp tục sống nhởn nhơ. Người mới đó mà hôm nay đã nằm trong nhà xác lạnh lẽo rồi.

Tôi nhắm mắt, bỗng nghĩ đến L, lần này không lẽ lại phải cảm ơn cậu ta vì đã giảm bớt một tội phạm đáng khinh cho đất nước?

Nhưng ngay sau đó, tôi bị cái nguyên do tử vong làm cho bực tức. Ngồi thẳng người, tôi lục tung hồ sơ tử án của các nạn nhân trước, xem kỹ phần nguyên do.

Nạn nhân đầu tiên, Giang Thư, 34 tuổi, chết vì đứt động mạch cổ.

Nạn nhân thứ hai, Khương Nhị, 39 tuổi, chết vì đứt động mạch cổ.

Lần lượt những nạn nhân khác cũng vì một nguyên do duy nhất mà dẫn đến cái chết. Tôi nhú mào, đem tất cả bày ra trước mặt rồi nhìn Đồng Thùy:

"Nói tôi nghe vì sao Đường Hải mất máu?"

Đồng Thùy nhìn bộ dạng nôn nóng của tôi, anh ta khẽ cười rồi nhún vai:

"Mất máu ở vị trí hậu môn. Vị trí đó cũng là nơi bị nhiễm trùng nặng vì đã bị chà xát quá tàn bạo, giống như bị cưỡng hiếp vậy. Ở một số vị trí khác, Đường Hải cũng bị tổn thương không ít. Như ngực, bụng đều bị thương nặng. Nói chung, nguyên do chết của Đường Hải..."

Tôi còn chưa đợi Đồng Thùy nói xong đã mạnh mẽ xen vào, "Khác hẳn với những nạn nhân trước, đúng không?"

Đồng Thùy nhìn tôi, mỉm cười lạnh lẽo rồi gật đầu.

Sau đó, Đồng Thùy rời khỏi phòng. Chỉ còn tôi ngồi im chìm trong suy luận của bản thân.

Rốt cục vì sao nguyên do tử vong lần này lại khác trước? Không lẽ lại là từ một người khác?

Nhưng không thể, nếu không phải L giết thì là ai chứ? Tên đó còn gửi cả một câu đố cho mình, rõ ràng là thế.

Mười con dê băng qua hồ vào lúc ba giờ sáng.

Nạn nhân thứ mười, địa điểm Hồ Dương, ba giờ sáng.

Ba giờ sáng, có phải ý L bảo là thời gian nạn nhân sẽ tử vong? Nhưng khi này Đồng Thùy đã bảo thời gian tử vong là mười phút sau đó.

Càng suy luận lại càng rối rắm. Tôi cau mày, bực bội hất tung những thứ trước mặt mình rồi nhắm mắt lại.

L, rốt cục hung thủ có phải là mày không chứ?

4. Chương 4: Thiệu Lam

Lạnh lẽo, đó là những gì tôi cảm nhận được khi tỉnh dậy.

Xung quanh tôi mọi thứ khác quá. Giống như tôi đang ở một nơi lạ lẫm không phải khu nhà mình vậy.

Đất khô cằn, không khí lạnh buốt, bầu trời đen kịt. Tôi mở mắt choàng tỉnh thì nhận ra tôi không phải đang ở công ty nữa mà là ở...

Tôi chớp choạng ngời dậy, đưa tay đỡ lấy trán. Bỗng dưng đầu tôi đau dữ dội như vừa giải thoát một thứ gì đó vậy.

Lúc này trước mặt tôi là một khoảng không vắng lặng, yên ắng đến đáng sợ. Một giây rồi lại một giây trôi qua, tôi đang cố nhớ lại những gì trước đó nhưng đây đã là chuyện không thể từ rất lâu rồi.

Những chuyện thế này đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần khi tôi được mười bảy tuổi. Khi đó cuộc sống của tôi khác biệt với những đứa trẻ cùng trang lứa khác.

Bọn nó trong tay với ba mẹ mà nũng nịu, còn tôi thì chẳng có ai. Đúng vậy, tôi chẳng có một người thân nào xung quanh để có thể bao bọc che chở, hoặc đơn giản là để nghe những lời yêu cầu non dại của mình.

Quá khứ ấy đã trở thành một vết sẹo trong ký ức của tôi rồi. Bây giờ lục lại nhớ lại chỉ khiến đầu óc tôi nhức nhối và đau đớn mà thôi. Vì khi đó, tôi không thể nhớ toàn vẹn những sự kiện gì đã xảy ra khi mình còn nhỏ.

Đó là từng mảnh ký ức rời rạc, chúng thường xuyên len lỏi vào giấc ngủ của tôi để quấy phá, còn không sẽ khiến tâm trạng tôi trở nên tồi tệ.

Và cũng từ đó, tôi nhận ra bản thân mình không được bình thường nữa. Tôi nhận thức được điều này nhưng tôi chưa biết phải làm gì cả. Mặc cho những con người khác trong tôi tiếp tục sống và dùng cơ thể này để thỏa mãn chúng.

Cơ thể này từ lâu rồi đã không còn thuộc quyền sở hữu của một mình tôi.

Hành động và cử chỉ của tôi không phải tùy theo tâm trạng mà thay đổi. Những lúc như vậy thì không còn là tôi nữa.

Một nhân viên trọng trách nhiệm và đầy nghiêm khắc như tôi đây, nếu như phải bảo rằng tôi thành con người khác thì khi đó chỉ là tôi hơi phóng đảng đa tình mà thôi.

Còn nếu nhìn thấy tôi lạc hẳn ra một quỹ đạo nào đó, thì chắc chắn đó không phải là tôi.

Ngước mắt nhìn xung quanh một lần nữa, tôi biết mình đang ở một nơi hoang tàn hơn bất cứ nơi nào. Và tôi cũng nhận ra được lý do mình ở đây.

Bầu không khí lạnh lẽo hơn khi mà sau lưng tôi hình như đang có một vật gì đó nằm bất động. Giữa màn đêm này, tôi loạng choạng đứng dậy, quay người định nhìn cho thật rõ thì bất ngờ bị dọa chết.

Tôi lần nữa ngã nhào xuống đất khi nhận ra vật bất động kia là một cái xác người. Gã mặt mày trắng bệch, đã không còn thở nữa rồi. Cơ thể vẫn còn bị trói, tôi nhìn gã không chớp mắt.

Một lúc lâu, tôi điên cuồng lùi về phía sau, bắt chắp bộ quần áo trên người đang bị mấy cục đá kéo một đường rách tươm.

Phải nói rằng tôi hiện tại đang vô cùng hoảng loạn và sợ hãi. Nhìn thấy một cái xác chết ngay bên cạnh, tôi còn có thể bình tĩnh nữa sao?

Làm sao tôi có thể đứng yên nhìn nó rồi quay lưng bỏ đi một cách bình tĩnh?

Làm sao tôi có thể như thế nếu như...nếu như...tôi không phải là tên khốn đó?

Tên khốn đó, chính nó đang ngự trị trong thể xác này và luôn trực chờ thời cơ mà chiếm lấy thời gian của tôi. Nó, một tên biến thái không còn tâm hồn của một con người đang mượn thể xác này.

Tôi đương nhiên đã nhận ra những việc làm của L, nhưng tôi chưa bao giờ dám chống lại nó. Tôi sợ rằng nếu như tôi cố tình chống lại, ngay cả thân thể này, tôi cũng khó mà giữ lấy.

Nhìn gã kia nằm trên đất với một cơ thể bị tổn thương nặng nề, tôi biết chắc rằng gã kia đã phạm phải một tội lỗi tày trời.

Chỉ có thể mới khiến L tức giận mà giết chết.

Ngồi trên đất đã lâu, nhìn gã kia cũng đã đủ, tôi nhìn xuống hai bàn tay run rẩy của mình, cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng mà đứng dậy.

Chuyện cũng đã xảy ra, tôi không thể ở lại đây được nữa. Có lẽ L đã giết chết gã kia nên mới để cho tôi thức dậy, nhưng đầu tôi đến giờ vẫn còn đau quá.

Ôm chặt đầu, tôi loạng choạng mò trong bóng tối mà chạy nhanh ra đường lớn. Tôi mặc kệ đây là nơi xó xỉnh quái quỷ nào, chỉ cần chạy thật nhanh ra khỏi đây mà thôi.

Chạy được một quãng, tôi nhận ra chiếc xe màu đen mà L hay dùng đang đậu cạnh một cây cổ thụ rất lớn. Như kẻ nghèo khổ nhặt được vàng, tôi mừng quýnh chạy đến đó, ngồi vào xe rồi khởi động máy.

Chiếc xe này chạy rất tốt, mặc kệ đường đá gồ ghề đến mức nào cũng băng băng lướt gió.

Tôi tăng tốc để chạy ra đường lớn, lúc này mới phát hiện bàn tay của mình bị đá nhọn cửa vào rách cả da, để lại một đường sẹo không nhỏ tí nào.

Tôi nhú chặt mày, cơ thể lúc này cũng không ổn lắm, sức khỏe dường như bị giảm xuống nghiêm trọng. Càng nghĩ càng muốn nhanh chóng trở về nhà mà thôi.

Lái xe vào trong hầm xong, tôi bước lên lầu, mở cửa phòng rồi ngã lăn xuống giường, thiếp đi luôn.

Sáng hôm sau, khi mở mắt, tôi ngay lập tức bật dậy kiểm tra cơ thể của mình. Đưa mắt nhìn xung quanh, căn nhà là của tôi, nó vẫn bình thường, mọi thứ đều ổn. Lúc này, tôi mới an tâm thở nhẹ ra.

Từ ngày tôi biết mình bị chứng DID, hay còn gọi là rối loạn đa nhân cách, mọi thứ trong cuộc sống cứ thế mà đảo lộn hoàn toàn. Đôi lúc tôi sẽ như một đứa trẻ, thích những thứ đáng yêu và đặc biệt là màu đỏ.

Đôi lúc tôi lại biến thành một kẻ giết người không góm tay, một kẻ máu lạnh hơn bất cứ người nào hết. Khuynh hướng của hắn là bạo lực và hành hạ người khác.

Đó là hai nhân cách đang tồn tại trong cơ thể của tôi. Điều này tôi thoát đầu chỉ mơ hồ mà thôi, cho đến khi chính mình đi đến một cuộc điều trị nghiêm túc, tôi mới biết được mọi chuyện là như thế nào.

Người tôi nhờ điều trị là một tiến sĩ rất giỏi bên Mỹ. Ông ấy đã dồn hết sức để giúp tôi hợp nhất với hai nhân cách còn lại, nhưng đến giữa quá trình điều trị, L bắt đầu bộc phát tính cách của hắn, không chấp nhận chữa trị.

Tôi một ý, L một ý khiến cho quá trình điều trị không suôn sẻ. Tiến sĩ kia nhiều lần bị L đe dọa, suýt nữa thì mất mạng. Sau đó, ông ta bỏ cuộc, không dám điều trị giúp tôi nữa.

Cũng đúng thôi, căn bệnh quái vật này, làm sao có người tình nguyện hết mình giúp đỡ cơ chứ?

Tôi...có khác gì là một tên quái vật đâu?

Điện thoại lúc này bỗng reo lên liên hồi, tôi uể oải nghiêng người chụp lấy nó. Cái tên hiện lên làm tôi phát ngán, đó là cô thư ký của chủ tịch tập đoàn chúng tôi.

Tôi ấn nút nghe, bên kia nhanh chóng tuôn một trận, " Trưởng phòng Thiệu, hôm nay anh không đi làm sao?"

Nghe Phi Phi hỏi, tôi mới ngược nhìn đồng hồ ở bàn bên cạnh, phát hiện bây giờ đã là chín giờ sáng rồi. Không tin tôi ngủ nhiều như vậy. Có lẽ tối qua tôi bị mất sức quá nhiều.

Cơ thể đến giờ vẫn còn đau nhức, tôi cự người, di chuyển đến phòng tắm. Vừa mở vòi nước vừa nói vào điện thoại:

" Hôm nay tôi đến trễ một chút. Mọi chuyện vẫn ổn?"

" À vẫn ổn, chỉ là cứ nghĩ anh có chuyện gì."

Hứng một hớp nước vào lòng bàn tay, tôi hưởng thụ cái mát lạnh buổi sớm rồi cúi xuống rửa mặt. Nghe giọng điệu của Phi Phi thì có lẽ đang lo lắng, nhưng tôi thì có bị gì đâu?

Làm sao cô ta biết tôi không được khỏe?

" Tôi bị gì sao? Cô thấy tôi có vấn đề à?"

Phi Phi bên kia bỗng dừng bật cười gượng gạo, thì thầm vô điện thoại:

" Đúng một chút. Hôm qua anh bỗng dừng về sớm, khi rời khỏi công ty, bộ dạng của anh còn có chút kỳ quái."

" Kỳ quái?" Tôi nướng mày nhìn vào gương, nhận ra khuôn mặt mình tái xanh hơn bình thường, còn có râu tơ mọc nữa.

Bộ dạng này không phải kỳ quái, mà là xấu xí thì đúng hơn.

Làm sao tôi lại để mình thành cái dạng này được chứ?

" Được rồi, xem như hôm qua tôi ăn phải thức ăn thiu. Thế nhé, cúp đây."

Nói rồi tôi cúp máy, đặt điện thoại lên chỗ cao hơn. Sau đó nhanh chóng tắm rửa, cạo râu, chải chuốt rồi chuẩn bị đến công ty.

Một ngày có thể không tán tỉnh người khác nhưng không thể không đi làm. Tôi có thể gọi là một người cuồng công việc, mọi thứ phải chu toàn hoàn tất thì tôi mới hài lòng được.

Cho nên tôi ghét ai trễ nải công việc, trừ trường hợp đặc biệt của tôi.

Xong xuôi, tôi lái xe đến công ty.

Vừa ló mặt ở cổng công ty thì đã thấy Phi Phi đang đứng trò chuyện cùng một đồng nghiệp nữ khác. Tôi nhìn cô ta một cái rồi bước thật nhanh đến thang máy, không ngờ ngay sau đó cô ta đã đứng cạnh tôi.

Tôi ngao ngán nén tiếng thở dài, liếc mắt nhìn cô ta, " Chào."

Phi Phi dường như đang rất vui vẻ, " Đúng là trưởng phòng nghiêm túc nha, không nghỉ là không nghỉ."

" Làm với tôi bao nhiêu lâu, cô còn không biết tôi sao?" Tôi cười khẩy.

Cửa thang máy mở ra, hai chúng tôi cùng bước vào đó. Phi Phi ôm trong ngực một xấp giấy tờ các thứ, dựa lưng ra phía sau, cười nói:

" Đúng rồi, tôi biết anh rất gương mẫu mà. À, anh đến phòng của chủ tịch luôn đi. Chủ tịch đang tìm anh đó."

" Đình...À không, chủ tịch à?" Tôi nhìn Phi Phi một chút, sau đó nhú nhú mày.

Mới sáng sớm thế này đã bị chủ tịch gọi lên gặp mặt, chẳng biết là điềm tốt hay xấu nữa đây.

Phi Phi sau khi đưa tài liệu cho Đình Huy xong liền rời khỏi phòng. Tôi đứng trước mặt người kia, tao nhả mím cười.

Đình Huy, cũng như là chủ tịch công ty đây với tôi có thể coi là một người bạn tâm giao. Cậu ta thường cùng tôi bàn chuyện đại sự của công ty, hoặc là chuyện đại sự về tên nhóc Hàn Di.

Nói thế nào nhỉ, tôi có thể nghiêm túc với tất cả nhưng lại rất ít khi nghiêm túc với Đình Huy. Thường thì tôi hay trêu đùa cậu ta cho đến khi cậu ta tức giận rồi phun ra vài câu nói giết chết người thì thôi.

” Chào chủ tịch. Sáng sớm gặp tôi có chuyện gì sao? A, hay là Tiểu Di Di lại làm gì chủ tịch rồi?”

Đình Huy ký xong những giấy tờ trên bàn rồi mới ngược mắt nhìn tôi. Cậu ta bắn cho tôi cái ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo rồi nói:

” Chúng tôi chẳng có chuyện gì cả, cảm ơn cậu đã lo lắng, Thiệu Lam. Tôi gặp cậu chỉ muốn chuyển lời của Tiểu Hàn thôi.”

” Hàn Di muốn nói gì với tôi sao?” Tôi bỗng dưng vui vẻ kỳ lạ.

Cái tên nhóc Hàn Di ấy, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến tôi vui vẻ mỉm cười được. Tại vì nhìn cậu ta đáng yêu lắm, đôi khi nghịch ngợm chẳng chịu nổi. Đặc biệt là chỉ có mỗi Hàn Di mới có thể chọc giận Đình Huy thôi.

Mà tôi thì thích nhìn cảnh Đình Huy bị cho leo cây hoặc tức hộc máu. Cảnh đấy hay lắm, rating rất cao.

Đình Huy gõ nhẹ xuống mặt bàn, ” Tiểu Hàn mời cậu đến dự sinh nhật, tối nay.”

” Sinh nhật sao? Tối nay à? Nói sớm một chút tôi còn chuẩn bị được quà chứ.” Tôi chặc lưỡi, khoanh hai tay suy nghĩ.

Đình Huy dường như sợ tôi làm gì đó người của cậu ta ý, nhanh chóng phản đối lòng tốt của tôi.

” Cậu chỉ cần đến, không cần quà.”

#

Đến tối, tôi tranh thủ xuất phát sớm nửa tiếng để đi lựa quà cho Hàn Di. Mặc kệ lời từ chối thẳng thừng đến đau lòng của Đình Huy, tôi vẫn quyết định sẽ đi mua một món quà thật thích hợp với Tiểu Di Di đáng yêu.

Lang thang khắp con đường, cuối cùng tôi cũng chọn được một tiệm cho món quà thích hợp. Dừng xe lại, tôi bước vô cửa hàng, bắt đầu lựa chọn một chiếc caravat thật phong cách.

Tôi thường nhìn Hàn Di rồi bảo đùa, phong cách rất Hàn Di. Cụm từ Hàn Di mau chóng biến thành một tính từ nổi bật.

Người bán hàng gói quà xong, tôi vui vẻ mang quà đi. Ra đến xe, vừa mới cài đai an toàn xong, định khởi động xe thì phía sau bị một tiếng động chói tai làm tôi giật bắn mình.

Cả chiếc xe cũng bị chấn động không ít.

Tôi liếc lên kính chiếu hậu, nhận ra đằng sau có một chiếc xe khác vừa mới đâm vào đuôi xe của tôi.

Ôi thật là, rõ ràng là đâm hẳn vào đấy!!!

Tôi mau chóng cởi đai, bước xuống xe rồi chạy vòng ra sau xem xét tình hình. Cái cốp xe bị trầy xước một đường thật dài. Tôi trợn lớn mắt, cảm thấy đầu nóng đến bốc khói.

Bên cạnh lúc này xuất hiện cái kẻ phá hoại kia, hẳn ta trẻ hơn tôi nhiều, miệng mồm lắp bắp thấy thương.

” Xin lỗi, xin lỗi anh. Em không cố ý. Xe anh..có sao không ạ?”

Tôi liếc nhìn vết xước rồi nhìn cậu ta, nghiêng răng, ” Cậu nghĩ xem có sao hay không nếu như đâm sầm vô như thế, hả?”

Tên kia như cắn lưỡi, im re.

Tôi vẫn còn giận, sự vui vẻ khi nãy bay mất tiêu. Nhìn cậu ta, tôi suýt nữa đã túm lấy cổ áo như một trận rồi.

” Sao lại cảm như hén rồi? Mau trả lời cho tôi coi!!”

” Em em xin lỗi, thật sự xin lỗi...Em sẽ...không đúng, đây là... thật ra không phải xe em...”

Tôi nhướn mi nhìn cậu ta, nghe cậu ta bảo đó không phải xe của mình mà tôi buồn cười chết được.

” Không phải xe của cậu thì sao chứ? Cũng là cậu đâm vô đấy. Cậu tính sao đây, hả?” Tôi vừa nói vừa lần tới, còn giữ lấy một mép áo định dọa một chút.

Ngay lúc này tự dưng có anh hùng nào đó xuất hiện. Người kia nom cùng tuổi tôi, vẻ mặt chừng chạc nghiêm túc, phong cách ăn mặc cũng không tồi cho lắm nhưng mà...hắn ta xuất hiện ở đây làm gì chứ?

Hay, hắn ta vừa mới giữ lấy tay tôi, siết mạnh rồi hắt ra.

Tôi nhìn năm dấu tay màu đỏ in lên tay mình mà tức giận điên lên được. Dám động vào tôi sao? Dám dùng vũ lực với tôi à?

” Hai người cùng một giuộc à? Hay thật.” Tôi cười khẩy, ” Xin lỗi nhưng anh kia, cậu bạn này đã đâm sầm vào xe tôi đấy. Còn có vết xước nữa.”

Người nọ nhìn cái tên gây chuyện, ánh mắt như ông boss vậy làm tôi cũng sợ lây. Nghe cuộc đối thoại giữa hai người họ, tôi bỗng dưng giật mình khi tên gây chuyện thốt ra khỏi miệng thế này:

” Sếp, em xin sếp đừng nói lại cho Đồng ca. Xe này em mượn anh ta, nếu anh ta biết thì anh ta sẽ lột da em mất. Cảnh sát mà bị lộ da thì khó coi lắm...”

Cảnh sát sao? Được, cảnh sát, cậu ta là cảnh sát, Người bên cạnh mà cậu ta gọi là sếp, tất nhiên sẽ là cấp trên rồi?

Tôi lúc này ngẩng mặt nhìn hai người họ vẫn còn đang đôi co, đầu tôi lại bắt đầu đau nhức. Mỗi lần nhìn thấy cảnh sát hoặc những gì liên quan đến cảnh sát, đầu tôi đều như thế.

Nhiều lúc tôi nghĩ, cảnh sát chính là khắc tinh của tôi.

5. Chương 5: Cổ Nguyên

Nếu sau này các người có muốn nhờ vả cái tên Khấu Nhĩ Phương đưa đi đến nơi nào đó bằng xe hơi thì ngàn vạn lần đừng, đừng làm điều ngu ngốc đó.

Tôi đã từng nói với tất cả những người quen biết Khấu Nhĩ Phương như thế để có thể cảnh báo họ rằng tay lái của tên nhóc kia thật sự rất tệ.

Chẳng thể hiểu nổi tại sao cậu ta lại có thể vượt qua được kỳ thi bằng lái xe mà không nhờ một sự giúp đỡ nào từ tiền bạc chứ nhỉ?

Từ bên trong cửa hàng đối diện bãi đỗ xe, tôi liếc mắt nhìn ra ngoài thì phát hiện Khấu Nhĩ Phương đang đứng liên tục cúi người xin lỗi một người đàn ông khác. Nhìn dáng vẻ của cậu khép nép lo sợ, tôi biết là có chuyện lớn rồi.

Đặt vội món đồ kia về chỗ cũ, tôi đi nhanh ra ngoài định xem tình hình thế nào, liệu có thể cứu vớt cậu ta được hay không. Khi tôi đi đến gần chỗ hai người rồi mới nhận ra Khấu Nhĩ Phương suýt nữa thì đã ăn lấy một cú đấm vô mặt.

Nhanh tay, tôi chụp được cánh tay muốn đánh người của tên kia, siết chặt rồi dùng lực hắt mạnh ra. Tên kia có vẻ đau lắm, hắn ta nhìn tôi bằng đôi mắt căm phẫn. Tôi biết là sẽ như thế mà.

Khẽ thở dài trong lòng, tôi quay sang nhìn Khấu Nhĩ Phương, mặt mày cậu ta tái mét trông rất buồn cười.

” Cậu có làm sao không?” Tôi nhướn mày hỏi Khấu Nhĩ Phương, rồi quay sang liếc nhẹ chiếc xe của...Đồng Thùy.

Tôi không thể tin được khi đây chính là chiếc xe của Đồng Thùy. Nhưng sao bây giờ nó lại trong tay của Khấu Nhĩ Phương và...trông nó thật thảm hại. Đầu xe bị trầy không ít đâu.

Khấu Nhĩ Phương hình như nhìn ra sự kinh hãi của tôi, cậu ta mặt mày khúm núm nhẩn nhó, lắc lắc tay tôi:

” Kỳ này em tiêu rồi sếp à.”

Tôi lại nhìn Khấu Nhĩ Phương, vỗ vai cậu một cái, định trấn an thì người nọ đối diện bỗng chen vào, giọng điệu rất ư là ngông.

” Hai người cùng một giuộc à? Hay thật.” Tên đó cười khẩy với chúng tôi rồi nói tiếp, ” Xin lỗi nhưng anh kia, cậu bạn này đã đâm sầm vào xe tôi đấy. Còn có vết xước nữa.”

Đúng như tôi nghĩ, Khấu Nhĩ Phương một lúc gậy ra đến hai tội. Một tội làm hỏng xe người khác, một tội...là làm hỏng xe của Đồng Thùy. Coi như lần này cậu ta tiêu chắc.

Tôi liếc nhìn người kia một chút, nhận ra người nọ không tầm thường tí nào. Phong cách ăn mặc cũng thuộc dạng sành điệu, khuôn mặt rất có khí chất nếu như không sở hữu đôi mắt đáng ghét kia.

Đôi mắt cậu ta đúng là to đấy, so với một tên đàn ông bình thường thì khá đẹp, màu mắt cũng đặc biệt, nhất là đuôi mắt hơi xếch.

Tôi bảo nhìn nó đáng ghét là vì đôi mắt đó luôn thu hút được những cánh đàn ông.

Tạm thời không bàn đến nhan sắc của tên kia nữa, tôi nhìn Khấu Nhĩ Phương:

” Cậu mau đền tiền cho anh ta đi.”

Khấu Nhĩ Phương lẩn nứa mếu máo, lắc lắc đầu nhìn tôi như muốn nói, em làm gì có đủ tiền chứ?

Và tôi đã hiểu đúng ý của cậu ta. Nếu như dùng số tiền tu sửa cho vết trầy xước kia thì tiêu hẳn tiền lương tháng này của cậu.

Tôi liếc nhìn vào ví tiền của mình, tất nhiên cũng sẽ không đủ nhưng nếu gộp cùng với Khấu Nhĩ Phương thì có lẽ sẽ ổn.

Nghĩ rồi tôi lấy ví của mình ra, hất hàm về phía Khấu Nhĩ Phương:

” Tôi cho cậu mượn một ít của tôi, tháng sau trả lại.”

Khấu Nhĩ Phương vui mừng gật đầu lia lịa, rút ví tiền ra, vừa cẩn thận đếm vừa năn nỉ tôi:

” Sếp, em xin sếp đừng nói lại cho Đồng ca. Xe này em mượn anh ta, nếu anh ta biết thì sẽ lột da em mất. Mà cảnh sát bị lột da thì khó coi lắm...”

Nghe Khấu Nhĩ Phương nói, tôi buồn cười chết đi được. Biết rõ Đồng Thùy là một người đáng sợ thế nào rồi còn có thể mượn xe tên đó mà lượn vài vòng sao? Chỉ có một điều khiến tôi thắc mắc lắm.

Đồng Thùy là một người đáng sợ, nhưng không lẽ cậu ta lại ngu ngốc như thế khi mà dám cho Khấu Nhĩ Phương mượn xe?

Ôi thật là khó giải thích quá đấy.

Tôi thở dài, ” Được rồi, mau đưa cho người ta đi.”

Khấu Nhĩ Phương lúc này quay mặt nhìn tôi, mắt tròn lớn lên như đang nhát ma người ta vậy. Xấp tiền vẫn còn trong tay cậu ta, tôi nhìn nó rồi nhăn mặt khó hiểu.

” Sao còn không đưa? Trợn mắt cái gì?!”

Khấu Nhĩ Phương nuốt nước bọt, chỉ về hướng đối diện, mơ màng nói:

” Đi rồi, người ta đi rồi.”

” Đi?” Tôi quay đầu nhìn, phát hiện con người ngông cuồng cùng với chiếc xe đắt tiền khi này đã biến mất. Hoàn toàn biến mất như bị bốc hơi vậy.

Tôi kinh ngạc nhìn mãi một chỗ, đến khi Khấu Nhĩ Phương bên cạnh cười lớn, tôi mới tỉnh lại.

” Sếp à, đúng là em được cứu rồi!!! Trời ạ, anh ta tự dừng đi mất rồi!!!”

Tôi nhìn Khấu Nhĩ Phương vui như nhặt được vàng, khẽ nhếch môi cười lại. Nhưng trong lòng vẫn không hiểu lắm chuyện gì vừa xảy ra.

Tại sao người kia lại không đòi tiền tu sửa chiếc xe nữa mà lại biến mất không một tiếng nói như vậy?

#

Mười phút sau, tôi đang ngồi trên xe của mình sau khi đã lựa chọn xong một món quà thích hợp cho một người từng là tình địch của tôi. Nói là tình địch thì có hơi nặng nề, dù gì cậu ta cũng chưa làm gì quá đáng mà.

Hôm nay là sinh nhật của người đó, tôi thật tình chẳng biết phải lựa gì cho tên nhóc đó nữa. Vì phong cách ăn mặc của cậu ta kỳ quái lắm, tôi không thể nào theo kịp nó.

Lòng vòng trong cửa hàng từ chiều đến giờ mới lựa được một món, vốn dĩ giờ này tôi đã có mặt ở nhà hàng rồi nhưng bị chuyện của Khấu Nhĩ Phương giữ chân cho đến tận bây giờ.

Điện thoại của tôi lúc này đang hiện lên số của Đình Huy, chắc là thấy tôi đến quá muộn mà gọi hỏi đây mà. Đừng nghĩ rằng tôi trốn tiệc tùng chứ.

” Cố Nguyên, cậu bận gì sao?”

Giọng Đình Huy vẫn trầm trầm như thế, không có vẻ gì là lo lắng lắm. Bỗng dưng tôi thấy hụt hẫng ghê chứ.

” Tôi đang tới đây, khi này có việc, thế nhé.”

Nói vội rồi tôi cúp máy, tăng tốc cho con xe của mình.

Khi đến nơi, tôi bị vẻ đẹp của nhà hàng làm cho không dời mắt được. Phong cách cổ xưa này luôn khiến tôi thích thú. Bước vào trong, có cậu bồi bàn đi đến gần hỏi:

” Anh có hẹn không ạ?”

” Vâng có. Tôi hẹn với Đình Huy.”

Cậu trai kia nhìn tôi cười nhẹ nhàng, sau đó tôi đi theo cậu ta đến phòng tiệc. Phải nói rằng nụ cười khi này dịu dàng xinh đẹp đến mức làm tim tôi đập như trống dồn vậy.

Dẫn đến nơi xong, cậu ta cúi thấp người chào tôi rồi quay người đi. Tôi đứng lặng một chỗ nhìn theo người kia, cho đến khi cậu ta hoàn toàn đi mất, tôi mới nhún vai, gạt hết mấy cảm giác lúc này.

Đôi khi cảm xúc rất kỳ lạ, chóng đến rồi cũng chóng đi.

Mở cửa, tôi phát hiện trong phòng tập trung khá nhiều người rồi. Mà chủ trì bữa tiệc thì đang cười rất tươi.

Hàn Di vừa thấy tôi liền chạy đến, quàng vai bá cổ, trông như chúng tôi là đôi bạn cùng tiến khi còn đi học ấy. Dáng vẻ của cậu vẫn như thế, gương mặt luôn luôn vui vẻ khiến người ta yêu thích.

Tôi bị ôm đến ngưỡng ngực, đặc biệt ánh mắt của Đình Huy dành cho tôi đã lạnh đi vài phần. Cái tên nhóc này cứ luôn khiến người ta phải khốn đốn.

” Đủ rồi Hàn Di, người ta đang nhìn kia.” Tôi gỡ cánh tay của cậu ra, lườm một cái rồi nói nhỏ vào tai, ” Thật ra Đình Huy nhìn chúng ta.”

Hàn Di nghe tôi nói vội vàng nháy mắt, cố ý kéo tay tôi đến trước mọi người, giới thiệu:

” Đây là Cố Nguyên, anh ấy là bạn của Đình Huy, cũng là bạn của tôi. Mọi người làm quen đi nhé~”

Mọi người trong phòng không nhiều lắm, chỉ cỡ bốn, năm người thôi. Bọn họ nhìn tôi cười đến niềm nở.

Đình Huy lúc này nhìn tôi, cười bảo, " Cậu đến muộn, nên bị phạt chứ?"

Phạt? Chắc.

Tôi ngán ngẩm trong lòng, ngồi xuống đàn hoàng rồi mới nói:

" Tôi có việc đấy chứ, cái này...tôi không thể biết trước."

Hàn Di ngồi cạnh Đình Huy, quay sang nói nhỏ với Đình Huy cái gì đó rồi nhìn tôi, cười láu lỉnh:

" Khi nãy cũng có một người đến trễ giống anh, bây giờ phạt hai người cùng một lúc cho vui nha!"

" Được đó, đồng ý, haha."

" Thiệu Lam đâu? Thiệu Lam ra đây!"

Tôi ngồi đó, mặt ngơ như con bò đeo nơ vậy. Nghe loáng thoáng mọi người gọi tên Thiệu Lam, cái tên này đối với tôi cũng có chút quen thuộc. Hình như tôi đã từng nghe ở đâu đó rồi.

Nhìn theo hướng chỉ của mọi người, tôi nhận ra người tên Thiệu Lam kia. Cái con người ấy, một phút trước còn nói chuyện, một phút sau liền bốc hơi biến mất.

Đó chính là cậu ta, không thể sai được.

Tôi trừng lớn mắt nhìn cậu ta, trong đầu chẳng biết nên nói cái gì nữa. Tôi chỉ nghĩ, ông trời cũng khéo đưa đẩy quá rồi đi.

Người kia cũng bắt đầu hướng mắt đến tôi, ánh mắt không tránh né cũng không ngại ngùng. Cậu ta cầm trên tay một ly rượu, chủ động bước đến chỗ tôi, cạn nhẹ vào chiếc ly đã được rót rượu của tôi một cái.

" Chào, tôi là Thiệu Lam, còn anh?"

Lần này Thiệu Lam thu ngắn khoảng cách với tôi, còn dùng đôi mắt đáng ghét kia mà nhìn đau đầu vào tôi. Phải nói làm sao nhỉ? Ánh mắt kia đúng thực là muốn giết chết người mà.

Bị cậu ta ép sát lại, tôi nhú mào, lùi về sau, nhanh chóng cầm ly rượu cạn một tiếng, " Chào, tôi...tôi là Cố Nguyên."

Thiệu Lam nâng ly rượu uống một hớp, đôi mắt vẫn còn đang liếc xéo nhìn tôi đầy khiêu chiến. Bộ dạng này rõ ràng không khác gì với hồi nãy, nó chỉ đang được tăng thêm một bậc nữa.

Người ta gọi là...quyến rũ?

Đủ rồi, tôi thích đàn ông đấy, cho nên những biểu tình thế này, tôi vốn dĩ không thể chịu nổi.

Vội vàng quay mặt đi chỗ khác, tôi không nhìn Thiệu Lam nữa, chỉ cố gắng cười gượng với mọi người rồi uống rượu.

" Hai người uống thêm một ly nữa đi." Hàn Di bĩu môi nói.

Tôi nhìn cậu ta, lườm một cái, " Tôi còn lái xe đấy, thưa thiếu gia."

Hàn Di nghe xong liền cười một tiếng, chấp nhận buông tha cho tôi.

Bữa tiệc diễn ra vô cùng vui vẻ và suôn sẻ nếu như trong suốt khoảng thời gian đó, tôi không bị cái nhìn của Thiệu Lam thu hút.

Cậu ta sau khi cùng tôi uống rượu phạt thì không để ý đến tôi nữa, trong khi đó tôi lại luôn mượn một cái cốc vô lý nào đó để nhìn trộm cậu ta. Hành động này có thể xem là mặt dày và biến thái nhưng...tôi không thể làm gì khác.

Ngồi một lúc, tôi cảm thấy mình cần giải quyết nỗi buồn liền đứng dậy, đi vào phòng vệ sinh. Xử lý xong, tôi bước ra ngoài rửa tay, bất ngờ gặp Thiệu Lam cũng đang đứng đó.

Cậu ta cúi mặt tập trung rửa tay, đến khi tôi bước đến gần, Thiệu Lam mới quay qua nhìn tôi một cái.

Câu đầu tiên mà cậu ta nói chính là hỏi tội tôi.

” Sao anh cứ nhìn tôi suốt thế? Tôi cũng không có ý định đòi tiền tu sửa cấp dưới của anh đâu.”

Tôi vừa mở vòi nước thì đã muốn đóng lại, chạy ra khỏi phòng vệ sinh. Cái khỉ gì chứ? Thường ngày là tôi chất vấn người khác, hôm nay tôi bị kẻ khác chất vấn, còn với giọng điệu ngông kia nữa.

Ý đầu của cậu ta làm tôi còn có chút thẹn quá hóa giận, nhưng còn ý sau thì làm tôi buồn cười chết được. Khẩu Nhĩ Phương mà nghe được câu nói này thì có mà mừng rơn lên không chứ?

Tôi liếc nhìn Thiệu Lam qua gương, bình tĩnh nở nụ cười:

” Tôi cũng không định đòi tiền cậu đâu nhưng mà...làm sao cậu biết tôi nhìn cậu suốt buổi chứ?”

Thiệu Lam cũng rất bình tĩnh đối đáp, ” Cảm giác.”

” Tốt, cảm giác của cậu có vấn đề rồi.” Tôi cười một tiếng, quay lưng cất bước rời khỏi đó.

Thiệu Lam ở phía sau chẳng biết sẽ có biểu tình gì nhỉ? Tôi không chắc nhưng cũng không muốn dừng lại nhìn thêm chút nào nữa.

Trở về phòng ăn, tôi ngồi xuống, uống rượu liên tục, phá luôn cái lý do mình lái xe đến đây. Thiệu Lam về sau. Cậu ta không về chỗ cũ của mình mà ngồi ngay bên cạnh tôi.

Giống như muốn chọc tức tôi vậy.

Tôi không nhìn Thiệu Lam thêm lần nào nữa. Thiệu Lam cũng chỉ đơn giản là uống rượu, ăn uống với mọi người.

Đến khi tôi cảm thấy mình cũng ngà ngà rồi thì không uống nữa mà chỉ ngồi hàn huyên với mọi người. Thiệu Lam thì khác, cậu ta có vẻ say hơn tôi nữa.

Cái con người vừa nãy đã chất vấn tôi bây giờ đang ngồi ngay bên cạnh, lâu lâu còn cười đùa với mọi người, đôi mắt kia liên tục tỏa ra một năng lượng khó mà cưỡng lại được.

Tôi hít sâu một hơi, định nói với mọi người mình về trước thì Thiệu Lam bất ngờ nắm lấy tay tôi, lay lay.

” Nè, tôi nghe bảo anh là cảnh sát à? Chuyên bắt tội phạm à? Cool thế!!”

Về mặt Thiệu Lam nhìn là biết say rồi. Tôi nhìn cậu ta, rồi nhìn xuống bàn tay đang giữ chặt mình mà nhăn mày.

Hàn Di bây giờ vội nói, ” Thiệu Lam anh ấy say rồi, ai đưa anh ấy về trước đi.”

” Còn xe của cậu ta thì sao? Cậu ta lái xe đến.”

Hàn Di nhìn Đinh Huy, cuối cùng người chủ trì cũng lên tiếng, ” Có Nguyên, phiền cậu đưa Thiệu Lam về nhà cậu ấy được không? Tôi sẽ đưa cho cậu địa chỉ. Còn xe Thiệu Lam cứ để ở đây, sáng mai đến lấy là được.”

Tôi nghe Đinh Huy nói, cảm thấy máu nóng đều dồn lên mặt. Liếc nhìn Thiệu Lam bên cạnh đã dựa vào người mình, tôi càng muốn bóp chết cậu ta hơn.

Lẳng nhằng một hồi, rốt cục tôi vẫn là đang lái xe đưa cái người say xỉn kia về tận nhà. Nhà cậu ta xem như cũng không xa mấy.

Một ngôi nhà tương đối rộng rãi và tiện nghi. Tôi ngược nhìn tổng thể, sau đó mò mẫm tìm chìa khóa nhà. Thiệu Lam lần này đứng im cho tôi tìm, lát sau cậu ta dựa hẳn vào người tôi rồi ngủ.

Chật vật lắm mới có thể đưa con người kia nằm lên giường, quần áo tôi đều không đụng đến, chỉ cởi giày của cậu ta ra thôi. Định sẽ cứ để người kia nằm như vậy nhưng rồi tôi vẫn đánh bạo đi xuống bếp, pha một ly nước chanh nóng.

Vì thời gian không còn sớm, tôi không mấy liếc nhìn xung quanh mà đi hẳn xuống bếp, pha một ly nước chanh nóng rồi mang lên phòng. Khoảng thời gian đợi nước sôi, vắt chanh, khuấy đường rồi đi lên lầu thật ra cũng mất mười phút.

Đẩy cửa bước vào, tôi phát hiện Thiệu Lam không còn trên giường nữa. Đặt ly nước chanh xuống bàn, tôi nghe thấy tiếng nước bên trong phòng tắm.

Cứ nghĩ Thiệu Lam say bí tỉ không thể làm gì, tôi đành đẩy cửa phòng tắm, bước vào muốn giúp cậu ta thì tôi kinh ngạc nhìn thấy cậu ta đang nằm dài trên sàn.

Kinh ngạc vài giây, tôi bắt đầu chạy đến, đỡ lấy Thiệu Lam, lay mạnh nhiều lần. Rốt cục người kia cũng chịu cử động, đôi mắt chậm rãi mở ra, và điều khiến tôi kinh hãi thật sự chính là...

Màu mắt của Thiệu Lam đã thay đổi.

Đó là một màu đỏ, một màu đỏ tuyệt đẹp.

6. Chương 6: Merry

Không biết bao lâu rồi tôi mới được thức dậy.

Giấc ngủ này xét ra dài quá, nó làm tôi cảm thấy ghen tị với tên L đáng ghét thối tha kia. Chỉ vì hắn lớn hơn tôi, lòng căm thù nhiều hơn tôi và có nhiều sức mạnh hơn tôi mà hắn ta có thể thức bất cứ lúc nào mình muốn.

Như vậy coi như hôm nay là một ngày trọng đại của tôi, cho nên tôi phải tranh thủ mới được.

Nhưng sao đầu tôi đau quá, mỗi lần chuyển đổi nhân cách đều đau như vậy thì phải? Lâu lắm rồi tôi mới được tỉnh nên tâm trí cứ mụ mị làm sao ý. Chẳng trách tôi vẫn còn là...một cô bé mà.

Một cô bé sáu tuổi, gọi là Merry. Cái tên này đẹp đúng chứ? Tôi rất thích nó. Vì tôi thích lễ giáng sinh, lễ hội mà mọi người đều sum họp lại ở tất cả gia đình nhưng riêng tôi thì không như thế.

Tuy rằng chỉ có một mình nhưng tôi không buồn, không buồn đâu. Tôi hiểu chuyện mà, tôi hiểu vì sao mình lại cô độc như vậy mà.

Nhưng xem kìa, khi tôi mở mắt choàng tỉnh thì tôi nhận ra mình đang được một người đàn ông trưởng thành đỡ lấy người. Đôi mắt kia sao mà đẹp thế? Nó không ủy mị xinh đẹp như phụ nữ mà lại pha một chút cứng rắn nghiêm nghị nào đó.

Còn có chút lo lắng mà nhìn tôi nữa.

Thật là, mấy ông chú như thế này luôn khiến tôi muốn trêu đùa.

Tôi chớp nhẹ mắt, cơ thể bắt đầu động đậy. Tôi ngồi dậy, xung quanh mình toàn là mùi bia rượu, tôi dám cá là Thiệu Lam vừa mới uống rượu dẫn đến say xỉn, cho nên tôi mới có cơ hội thức dậy.

Xét ra thì việc này cũng tốt quá chứ.

Nhưng còn người bên cạnh tôi là ai thế nhỉ?

Tôi đỡ lấy trán, cúi nhìn bộ quần áo đắt tiền mà Thiệu Lam hay mặc mà nhăn mày. Mấy y phục này tôi không thích tí nào! Tôi là một bé gái mà, tôi thích những thứ đáng yêu, phải là những thứ đáng yêu.

” Thiệu Lam, cậu ổn chứ? Mắt của cậu...”

Người bên cạnh lúc này vịn lấy vai tôi làm tôi dời sự chú ý. Chú ấy bảo mắt tôi, hình như mắt tôi bị làm sao thì phải?

Tôi loạng choạng đứng dậy vì vẫn còn vướng con ma men trong người mình. Ngẩng đầu nhìn vô gương, tôi phát hiện mắt mình đổi màu. À không, là mắt của Thiệu Lam đã đổi màu.

Màu đỏ, ôi, màu sắc tôi thích nhất đây mà.

Bỗng dưng niềm hưng phấn thấm vào từng tế bào một, tôi che một bên mắt, cười lên khúc khích. Nụ cười này đối với một cô bé thì đúng là rất dễ thương, nhưng tình hình hiện tại đây là cơ thể của một người đàn ông gần ba mươi tuổi, có vẻ kinh khủng lắm.

Tôi nhìn người đàn ông phía sau đang kinh hãi nhìn mình, tôi bật cười.

Quay người lại, tôi chớp mắt, "Cháu muốn thay đồ, chú ra ngoài một chút được không?"

Người nọ như chưa thích ứng được kiểu xưng hô lạ lẫm này, có vẻ tôi đã dọa chú ấy trắng mặt rồi. Nhưng tình hình lúc này tôi cần phải được thay đồ ngay lập tức, mùi rượu hơi quá đi mất!!

Tôi nhăn mày, tỏ vẻ khó chịu làm cho người đàn ông kia lắp bắp lên tiếng:

"Được, được rồi. Nếu cần gì, cậu cứ gọi tôi, được chứ?"

Nghe nói, tôi thật sự kinh ngạc nhìn chú ấy. Lẽ nào...chú ấy không cảm thấy hoảng sợ đối với một con quái vật như chúng tôi? Đáng lý chú ấy phải chạy thật nhanh ra khỏi nhà và không bao giờ muốn quay lại đây nữa chứ?

Chú ấy hình như thật lòng muốn ở lại giúp đỡ tôi, à không, hình như chú ấy vẫn muốn ở lại là vì Thiệu Lam.

Chú Thiệu này, sao lại có một người bạn tốt thế cơ chứ?

Tôi khẽ cười, hướng mắt đến người kia, "Chú có thể làm giúp cháu một việc được không?"

"Việc gì?"

"Chú đi ra ngoài, ở góc cầu thang rẽ trái, bên dưới gầm cầu thang sẽ có một thùng giấy các tông rất to. Chú mở ra và lấy giúp cháu một bộ quần áo."

"Quần áo? Không phải trong phòng..."

Tôi dường như hiểu người kia muốn nói gì, đôi mắt tôi bỗng mở to hơn, khẩu khí cũng đành lại, "Không đúng! Đó...không phải quần áo của cháu."

Nói rồi tôi xoay người, nhanh tay cởi chiếc áo sơ mi ra. Ngay lập tức, tiếng đóng cửa vang lên. Chỉ mới cởi một chiếc áo thôi mà khiến chú ấy chạy nhanh như vậy?

Không phải cũng đều là đàn ông với nhau hay sao?

Tôi lắc đầu chẳng hiểu nổi, sau đó bắt đầu ngâm mình tắm rửa. Ngay từ bây giờ phải tận hưởng cuộc sống thôi.

Tôi nhắm mắt lại, cảm nhận làn nước ấm trượt qua da, chẳng mấy chốc đã đến lúc thức dậy. Tôi rời khỏi bồn tắm, đi đến cửa, mở hé ra một chút.

Trong phòng dường như không có ai cả. Tôi mở lớn cửa đi ra, phát hiện quần áo của mình đã nằm ngay ngắn trên giường. Nhanh chóng đi tới đó, tôi bận y phục vào người rồi đứng trước gương.

Bộ đầm này vẫn còn vừa vặn quá. Đây là một chiếc đầm may theo kiểu Tây Âu thời xưa, ngoại trừ mái tóc ngắn của tôi thì tất cả đều hợp với chiếc đầm.

Đã nhiều lần tôi khen Thiệu Lam rằng sao chú ấy lại được sinh ra khéo thế. Là con trai hay con gái cũng đều đẹp như vậy. Mỗi vẻ đẹp của chú ấy đều khác nhau đến mê người.

Lúc này bên ngoài bỗng có người bước vào, tôi ngẩng ngó liền xoay người lại.

Nhận ra từ nãy đến giờ vẫn chưa chào hỏi, tôi tự tin bước lại gần người kia, giơ cánh tay ra, "Xin chào, cháu là Merry, một nhân cách của cơ thể này."

Lời giới thiệu này có phải đã quá đả kích người khác hay không nhỉ? Người đàn ông kia sẽ không nghĩ mình điên đầu phải không?

Hình như vừa nãy tôi đã quên mất điều Thiệu Lam từng dặn rồi. Chú ấy từng bảo trong trường hợp tôi thay thế chú ấy mà gặp người quen cũng cố gắng tỏ ra không quen biết, hoặc chỉ cần mỉm cười rồi bỏ đi.

Tuyệt đối không được nói rằng tôi là nhân cách khác.

Chết thật nhỉ?

Ngón tay tôi bỗng dưng run rẩy, tôi dù sao vẫn là một con bé sáu tuổi, sức mạnh không thể bì lại hai người kia rồi. Tôi lỡ phạm sai lầm, có khi sẽ khó thức dậy lần nữa.

” Tôi là Cố Nguyên.”

Người kia không bắt tay với tôi mà chỉ lạnh lùng giới thiệu như vậy. Tôi ngượng ngùng thu tay về, ngược đôi mắt nhìn thật kỹ Cố Nguyên.

” Chú không sợ cháu sao?” Tôi đem thắc mắc của mình ra mà hỏi.

Cố Nguyên có vẻ kinh ngạc khi tôi hỏi thẳng thừng như vậy, xong rồi chú ấy nhú mồm, rồi lại khẽ cười. Người đàn ông kia tương đối nhiều biểu cảm khuôn mặt làm tôi thích thú.

Bước chân tôi chậm rãi tiến về phía trước, chẳng mấy chốc tôi đã áp hai bàn tay của mình lên khuôn mặt kia. Chỉ là muốn nhìn rõ một chút thôi.

Cố Nguyên cũng không lùi về phía sau, chú ấy còn cúi xuống nhìn thẳng vào mắt tôi. Có lẽ tôi vẫn còn chút mơ hồ nhưng tôi cảm nhận thấy chú ấy như là muốn nhìn Thiệu Lam vậy.

Ánh mắt đó hoàn toàn không dành cho tôi.

Cảm giác kỳ quái này là gì nhỉ?

Tôi bất chợt lùi về sau, buông hai tay xuống, ” Chú là bạn của Thiệu Lam?”

” Không phải.” Cố Nguyên lắc đầu.

Lời phủ nhận này làm tôi điếng người. Nếu như là một người bạn của Thiệu Lam thì xem như tội của tôi còn nhẹ một chút. Còn lần này, người kia không phải bạn, tôi phải làm gì đây?

Bí mật của Thiệu Lam xem như bị lộ mất rồi.

Tôi cau mày, lùi liên tục về sau mấy bước.

” Hiện tại có lẽ chưa phải, nhưng sau này sẽ. Đừng lo, tôi biết cháu đang sợ cái gì.” Cố Nguyên nói thật bình tĩnh làm tôi càng lạnh người.

Chưa bao giờ tôi chứng kiến một kẻ khác bình tĩnh như thế khi gặp phải một DID như chúng tôi. Con quái vật như chúng tôi ai mà chẳng sợ chứ.

Tôi vẫn nhìn đắm đắm vào Cố Nguyên, muốn tìm lấy một chút niềm tin nào đó. Hai bàn tay khẽ nắm chặt lại, tôi cúi mặt, thì thào:

” Chú có thể chơi với cháu không?”

Tôi cứ nghĩ lời đề nghị trẻ con này sẽ không được chấp nhận, mi mắt đã rũ xuống, tôi nắm chặt mép váy, muốn nói thôi không cần nữa thì Cố Nguyên lại trả lời.

Trong giọng điệu kia xen chút dịu dàng dễ dàng.

” Được, cháu muốn chơi trò gì?”

Tôi không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy. Ngược mắt lên, tôi nhận ra Cố Nguyên vừa mỉm cười với tôi. Chú ấy thật sự không sợ tôi một chút nào cả.

Lần đầu tiên có người đồng ý gần gũi với tôi như thế. Lần đầu tiên tôi có người chơi cùng. Một con người đúng nghĩa. Có biểu cảm khuôn mặt, có cử động tay chân, có tiếng nói.

Mọi thứ như mơ vậy.

Tôi vì một phút vui mừng mà chạy lại gần Cố Nguyên, dang rộng hai tay ôm lấy chú ấy, cười khúc khích. Ôm một lúc cũng chẳng nghĩ gì cho đến khi Cố Nguyên cũng bất ngờ ôm lại tôi, tôi mới giật nảy ra.

Bỗng dưng tôi nhớ đến đây là cơ thể Thiệu Lam. Chú ấy ghét người khác chạm vào mình lắm, ghét cả việc người ta chạm vô đồ đạc của mình nữa.

Tôi tìm lại sự vui mừng của bản thân, nhìn Cố Nguyên một cái rồi nói:

” Chúng ta chơi trốn tìm nha. Chú là người trốn, cháu sẽ là người đi tìm.”

Nói rồi tôi quay người, chạy đến bên vách tường, úp mặt vào đó rồi bắt đầu đếm. Căn phòng dần dần rơi vào một khoảng không tĩnh lặng, khi mà chỉ còn những âm thanh khe khẽ phát ra từ cổ họng của tôi thôi.

“...98, 99, 100.”

Tôi xoay người lại, trong phòng chỉ còn một mình tôi mà thôi. Sự im ắng này thoáng chốc làm tôi sợ hãi. Tôi sợ nhất là sự im lặng, nó có thể giết chết một đứa bé cô độc như tôi đây.

Nhưng trò chơi đã bắt đầu, tôi không nên chần chừ nữa. Rời khỏi phòng ngủ, tôi bắt đầu đi tìm Cố Nguyên. Liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, tôi phát hiện trên sàn vẫn còn nguyên hai đôi giày tây, như vậy chú ấy vẫn chưa đi.

Hóa ra chú ấy thật lòng muốn chơi cùng tôi.

Ý nghĩ này càng tôi cao hứng với trò chơi của mình. Tôi lục tung cả căn bếp, chạy xộc vào từng phòng tắm, rồi leo lên lầu hai. Đi tìm một lúc nhiều nơi như vậy mà vẫn không thấy ai, tôi bèn nghĩ đến dưới hầm.

Nơi đó là một nơi trú ẩn lý tưởng. Tôi nghĩ Cố Nguyên cũng đã tìm ra được nơi đó rồi. Tôi đi thật nhẹ nhàng xuống từng bậc thang.

Dưới đây không có đèn, tôi sợ nhất là bóng tối. Bước chân tôi hơi chùn lại, cố gắng để cho mắt mình thích nghi với bóng tối trước đã. Sau một lúc, tôi mới có thể lần mò mà đi tiếp về phía trước.

Căn hầm này là lãnh địa riêng của L. Điều này cả tôi và Thiệu Lam đều biết. Nơi này ẩn chứa nhiều sự ghê tởm lắm, mùi ẩm mốc cùng với sự chết chóc làm tôi rợn cả người.

Càng ngày tôi càng đi sâu vào trong căn hầm hơn, rồi một lúc sau tôi dừng lại. Tôi không phát hiện sự có mặt của Cố Nguyên. Tim tôi bỗng dưng đập thật mạnh.

Đó là sự sợ hãi, mà tột cùng của sự sợ hãi là không nói được gì nữa.

Tôi nhìn quanh, cất tiếng khe khẽ, ” Cố Nguyên.”

Giọng nói của tôi nhanh chóng trôi tuột vào màn không khí lạnh lẽo của căn hầm. Tôi gọi thêm một tiếng nữa, lại thêm một tiếng nữa nhưng không có ai trả lời.

Định ninh rằng Cố Nguyên không có ở trong đây, tôi lùi về sau, muốn rời khỏi tầng hầm thì vô tình vấp phải vật gì đó cứng cứng. Ngay sau đó, tôi ngã sập xuống đất.

Mông tiếp đất thật sự rất đau. Mà vật kia cũng lạnh lẽo không khác gì cái bầu không khí quái đản này. Tôi thu người, không tìm được lòng sợ hãi mà thút thít:

” Cố Nguyên, chú ở đâu vậy? Chú ơi...”

Lúc này đèn bỗng sáng vụt lên. Tôi mở to mắt nhìn xung quanh, thấy Cố Nguyên từ trong chỗ kín đáo kia bước ra. Tôi mừng rỡ, đứng dậy chạy đến nắm lấy tay chú ấy.

” Chú thua rồi nhé!”

Tôi cười khúc khích, sự sợ hãi khi nãy cũng đã tan biến mất.

Cố Nguyên kinh ngạc nhìn tôi, rồi xoa đầu tôi như tôi thực sự là một đứa trẻ ấy.

” Khi nãy có tiếng động gì vậy? Cháu bị té à?”

Tôi nhìn Cố Nguyên, gật gật đầu rồi chỉ tay ra phía đó, ” Cháu bị vấp cái gì ấy.”

Cố Nguyên bắt đầu đi lại gần đó, nhặt lên một cái bật quẹt. Đưa đến trước mặt tôi, chú ấy cười, ” Chỉ là cái bật quẹt thôi.”

Tôi nhìn nó, cũng nhận ra nó là của ai, ” Cái này là của...chú Thiệu. Chú ấy thích sưu tầm quạt lửa lắm.”

Cố Nguyên lại kinh ngạc thêm một chuyện thì phải. Chú ấy nhìn chăm chú vào cái quạt lửa rồi nhìn đến cánh cửa bị khóa ở phía sau. Tôi nhìn theo ánh mắt của chú ấy, cánh cửa kia làm đầu tôi như không chịu được.

Tôi ôm trán, bàn tay run rẩy, ” Chúng ta đi khỏi đây được không? Chỗ này hơi quá.”

Cố Nguyên bị tôi dời sự chú ý. Chú ấy quay đầu lại không nhìn cánh cửa đó nữa. Tôi giữ lấy tay Cố Nguyên, mau chóng cùng chú ấy rời khỏi căn hầm.

Khi sắp rời khỏi đó, tôi hơi quay đầu lại nhìn cánh cửa kia, bỗng dưng cảm thấy sợ hãi. Một nỗi sợ vô hình thổi tha.

Cánh cửa đó, ngàn vạn lần cũng không được chạm đến. Đó là lãnh địa của L, là nơi không ai được phép đặt chân vào.

7. Chương 7: Cố Nguyên

Đối với một cảnh sát đặc nhiệm nằm trong tổ chuyên về những vụ án giết người, tôi đã được rèn luyện một tinh thần thép.

Cho dù trước mặt là một kẻ biến thái đang cầm hẳn một vật gì đó thật ghê rợn mà kẻ sát cổ mình, tôi tất nhiên cũng sẽ không hoảng sợ. Ở trong ngành cũng đã được nhiều năm, những thứ đáng sợ nhất tôi đều đã được gặp, cho nên tôi không còn sợ bất cứ thứ gì nữa.

Nhưng nếu như bạn gặp một người mấy phút trước còn là một gã đàn ông khí chất đầy mình, khuôn mặt đào hoa phong lưu rồi mấy phút sau lại biến thành một đứa trẻ con chỉ mới sáu tuổi, bạn sẽ làm gì?

À không, là bạn sẽ cảm thấy thế nào?

Tôi hôm nay đã được chứng kiến những điều như thế và đã vô cùng, cực kỳ, vô cùng và cực kỳ hoảng loạn.

Đầu tiên là màu mắt biến đổi, sau đó là cách xưng hô và từng cử chỉ trên khuôn mặt. Đó là giọng cười khúc khích, đó là chiếc đầm kiểu Tây Âu thời xưa, đó là một cô bé gọi tên Merry.

Tôi, Cố Nguyên, hôm nay đã gặp phải một bệnh nhân đa nhân cách.

Căn bệnh này tôi cũng không còn lạ lắm, thậm chí đã từng nghe một người bạn nhắc đến nó. Người bạn đó đã kể lại những câu chuyện kỳ lạ và cực kỳ thú vị xoay quanh một DID, hay còn gọi là bệnh nhân đa nhân cách.

Ấn tượng đầu tiên của tôi khi gặp cô bé Merry chính là vẻ mặt bình thản của cô bé đối với mọi tình huống. Mặc dù bí mật bị lộ ra nhưng cũng không quá hoảng sợ, còn chủ động chơi đùa cùng tôi.

Và tôi biết chắc rằng, lời đề nghị nghe có vẻ trẻ con này lại chính là một phép thử. Merry chắc chắn chỉ đang thử xem tôi có thực sự muốn nói chuyện hay gần gũi với cô bé hay không. Hoặc tôi có thực sự là một kẻ đáng tin với cô bé hay không mà thôi.

Tôi nhìn ra được điều đó và đã đồng ý chơi trò chơi trốn tìm cùng với Merry. Sau khi Merry úp mặt vào tường và bắt đầu đếm, tôi đã nhanh chóng tìm một nơi trốn hoàn hảo.

Quanh phòng khách tất nhiên sẽ không có một chỗ ẩn nấp nào tuyệt đối, tôi đành đi vòng xuống bếp và đến ngã rẽ cầu thang, nơi mà tôi đã lấy quần áo cho Merry.

Khi đặt chân đến đó, tôi vô tình bị thu hút bởi một nơi kỳ lạ. Tôi xoay người và nghe thấy từng con số thoát ra khỏi miệng Merry, khoe môi hơi cong lên cười một tiếng.

Merry thật sự rất muốn chơi trò này.

Tôi quay đầu lại và đi đến trước một cánh cửa gỗ cũ kỹ. Đẩy nhẹ nó ra, tiếng cọt kẹt vang lên, đồng thời cũng có khí lạnh từ bên trong phả ra làm tôi thoáng giật mình.

Bên trong dường như không có ánh sáng, tôi dám chắc đây là tầng hầm nhưng thông thường chỉ có các ngôi nhà bên Châu Âu mới xây loại tầng hầm này thôi.

Trước đây Khấu Nhĩ Phương thường lôi kéo tôi xem mấy bộ phim kinh dị, trong đó thường xuyên quay những cảnh dưới tầng hầm. Người ta gọi là tầng hầm chết chóc.

Tôi bỗng dưng bật cười với suy nghĩ quái đản của mình. Chỉ là tầng hầm thôi, có thể là đựng đồ cũ cũng nên.

Tôi khép cửa lại, bắt đầu mò mẫm trong bóng tối một vị trí nào đó thật kín đáo rồi nấp trong đó. Khi ngồi trong đây, mọi âm thanh dường như bị ngăn chặn lại cả.

Những gì xảy ra bên ngoài kia tôi đều không nghe thấy được, cũng giống như ở trong đây có làm gì thì ngoài đó cũng không thể biết.

Sau khi đôi mắt đã quen dần với bóng tối, tôi bắt đầu quan sát xung quanh và liên tục bị dọa bởi những con chuột nhắt cứ bò lổm ngổm. Tôi ghét chuột, rất ghét.

Bọn nó kêu chít chít làm tôi nhúm mày liên hồi, một lúc sau quyết định đập xuống đất một tiếng để đuổi tất cả. Cùng lúc này tiếng bước chân của Merry đến gần hơn.

Cánh cửa kia hé mở làm hắt một ít ánh sáng vào trong, tôi nép mình vô góc tối, chờ đợi cô bé đến. Cũng chẳng biết lý do gì mà tôi lại đang chơi một trò cùng với một cô bé đội lốt đàn ông trưởng thành nữa.

Nếu như đem chuyện này kể cho Khấu Nhĩ Phương nghe thì cậu ta có mà cười cho sập nhà, hoặc là hoảng sợ không dám nghe nữa.

Việc bắt gặp một người mắc chứng đa nhân cách là rất hiếm. Bản thân tôi cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Mà hiện tại người mắc chứng này lại còn là một người quen của Đình Huy, cũng là quen với tôi, cách đây mấy tiếng đồng hồ.

Merry dường như đã đi sâu vào trong, tôi nhướn người lên, lắng nghe bước chân của cô bé. Cô bé gọi tên tôi, gọi rất nhiều lần và gọi một cách run rẩy.

Tôi nghĩ là cô bé đang sợ, có thể là sợ bóng tối. Nhưng trò chơi vẫn đang tiếp diễn, tôi đành ngồi im chờ đợi cho đến khi một tiếng động mạnh dội đến. Merry bị ngã thì phải, tôi đứng bật dậy, quay người tìm công tắc đèn thì nó nằm ngay phía sau tôi.

Thật may mắn đấy.

Tôi bật đèn, Merry cũng đã đứng dậy.

Biết rằng trong thể xác kia đang chứa đựng một tâm hồn của một cô bé, nhưng khi nhìn thấy cơ thể là Thiệu Lam, tôi vẫn có chút ngượng ngùng và buồn cười. Nhất là chiếc đầm của người đó.

” Chú thua rồi nhé~” Merry bỗng chạy đến ôm chầm tôi, còn cười lên khúc khích.

Tôi nhìn thấy cô bé không sao liền thả nhẹ ra rồi xoa tóc cô bé một chút. Sự thân mật này bỗng dưng đến nhanh quá làm tôi cũng không kịp thích ứng.

” Khi này bị ngã sao?” Tôi hỏi.

Merry nhìn tôi gật đầu rồi chỉ tay về phía đằng sau, ” Cháu bị vấp vật gì ấy.”

Khi tôi đi đến và nhặt cái queet lửa lên, tôi liền nhận ra cái này thuộc một hãng rất đắt tiền, còn hiếm nữa. Nghe Merry bảo Thiệu Lam thích sưu tầm những thứ này, trong lòng tôi bỗng dấy lên nhiều suy nghĩ.

Nghĩ thoáng qua có vẻ bộp chộp vội vàng quá nhưng...tôi nghĩ tôi cần phải tìm hiểu Thiệu Lam thêm một chút.

Sau khi trò chơi kết thúc, Merry cùng tôi xuống bếp. Cô bé bảo muốn chuẩn bị một buổi tiệc trà vì hôm nay là ngày lễ gì đó mà cô bé rất thích. Tôi luôn theo phía sau Merry, quan sát từng chút một cử chỉ của cô bé rồi lặng lẽ mỉm cười.

Chẳng biết khi mà Thiệu Lam phát hiện tôi đã biết bí mật của cậu ta thì sẽ thế nào đây? Con người kia không cường lưu manh chết đi được.

Ba mươi phút sau, tiệc trà của Merry bắt đầu. Chúng tôi ngồi đối diện nhau, một cái bàn trà ở chính giữa. Trên bàn bày biện bánh kẹo và một bộ ấm trà rất đẹp.

” Những thứ này là cháu mua à?” Tôi nâng tách trà lên hỏi.

Merry lúc này ngồi thẳng lưng, phong thái như một cô công chúa thực thụ ấy. Hai ngón tay nâng tách trà lên ngang môi, cô bé mỉm cười:

” Đều là chú Thiệu chuẩn bị.”

Tôi nghe đến Thiệu Lam, đôi mày khẽ nhíu lại. Tôi không ngờ Thiệu Lam sống hòa hợp với nhân cách của mình như thế.

” Thiệu Lam và cháu...hiểu được suy nghĩ của nhau?”

Merry uống một ngụm trà nóng, sau đó khẽ cười, ” Một lần cháu chiếm thời gian của chú Thiệu, cháu đã viết ra giấy mong muốn của mình. Sau đó, chú Thiệu đã đáp ứng cháu. Cháu được coi như một nhân cách thay thế của chú Thiệu, chính là bảo vệ chú. Vì...”

Tôi đặt tách trà xuống bàn, lúc này dây thần kinh của tôi đều đã căng lên hết rồi. Nhìn khuôn mặt thì là của Thiệu Lam nhưng cách nói chuyện là một cô bé con khiến tôi căng thẳng lắm.

” Vì sao?”

Merry mím môi, mi mắt rũ xuống, ” Vì có những thứ không hạnh phúc vẫn luôn xảy ra. Vì cháu là một đứa trẻ con, cháu chỉ ở trong thể xác của chú Thiệu và rất lâu mới có thể được sử dụng nó. Thật ra, chú Thiệu không ổn đâu, chú rất mệt mỏi, cháu cũng mệt mỏi, tất cả mọi người đều mệt mỏi.”

” Vì ký ức, vì cuộc sống, vì mọi thứ.”

Giọng điệu của Merry như đang lệch hẳn ra một quỹ đạo khác. Cô bé nhìn bi quan hơn rất nhiều. Tôi cẩn thận quan sát từng chút một, sau đó muốn nói gì đó để trấn an thì Merry bắt ngờ ôm lấy đầu, kêu đau.

Merry dường như đau đớn lắm. Tôi đứng bật dậy, đi đến đỡ lấy cơ thể Thiệu Lam. Merry vẫn ôm chặt đầu mình, thì thào, ” Cháu thật yếu, cháu muốn chơi cùng chú thêm một chút...”

Tôi để Merry dựa vào người mình, cũng giúp cô bé xoa huyết thái dương.

” Cháu ổn chứ?”

Merry cắn môi, cố gắng ngồi dậy, ngược đôi mắt màu đỏ tuyệt diệu kia nhìn tôi. Rồi tôi bỗng cảm nhận được một tia ấm áp vương lại bên má mình. Khi nhận ra đôi môi của Thiệu Lam vừa mới hôn mình, tôi đã như đóng băng vậy.

Ngay sau đó, Merry cũng gục xuống, thiếp đi.

Tôi trơ mắt nhìn cơ thể bất động trong tay mình, càng không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra.

Lẽ nào Merry đã thoát ra? À không, không phải. Tôi vội lắc mạnh đầu, điều chỉnh lại suy nghĩ của mình.

Merry chỉ vừa ngủ.

Tôi chợt cười một tiếng. Những lúc thế này chính là những lúc chuyển đổi nhân cách. Vuốt nhẹ một bên mặt mình, tôi thật sự chẳng muốn lau đi nụ hôn lúc này.

Nó vụng dại, nó non nớt, nó cũng ấm áp.

Ngồi một lúc, tôi đặt Thiệu Lam trên tay rồi mang cậu ta vào phòng ngủ. Đắp chăn thật kỹ càng rồi tôi mới rời đi. Trước khi đi khỏi đó, tôi đã lấy đi cái bật lửa nằm trong tầng hầm.

Ngồi vào xe, tôi cất cẩn thận cái bật lửa vào túi áo rồi bắt đầu nhấn ga phóng đi. Bây giờ trời cũng đã tối hẳn rồi, tôi cũng không ngờ mình đã ở cùng với một người mắc chứng DID lâu như vậy.

Nhưng khi này hình như tôi đã quên hỏi Merry một việc quan trọng rồi. Chân mày chau lại, tôi bực bội đập tay vào vô lăng.

Làm thế nào mà tôi lại quên hỏi Merry rằng, trong Thiệu Lam rốt cục là có bao nhiêu nhân cách tất cả cơ chứ?

Quên mất điều này thật sự là quá ngu ngốc đi.

Tâm trạng còn đang tồi tệ, điện thoại của tôi lúc này bỗng rung lên liên hồi. Liếc mắt nhìn qua, tôi thấy số của Khẩu Nhĩ Phương. Lẽ nào vụ án của Đường Hải có thêm manh mối?

Sáng hôm nay chúng tôi vừa biết được kết quả khám nghiệm tử thi của Đường Hải, nhận ra được nguyên nhân tử vong của hắn ta có chút khác thường.

Biết rõ hung thủ là L nhưng...mọi thứ đều đang rối beng lên.

Câu đố kỳ quái kia là một vấn đề. Thời gian tử vong của nạn nhân không khớp với suy luận của chúng tôi cũng là một vấn đề. Quan trọng là lần này, L đã không dùng dao mà cắt đứt động mạch cổ của nạn nhân.

Quá nhiều chỗ kỳ quái làm tôi muốn điên lên được.

” Chuyện gì thế?” Tôi trả lời điện thoại.

Khẩu Nhĩ Phương có vẻ rất phấn khởi, chắc lại tìm ra được manh mối gì rồi.

” Sếp, hôm qua bọn em thu được một vật chứng. Bọn em nhặt được một cái bật lửa, loại này rất đắt tiền, là hãng S.T.Dupont.”

Nghe Khẩu Nhĩ Phương vừa xác định một manh mối, tôi ngay lập tức đã nhớ đến chiếc bật lửa nhặt được ở nhà của Thiệu Lam. Dừng xe, tôi lấy từ trong túi áo chiếc bật lửa khi này, lật qua mặt phía sau.

Trong bóng tối, lớp ánh kim phát ra làm hiện rõ một dòng chữ được khắc một cách tỉ mỉ. Bàn tay nắm chặt chiếc bật lửa, tôi tập trung nhìn vào vị trí có dòng chữ mà đọc thật to trong đầu mình.

Nó, dòng chữ đó đã khắc là S.T.Dupont.

Chẳng chờ thêm một giây phút nào, tôi cất cái bật lửa trở vào túi áo rồi lập tức phóng xe đến Cục. Đi vào trong phòng họp, tôi thấy Khẩu Nhĩ Phương đang cầm lấy vật chứng nằm trong bao ni lông.

Khẩu Nhĩ Phương nhìn thấy tôi liền chạy đến, nháy mắt, ” Sếp, sếp nghĩ cái bật lửa này là của Đường Hải hay là...hung thủ?”

Tôi liếc nhìn cái bao ni lông trên tay cậu ta, thờ ơ hỏi, ” Cậu đang nghĩ hung thủ là người khác à?”

” Cái này...vì mọi thứ lần này hoàn toàn khác chín vụ án trước, cho nên em cũng đang cân nhắc.” Khẩu Nhĩ Phương thở dài thượt.

Tôi cũng từng suy nghĩ giống như cậu ta vậy, nhưng sau khi tiếp xúc với Thiệu Lam, tiếp xúc với Merry trong con người Thiệu Lam, cả chiếc bật lửa cùng một hãng với vật chứng, tôi đã thay đổi suy nghĩ

Một lần nữa không có gì chắc chắn và rõ ràng, nhưng tôi vẫn muốn khẳng định nạn nhân lần này vẫn là bị L giết. Chỉ là trong quá trình giết người của hắn đã xảy ra một số vấn đề nhỏ nhất.

Tôi suy luận trơn tru như vậy, có khi Khẩu Nhĩ Phương cũng chẳng tin nổi. Trong phòng lúc này chỉ còn một vài cấp dưới. Tôi lướt mắt nhìn bọn họ một chút rồi bảo Khẩu Nhĩ Phương đến phòng của mình, kèm theo cái bao ni lông kia nữa.

Khẩu Nhĩ Phương có vẻ không hiểu lắm mục đích của tôi, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Chúng tôi ở trong phòng riêng rồi, tôi bảo cậu ta khóa trái cửa lại. Nhìn Khẩu Nhĩ Phương cứ chau mày nhăn mặt, lắc đầu khó hiểu mà tôi buồn cười.

Đợi cậu ta ngồi xuống, tôi mới nghiêm mặt nói, " Trước đây nghe bảo, khi còn đi học, cậu đã từng tìm ra được kẻ đột nhập vô phòng bí mật gì đó của trường?"

Nghe nhắc đến chuyện cũ, Khấu Nhĩ Phương trừng lớn mắt với tôi. Cậu ta kinh ngạc lắm thì phải? Nhưng chuyện này chỉ cần điều tra một chút là biết ngay mà.

" Ừm...đúng thế, sếp. Mà sao sếp biết vậy? Chuyện này lâu lắm rồi."

Tôi không quan tâm đến câu hỏi của Khấu Nhĩ Phương cho lắm.

Nhìn cậu ta một chút, tôi cười nhẹ, " Làm cách nào mà cậu tìm ra được kẻ đó?"

" Cái này..." Khấu Nhĩ Phương cào cào tóc, " Chuyện tương đối dài. Căn phòng đó nằm ở chỗ đất trống sau trường. Hôm đó trong phòng bị mất một món đồ, mọi người tìm xung quanh thì phát hiện có dấu giày kẻ đó. Em đã quy tụ học sinh lại, thu thập từng dấu giày của mỗi người. Sau đó tìm ra dấu giày tương đồng."

Nghe cậu ta kể chi tiết, tôi hơi nhíu mày. Cái tên này lời thôi chết đi được. Tôi rút điều thuốc ra đặt lên môi, " Như vậy là cậu có thể điều tra các dấu vết tương đồng đúng chứ?"

" À có thể nói là vậy." Khấu Nhĩ Phương cười hì hì.

Nói đến đây, tôi ngồi thẳng dậy, dùng một cái cái bao ni lông để bọc lấy cái bật lửa của Thiệu Lam rồi đưa cho Khấu Nhĩ Phương. Khi nhìn thấy nó, Khấu Nhĩ Phương kinh ngạc mà thốt lên một tiếng:

" Cái này quen quá!!"

Tôi ngay lập tức lườm cậu ta, " Im lặng một chút. Đây là nhiệm vụ của cậu. Hãy điều tra xem dấu tay trên đây với dấu tay trên vật chứng có khớp hay không."

Nói rồi tôi chỉ vào cái của Thiệu Lam, " Cái này khi nãy tôi đã lỡ cầm nên có thể để lại dấu vân tay của tôi nhưng chắc sẽ không ảnh hưởng gì đâu. Cậu mau điều tra, trong ngày mai phải có kết quả."

Khấu Nhĩ Phương nhận lấy hai cái bật lửa, mắt cậu ta vẫn chớp liên tục. Mấy giây sau, cậu ta mới cẩn thận lên tiếng. Giọng điệu cứ như sợ bị ai phát hiện mình làm việc xấu ấy.

" Sếp, cái này...là của ai thế ạ? Vì sao sếp có nó?"

Điều thuốc cháy được một ít, tôi hít một hơi rồi di nó vào gạt tàn. Đứng dậy, tôi ném cho Khấu Nhĩ Phương cái ánh mắt tuyệt đối hung bạo.

" Đó là của ai cậu không cần biết. Nhiệm vụ của cậu là điều tra, nghe rõ chưa? Còn nữa, chuyện này là chuyện của hai chúng ta. Chỉ hai chúng ta mà thôi."

Nói rồi tôi xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhìn vào tấm kính, tôi thấy Khấu Nhĩ Phương vừa cẩn thận cất hai vật chứng vào túi của mình rồi đứng dậy.

" Em sẽ nhanh chóng đưa sếp kết quả."

" Được rồi. Cảm ơn cậu." Tôi nhếch môi cười nhẹ.

Bầu trời ngày càng đen kịt lại. Không biết giờ này Thiệu Lam kia đang thế nào rồi nhỉ? Liệu khi nãy là cậu ta tỉnh giấc hay lại là một nhân cách khác trong người cậu ta?

Mà, ngay cả tôi cũng không hiểu lý do tại sao tôi lại phải giấu giếm việc điều tra này nữa.

Thiệu Lam, chúng ta chỉ mới gặp nhau mấy tiếng đồng hồ thôi, nhưng cậu làm tôi không thể ngừng đào sâu vào cuộc sống riêng tư của cậu được. Chưa thể ngừng lại ngay lúc này...

8. Chương 8: Thiệu Lam

Cơ thể tôi mỗi lần uống rượu vào đến say khướt thì y như rằng lại bị nhấn chìm vào một dòng nước nhân tạo.

Trong cái hồ rộng lớn đó, một mình tôi lơ lửng, cơ thể hoàn toàn thả lỏng và không có một chút kháng cự, vùng vẫy nào. Tôi mặc kệ mình đang tự nhấn chìm bản thân nhưng cứ mỗi lần như thế, tôi chẳng thể làm gì được.

Đôi mắt nhắm chặt lại. Tôi chỉ còn nghe bên tai những âm thanh rất mơ hồ. Có thể đó là tiếng gọi của ký ức cũng nên. Những mảnh ký ức rời rạc không rõ ràng đó từ rất lâu rồi đã biến mất khỏi tâm trí tôi.

Cho dù cố gắng thế nào đi nữa, tôi cũng thể nhớ lại được. Cho dù đã một lần trị liệu, nhiều lần bị thôi miên nhưng tất cả kết quả tôi nhận được đều là một sự sợ hãi tột cùng. Những cơn nhức đầu khủng khiếp liên tục tra tấn tinh thần tôi.

Chịu đựng những điều kinh khủng ấy từ lúc mười bảy tuổi, cho đến bây giờ đã gần ba mươi, tôi có được khen là một người tinh thần thép không?

Cơn say hình như vẫn chưa hết hẳn. Tôi vẫn thấy bản thân đang bị nhấn chìm trong dòng nước mát lạnh này. Thật chậm rãi, tôi mở mắt ra, chứng kiến xung quanh chỉ toàn là một màu xanh đục.

Dòng nước này kỳ lạ thật. Còn có bọt bong bóng. Tôi đảo mắt nhìn quanh, hai tay vùng vẫy muốn bơi lên mặt nước. Lúc này từ xa, tôi phát hiện một luồng sáng thật kỳ ảo.

Cảm giác như mỗi một giây nó lại càng gần tôi hơn, nó muốn cuốn tôi vào cái thế giới riêng của nó vậy. Cánh tay tôi duỗi ra, muốn chạm đến vật sáng đó nhưng bất ngờ nó lại lùi về phía sau.

Một lúc lại một xa tôi.

Lần này tôi nghe thấy giọng nói, một giọng nói thật ấm áp.

”Lam Lam, lại đây con.”

”Lam Lam, đừng nghịch nữa.”

”Lam Lam, không!! A!! Lam Lam...”

Giọng nói từ ấm áp dịu dàng đến run rẩy sợ hãi. Tôi lắc mạnh đầu, cảm thấy phổi mình chứa đầy nước. Tôi bắt đầu thấy ngộp, cố gắng duỗi thẳng tay rẽ nước mà ngoi lên khỏi đây.

Cơ thể tôi bắt đầu động đậy. Tôi bơi được rồi, khoảng cách từ đây đến mặt nước chỉ còn một chút nữa thôi. Tôi bỗng mỉm cười, muốn thoát khỏi đây thật nhanh vì tôi nghe thấy có những giọng cười kinh tởm đang dội bên tai mình.

Nó thật kinh khủng.

Một giọng cười đàn ông thật kinh tởm.

Từ trên giường, tôi bật dậy một cách kinh hãi. Cả người đều ướt đẫm mồ hôi. Chúng thay nhau trượt từ trán xuống đến cổ, ướt cả lưng. Tôi hoảng người nhìn xung quanh, cảm giác cơn say rượu cũng đã bay mất.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời đang hắt vào đây một ít rồi một ít. Hóa ra là trời đã gần trưa rồi. Tôi lau đi mồ hôi trên mặt, lúc này mới nhìn xuống bộ y phục trên người mình.

Ngay lập tức tôi cứng họng, mắt trợn ngược lên.

Chiếc đầm kiểu Tây Âu xưa này đến giờ tôi vẫn không nhớ mình đã mua khi nào. Chỉ biết rằng sau một hôm tỉnh dậy, tôi đã phải đi trả tiền cho một món đồ mà mình chưa hề đặt trên mạng.

Nhìn chiếc đầm này thì tôi chỉ dám chắc là do Merry tự bận vào rồi. Nhưng lúc này trông thấy bản thân như thế, tôi ngượng chín mặt chỉ muốn đào một cái hố chui xuống thôi.

Không biết liệu đêm qua tôi say rồi bị Merry chiếm thời gian thì có làm gì không nữa?

Tôi bước xuống giường, đi vào phòng tắm. Soi gương thì phát hiện mặt mũi mình vẫn bình thường, màu mắt cũng biến lại thành màu xanh nhạt.

Trước đây khi nhờ ông tiến sĩ kia giúp đỡ điều trị, ông ta đã chứng kiến hết thấy hai nhân cách trong con người của tôi.

Một là L với tròng mắt màu tím. Theo như ông tiến sĩ nói thì mỗi lần L xuất hiện chỉ dựa vào những hoàn cảnh xung quanh tác động vào.

Ví dụ như trước mặt tôi bỗng dưng xảy ra trận ẩu đả, hoặc những gì đó thật kinh khủng thì L sẽ thay tôi làm chủ cơ thể này.

Hai là Merry với tròng mắt màu đỏ. Cũng theo lời tiến sĩ bảo, Merry là một cô bé sáu tuổi với một tâm hồn khá là khô cứng. Cô bé đối với mọi thứ xung quanh đều lạnh nhạt, chỉ thích chơi một mình.

Đó là những ghi chép mà tiến sĩ có được và nói lại cho tôi nghe. Thoạt đầu khi nghe những điều này, bạn không biết tôi đã kinh hãi đến mức độ nào đâu.

Mỗi ngày đều lo lắng không biết khi nào thì cơ thể của mình bị chiếm lấy. Mà một khi đã bất tỉnh thì khi tỉnh dậy, tôi chẳng nhớ nổi một chút gì. Cuộc sống cùng thể xác với hai con người nữa cứ như vậy đã kéo dài hơn mười năm.

Mười năm chiến đấu một mình, tôi thật ra chỉ muốn chết quách đi thôi.

Những gì tôi nhớ được thì đêm qua, tôi đi ăn sinh nhật của Hàn Di. Trước đó gặp sự cố với một tên cảnh sát trẻ lái xe ngu ngốc cùng với một tên cấp trên của cậu ta.

Sau đó nữa, tôi và tên cấp trên ấy lại gặp nhau vào đúng bữa tiệc sinh nhật. Ông trời đúng là khéo đưa đẩy. Khoảnh khắc mà tôi nhìn thấy anh ta, ánh mắt anh ta kinh ngạc không nên lời.

Tôi cũng kinh ngạc nhưng cố gắng không tỏ ra. Mà đã bảo, mỗi lần nhìn thấy cảnh sát, đầu tôi đều bị đau, đau lắm. Cứ như cảnh sát là khắc tinh với tôi vậy đó.

Lát sau chúng tôi liền bị phạt rượu vì đến trễ. Tôi chỉ định chủ động chào hỏi một chút, vì nhìn tên cảnh sát ấy rất có phong độ. Nói chung bề ngoài khá ưa nhìn, không thể phủ nhận là anh ta cũng đã thu hút tôi không ít.

Nhưng sau đó thì anh ta liên tục nhìn lén tôi, rõ ràng là nhìn lén nhưng anh ta còn không chịu nhận. Rồi sau đó nữa tôi đều không nhớ gì cả. Hình như tôi say, và sau đó tôi tỉnh dậy ở trên giường mình với chiếc đầm Tây Âu này.

Khê thở dài một hơi, tôi lắc đầu, tạm thời gạt hết mấy chuyện đó qua một bên. Tắm rửa xong xuôi, tôi rời khỏi phòng, xuống bếp pha một ly cà phê đen.

Vừa mới vòng ra phòng khách thì bị một cái bàn trà và bánh quy làm cho giật cả mình. Cái này còn không phải là tiệc trà hay sao?

Tiệc trà kiểu này tôi đã thấy đôi lần rồi. Mà mỗi lần xảy ra cái này thì đều là do Merry làm cả. Có một lần con bé chiếm thời gian của tôi, ghi ra một tờ giấy ước muốn có một bộ ấm trà thật đẹp.

Chẳng hiểu vì sao lúc đó tôi cũng chấp nhận lời yêu cầu trẻ con kia, đi mua một bộ ấm trà lung linh lộng lẫy rồi cất vào trong tủ chén.

Hôm nay nhìn thấy nó được bày ra, tôi nhất thời xoa xoa trán mình.

Pha xong ly cà phê, tôi trở về phòng ngủ và mặc kệ cái bàn trà kia. Hôm nay dù sao cũng là chủ nhật, tôi muốn nghỉ ngơi, không muốn dọn dẹp bất cứ thứ gì.

Ngồi trước màn hình máy tính, tôi mở một bản nhạc nhẹ rồi lảng vảng quanh mấy cái web mua sắm. Lúc này điện thoại đổ chuông, tôi liếc mắt nhìn qua thì bị chính cái tên trên màn hình dọa một phen suýt nữa thì phun cả ngụm cà phê.

Bây giờ tôi mới biết mình chưa xóa cái số đó khỏi danh bạ nữa? Chẳng hiểu mình để lại làm gì không biết.

Tôi cầm lấy điện thoại, chần chừ vài giây rồi bắt máy:

” A lô, Thiệu Lam đây.”

” Thiệu Lam, là cậu à?” Giọng nói ồ ồ vang lên.

Tôi liếc nhìn màn hình, trong đầu khẽ cười một tiếng. Lão già này sợ L bắt máy hay sao ý nhỉ? Rõ ràng mình đã bảo mình là Thiệu Lam rồi còn gì?

” Tiến sĩ Markson, ông không thể nhận ra tôi hay sao? Hôm nay tự dừng lại gọi cho tôi làm gì?”

Người gọi cho tôi chính là ông tiến sĩ bên Mỹ từng điều trị bệnh đa nhân cách của tôi. Lão tên Markson, một ông tiến sĩ bụng phệ, cằm phệ, đeo một cái kính gọng tròn trông bác học lắm.

Lão thật ra là người vui tính, bề ngoài trông hơi ngốc nhưng thật ra rất thông minh. Có điều lão nhất gan chết đi được ấy.

Hôm nay khi không lại gọi cho tôi, cũng không biết là vì chuyện gì nữa.

” Thiệu Lam, bệnh của cậu thế nào rồi?”

Bỗng dưng Markson hỏi như thế làm tôi cứng họng. Nhiều lúc tôi thật sự không muốn mình cứ phải nghĩ đến căn bệnh quái vật này. Mỗi lần như thế, tâm trạng tôi lại chùng xuống kỳ lạ.

Chần chừ vài giây, tôi uống một hớp cà phê rồi mới bình tĩnh nói:

” Hiện tại...vẫn ổn.”

Giọng của Markson hình như đang run thì phải, tôi có thể cảm thấy như thế. Nhưng từ này đến giờ ông ta vẫn chưa đề cập vấn đề chính nữa. Điều này làm tôi hơi bức bối.

” Cậu có biết Đường Hải không? Đó là một tên tội phạm nhưng hắn ta từng được trắng án, rồi sau đó tôi biết được tin, hắn đã chết.”

Nghe Markson nói, tôi cúi đầu nghĩ. Có lẽ tôi hiểu được ý tứ của ông ta vừa nói nhưng điều này làm tôi đau lòng quá đấy.

” Sao lại chết?” Tôi cứng đầu hỏi lại, vì tôi không muốn nghĩ đến điều kia.

” Bị giết chết.” Markson dứt khoát trả lời, ” Thiệu Lam, cậu có nghĩ chuyện này chính là liên quan đến con quái vật L kia không?”

” Đủ rồi! Ông đừng nói linh tinh nữa. Tôi hoàn toàn không biết gì cả. Tôi không muốn dính vào những chuyện này.” Tôi bỗng nổi đóa mà đứng bật dậy, ngón tay giữ điện thoại cũng run rẩy.

” Thiệu Lam, tôi hiểu, tôi hiểu cậu không hề dính dáng đến. Nhưng Thiệu Lam, con quái vật đó đang ở trong người cậu, nó vẫn còn trong cơ thể của cậu và luôn chờ thời cơ cướp đi cơ thể này. Cậu hiểu ý tôi chứ?”

Khốn nạn, đúng là khốn nạn mà.

Tôi luôn cảm thấy đau lòng khi ai đó bảo có một con quái vật trong người tôi. Tôi thừa nhận rằng L giống như một con quái vật gớm ghiếc, nhưng đó cũng là một phần trong tôi.

Tôi không muốn người khác nhìn mình như một con quái vật.

Những lời nói của Markson nhất thời làm tôi mất bình tĩnh. Tôi muốn cúp máy nhưng vẫn cố gắng quát lớn vô điện thoại. Tôi uất ức, uất ức lắm chứ.

” Markson, lão có bị thần kinh không? Trước đây chính lão đã từ chối điều trị cho tôi, bây giờ lão muốn cái gì khi đột nhiên gọi cho tôi rồi bảo với tôi những điều kia? Hả? Lão khôn hồn thì đừng xuất hiện trước mặt tôi!!”

Nói xong, tôi thở dốc vì căng thẳng. Đầu tôi lại bắt đầu nhức, nhưng ngay lúc này tôi không muốn ai thay thế tôi cả. Tôi không muốn những người đó chiếm lấy cơ thể này. Đặc biệt là L, không thể là hắn nữa.

Tôi ngồi bệt xuống sàn, cố gắng hít thở thật sâu, bình ổn tâm trạng.

Điện thoại vẫn chưa cúp, Markson vẫn chưa chịu dừng lại. Ông ta như đã bình tĩnh hơn rồi, giọng điệu chậm rãi mà cương định.

” Thiệu Lam, tôi...hiện tại đang ở trong nước. Thật ra tôi trở về chính là muốn giúp cậu điều trị.”

Lời nói của Markson rất rõ ràng, rất mạch lạc, rất đáng tin. Tôi biết con người lão như thế nào mà, cho nên ngay khi nghe Markson nói muốn giúp tôi một lần nữa, tôi chỉ biết mình đang mỉm cười.

Dựa người vào tường, tôi mừng rỡ đến muốn khóc. Chưa bao giờ tôi cảm thấy bản thân lại an tâm như vậy.

Tôi đương nhiên rất cần một người hiểu tôi, hiểu căn bệnh của tôi và sẽ luôn bên cạnh tôi nữa. Tôi đã luôn ao ước điều này.

Giọng tôi trở nên run rẩy, tôi siết chặt điện thoại, nặn ra từng chữ, ” Ông...nói thật...chứ?”

” Tôi hoàn toàn nghiêm túc, Thiệu Lam.”

” Markson, ông không gạt tôi nữa đúng không? Ông...sẽ không bỏ cuộc giữa chừng nữa đúng không?”

Tôi ôm kín một bên mặt, khóe môi liên tục giương cao lên vì quá đổi vui mừng. Tôi thật sự rất vui, rất vui.

” Cứ tin tưởng tôi, Thiệu Lam. Chúng ta phải chiến đấu đến cùng. Đừng lo, cậu không chiến đấu một mình đâu.”

” Không phải một mình ư? Markson, ông an ủi tôi kiểu gì thế!” Tôi bật cười thành tiếng.

Ngửa cổ nhìn lên trần nhà, tôi không biết cụm từ một mình này đã đeo bám mình bao lâu rồi. Năm năm, mười năm, khoảng thời gian dài lắm. Trước đến giờ, tôi vẫn luôn một mình mà thôi.

Nhưng mà Markson lần này lại phản đối nhiệt tình. Lão ta bảo tôi không có một mình. Lão ta bảo tôi còn có một người tình nguyện bên cạnh giúp đỡ và yêu thương.

Gì chứ, lão ta lại đùa đấy! Đùa chẳng vui tí nào!!!

Khi tôi hỏi người đó là ai, lão chẳng chịu nói. Rõ ràng lão lại gạt tôi rồi, cái lão khôn khiếp này!!

9. Chương 9: Cổ Nguyên

Sau một đêm thật dài, khi tỉnh dậy, tôi thấy mình vẫn là một ông sếp nghiêm khắc ngày nào, bỗng dưng cảm thấy an tâm lạ thường.

Giống như chuyện của Merry hôm qua đã làm tôi một trận hú vía vậy.

Đêm qua tôi ngồi suốt trước cái laptop để tìm hiểu tất cả thông tin về người họ Thiệu kia đến mức đã ngủ quên lúc nào không hay. Bây giờ mở mắt ra cũng chỉ nhìn thấy cái hình của người đó ở trước mặt.

Cậu ta cười khá đẹp đấy chứ.

Tôi mơ màng nghĩ, sau đó lắc mạnh đầu. Chẳng biết mình đang bị cái quái quỷ gì nữa. Cả ngày hôm qua đều cứ nghĩ đến Thiệu Lam không thôi, đến mức đầu óc cũng như bưng bưng cả rồi.

Vì ngủ gục trên bàn mà bây giờ cổ tôi đau điếng, không thể cử động được nhiều. Lê cái thân uể oải vào phòng tắm, tôi mau chóng tắm rửa thật sạch khoái rồi đi đến nhà của Khấu Nhi Phương.

Nhiệm vụ hôm qua tôi giao cho cậu ta chẳng biết là làm đến đâu nữa rồi. Nhớ đến cái bật lửa hãng S.T.Dupont mà lòng tôi cứ náo nức cả ra. Tôi có thể nhận ra bản thân mình không muốn Thiệu Lam bị dính dáng đến chuyện này.

Nhưng mà cuộc sống ai lại nói trước được chứ?

Xong xuôi, tôi dọn dẹp lại giường ngủ rồi bắt đầu cho một ngày mới.

Chạy đến nhà của Khấu Nhĩ Phương, tôi ấn chuông đến năm lần mới có người ra mở cửa. Về mặt nhếch nhác khi mới ngủ dậy của cậu ta làm tôi trờng lớn mắt.

”Mấy giờ rồi mà còn ngủ chứ hả?” Tôi nói lớn một câu làm Khấu Nhĩ Phương giật bản mình.

Động tác mở cửa theo đó nhanh hơn một chút. Tôi sóng vai cậu ta đi vào trong, vừa đi vừa liếc một cái.

”Mau tỉnh giùm tôi đi, Khấu Nhĩ Phương.”

Khấu Nhĩ Phương cào cào tóc, gật gù rồi chạy vù vào phòng tắm rửa mặt. Tôi đẩy cửa đi vào phòng ngủ của cậu ta. Khi bước vào đó, tôi liền bị cái không gian rộng lớn nhưng đều bị các thiết bị máy tính choáng hết chỗ làm cho ngỡ ngàng.

Thật sự vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Phòng ngủ của cậu ta như một cái phòng nghiên cứu cao cấp vậy. Mọi thiết bị đều có đủ cả, đương nhiên là sẽ không quá cao cấp như mấy bộ phim khoa học viễn tưởng rồi.

Tôi ngỡ ngàng chớp mắt, đóng cửa lại rồi đi loanh quanh nhòm ngó. Mấy thiết bị này nhìn cũng vui mắt lắm, nhưng tôi không dại gì lại đụng vào. Lỡ như cậu ta đang nghiên cứu điều tra gì đó quan trọng thì hỏng mất.

Ngồi xuống trước cái máy tính, tôi ngược nhìn màn hình, thấy trên đó hiện lên vài hình ảnh của dấu vân tay.

Có lẽ là của hai cái bật lửa hôm qua. Tôi tầm ngẫm đoán mò.

Lúc này Khấu Nhĩ Phương chạy xộc vào, thấy tôi ngồi đợi liền cười hì hì đi đến.

”Sếp, sếp đến sớm quá vậy?”

Cậu ta đưa cho tôi một cốc nước lạnh. Tôi đón lấy cốc nước, uống một ngụm rồi trả lời, ”Một lát tôi còn có hẹn. Kết quả có chưa?”

Khấu Nhĩ Phương đặt cốc nước xuống bàn, ngồi vào vị trí của mình rồi liên tục ấn chuột, điều chỉnh gì đó trên màn hình. Ngay sau đó, một loạt chữ đen hiện ra kèm theo hai cái hình vân tay.

Tiếng títtít của máy vang lên, tôi liếc mắt nhìn Khấu Nhĩ Phương, chờ đợi. Lúc này lòng tôi nôn nóng như lửa đốt vậy ấy.

”Cả đêm hôm qua em kiểm tra rất kỹ rồi. Ngoại trừ dấu tay của sếp thì cái dấu tay còn lại hoàn toàn trùng khớp với vật chứng mà em thu được.”

Khấu Nhĩ Phương bình tĩnh nói, sau đó còn chỉ chỗ lên màn hình để thêm phần chắc chắn. Thật ra sau khi cậu ta nói xong, tôi đã không còn tâm trí nào mà nghe thêm nữa.

Kết quả tôi cần biết cũng đã có, còn rõ ràng như vậy, tôi lúc này không biết mình nên làm gì nữa.

Như vậy hai dấu vân tay là trùng khớp với nhau. Nghĩa là cái ở Hồ Dương và cái ở nhà Thiệu Lam là một. Hay nói cách khác, kẻ đêm đó đã ở cùng một chỗ với Đường Hải chính là Thiệu Lam.

Thiệu Lam, là Lam, bỏ đi hai chữ cuối thì sẽ thành L.

Không lẽ... Thiệu Lam lấy biệt danh L để ra tay giết người?

Tôi như bị nhấn chìm trong hàng tá suy nghĩ của mình. Bên cạnh đó, đêm hôm qua tôi cũng đã đọc hết các tài liệu có liên quan đến chứng rối loạn đa nhân cách. Đây là một căn bệnh không hề đơn giản. Muốn khẳng định một người mắc chứng DID này cũng phải cần một khoảng thời gian rất dài.

Đối với Thiệu Lam, tôi đã tìm hiểu ra được gia cảnh của cậu ta cách đây mười năm. Đó là khoảng thời gian còn được ghi nhận lại trong cuộc sống của Thiệu Lam. Nhờ vậy mà tôi phát hiện cậu ta từng bí mật đi điều trị căn bệnh của mình.

Cuộc gặp gỡ của Thiệu Lam và tiến sĩ Markson chính là một mấu chốt quan trọng. Tôi cũng đã điều tra được hiện tại tiến sĩ đó đang ở trong nước. Hình như ông ta đột ngột quay trở về đây thì phải, nhưng lý do là gì thì tôi chưa tìm hiểu kỹ lắm.

Quay lại vấn đề của chiếc bật lửa kia. Cảm giác khi đã tận mắt nhìn thấy kẻ giết người mà mình kiên trì truy lùng trong suốt hai năm qua nó thật sự thỏa mãn. Đó là khoảnh khắc mà bạn sẽ thấy mình thành công rồi.

Nhưng ngay sau đó tôi lại bị chính suy nghĩ của trái tim làm dập tắt đi niềm vui phần khởi đó. Tôi nhận ra tôi không vui mừng như những lúc phá được mấy vụ án khác. Tôi không có cảm giác đạt được thành tựu khi mà bắt được hung thủ.

Rõ ràng tôi đã gặp được một hung thủ tàn bạo nhất từ trước đến giờ, nhưng tôi lại không cảm thấy vui vẻ để mà còng tay rồi tống nó vào tù.

Tôi đột ngột đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, kéo rèm qua một bên. Ánh nắng chan hòa bỗng làm tâm trạng của tôi tốt hơn. Nhìn từng đám mây nặng nề trôi đi, tôi lại thấy được khuôn mặt của Thiệu Lam.

Tại sao chứ?

Tại sao tôi cứ mãi nghĩ về con người đó như vậy chứ? Một người tôi chỉ vừa tiếp xúc mấy tiếng đồng hồ mà thôi. Là một người mang trong mình chứng bệnh rối loạn đa nhân cách nữa.

Tôi...tôi vẫn đang nghĩ về cậu ta trong lúc nhìn mọi vật xung quanh. Tôi đang bị cái quái gì thế này.

Tức tối cứ dồn nén trong lồng ngực, tôi đập mạnh tay vào cửa kính làm phát ra một âm thanh khó chịu.

Nếu như Thiệu Lam không mắc căn bệnh này, tôi chắc chắn sẽ khẳng định rằng, cậu ta mượn biệt danh L để ra tay giết người nhằm mục đích cá nhân nào đó.

Đằng này, biết rõ Thiệu Lam như vậy rồi, tôi hoàn toàn gạt bỏ chuyện L chính là Thiệu Lam.

Tôi nghĩ, L chỉ là một nhân cách của Thiệu Lam mà thôi.

Có phải vì thế mà tôi đã nương tay không muốn thẳng thừng tóm lấy cậu ta? Có phải vì tôi đang thương cảm cho Thiệu Lam hay không?

” Sếp!”

Tôi mở mắt, vẻ mặt tôi lúc này khó coi quá thì phải. Thấy bản thân phản chiếu qua tấm kính, tôi vuốt mặt một cái rồi quay người lại. Khẩu Nhĩ Phương đang cầm trong tay hai chiếc bật lửa, ánh mắt nghiêm túc nhìn tôi.

” Sếp đã tìm ra được hung thủ hay sao?”

Cậu ta hỏi thẳng tôi như thế. Còn tôi chỉ đắm chiêu nhìn vào chiếc bật lửa, cố gắng ngăn những dòng suy nghĩ về con người kia.

Tôi lại im lặng không trả lời. Một lần nữa, Khẩu Nhĩ Phương lại lên tiếng:

” Hai chiếc bật lửa này là của hung thủ hay là Đường Hải?”

Có vẻ cậu ta rất muốn biết sự thật thì phải. Nhưng tại sao tôi lại không thể mở miệng nói ra tất cả? Sự thật đều ở trong tay tôi rồi, và ngay lúc này tôi cũng có thể chạy đến nhà Thiệu Lam và bắt cậu ta.

Đúng thế, tôi đều có thể làm mọi thứ trong tích tắc nhưng...tôi đã không làm thế.

Nhìn Khẩu Nhĩ Phương, tôi trả lời một cách cứng rắn:

” Cái đó là của Đường Hải.”

Nói rồi tôi đi lại gần chỗ của Khẩu Nhĩ Phương, nâng một bao ni lông lên, nhìn thoáng qua rồi cười khẽ, ” Tôi đã đi điều tra nhà của Đường Hải và nhặt được cái này. Không nghĩ đến các cậu cũng tìm được một cái giống như vậy, cho nên mới nhờ cậu kiểm tra thử xem.”

Khẩu Nhĩ Phương hí mắt lại nhìn tôi, ” Sao sếp lại đi điều tra Đường Hải?”

” Vì cái chết của hân ta không bình thường, cậu không thấy như vậy sao?” Tôi mỉm cười lạnh lẽo, sau đó nhún vai nói, ” Cảm ơn cậu. Chuyện này chỉ giữa chúng ta thôi, và bây giờ coi như đã kết thúc.”

Tôi dứt lời thì cũng bắt đầu sải bước rời khỏi phòng của Khấu Nhĩ Phương. Ở phía sau, tôi không biết cậu ta sẽ có bộ mặt thể nào khi tôi nói những lời đó. Nhưng tôi biết, Khấu Nhĩ Phương là một con người thông minh, cho nên cậu ta sẽ không tin những lời tôi vừa nói đâu.

Đúng như tôi nghĩ. Cậu ta ở đằng sau nói vọng đến thế này:

” Sếp, em vẫn cảm thấy vụ án này liên quan đến L. Chúng ta vẫn đang truy nã L đúng không? Chúng ta sẽ tiếp tục truy lùng tên đó cho bằng được. Nhất định phải bắt được hân ta.”

Khẩu khí của Khấu Nhĩ Phương nghe có vẻ đĩnh đạc quá. Cậu ta thật sự muốn bắt cho được L. Tôi cũng đã từng như thế. Tôi cũng đã từng muốn bắt tận tay và tống L vào một tù giam nghiêm ngặt.

Nhưng hiện tại, tôi đã không còn muốn như thế nữa.

Xin hãy tha lỗi cho tôi, người anh em...

Tôi không trả lời câu hỏi của Khấu Nhĩ Phương, chỉ im lặng mà đi khỏi nhà cậu ta.

Buổi sáng hôm nay thật ra tôi đã có một cuộc hẹn quan trọng hơn cả việc ghé nhà Khấu Nhĩ Phương. Theo như địa chỉ trên tay, tôi đã phải băng qua một con đường dài ngoằng để có thể đến một ngôi biệt thự kiểu cổ.

Dừng xe trước cổng, tôi bước xuống xe. Sau một hồi chuông dài, bên trong có người bước ra.

” Cậu kiếm ai?”

” Tôi có hẹn với tiến sĩ Markson.”

” Mời cậu vào.”

Tôi lái xe vào trong sân rồi theo sau người quản gia khi này để đến trước một căn phòng khác. Khu nhà này im ắng hơn so với tưởng tượng của tôi. Bầu không khí thật khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Tôi tiến vào trong phòng, bây giờ thì tôi bị những kệ sách cao ngồng làm cho ngỡ ngàng. Tiến sĩ này có rất nhiều sách. Phòng này có thể xem là phòng chứa sách cũng không sai đâu.

Nhìn một lúc, tôi mới đi đến gần bàn làm việc của ông ấy mà chào hỏi.

” Chào ông, tiến sĩ Markson.”

Markson lúc này xoay người lại, nheo nheo đôi mắt sau lớp kính mà nhìn tôi. Ông ta là một người tương đối già rồi, ngoại hình của ông ta làm tôi có chút buồn cười.

Thật ra thì nhìn Markson khá đáng yêu với cái bụng phệ.

” Cậu là Cố Nguyên đúng chứ? Cậu tìm tôi có việc gì?”

Tôi đứng thẳng người nhìn Markson, điềm tĩnh nói:

” Tiến sĩ Markson, ông có quen một người tên Thiệu Lam đúng không?”

Nghe hỏi đến Thiệu Lam, sắc mặt Markson ngay lập tức thay đổi. Ông ta có vẻ bất ngờ lắm, tôi đoán là thế. Phải mất một lúc lâu, Markson mới chịu lên tiếng.

” Cậu với Thiệu Lam có quen biết thế nào? Cậu làm nghề gì?”

Sao ông ấy lại hỏi tôi làm nghề gì chứ?!

Tôi có hơi chần chừ suy nghĩ, nhưng sau đó cũng nói thật, ” Tôi là cảnh sát, cũng là bạn của Thiệu Lam.”

Tôi nghĩ về sau của câu nói không làm chú ý Markson như về trước rồi. Sắc mặt ông ta càng biến chuyển kinh khủng hơn. Markson đột ngột đứng dậy, cái thân bệ phệ của ông ta lướt ngang qua tôi.

” Tôi không tiếp cậu nữa, xin lỗi.” Nói rồi ông ta mở cửa, muốn đuổi tôi đi.

Nhìn từ góc độ này, tôi có thể hiểu được Markson là đang bao che giúp Thiệu Lam. Chắc hẳn ông ta đã từng gặp L, biết được những việc hắn ta làm cho nên mới sợ cảnh sát như tôi đây.

Ông ấy đơn giản là muốn bảo vệ Thiệu Lam, nhưng có lẽ ông ta không biết rằng, tôi cũng đang bảo vệ người đó.

”Tiền sĩ quay trở về đây là có ý định tiếp tục chữa trị cho Thiệu Lam sao?”

Markson ngược mắt nhìn tôi, tôi liếc mắt thì thấy bàn tay ông ấy đã run lên rồi. Tôi làm ông ta sợ đến như thế sao chứ?

Khẽ thở dài, tôi nói, ”Tôi đúng thật là một cảnh sát, còn là một cảnh sát vốn truy lùng L từ rất lâu. Chắc hẳn ông đã nghe đến cái tên này? Tôi cũng biết L là một phần trong cơ thể của Thiệu Lam. Tiền sĩ, ông đừng e ngại tôi, tôi hôm nay đến gặp ông chính là vì chuyện của Thiệu Lam thôi.”

Sắc mặt của Markson đã thay đổi rồi. Ông ta có vẻ tin tưởng tôi hơn một chút. Đóng cửa lại, ông ta chậm rãi trở về chỗ ngồi. Hít sâu một hơi, ông ta nói:

”Tôi...đã từng điều trị cho Thiệu Lam. Cậu ấy có triệu chứng này từ năm mười bảy tuổi, kéo dài cho đến bây giờ đã hơn mười năm rồi. Thiệu Lam là một người tốt, tính tình phóng khoáng nhưng đôi lúc cũng rất phóng đảng. Việc căn bệnh này xuất hiện là do trong quá khứ của Thiệu Lam đã từng xảy ra chuyện gì đó rất kinh khủng, nhưng cậu ta đã không thể nhớ ra được nữa.”

Tôi lúc này ngồi xuống chiếc ghế gần đó, lắng nghe Markson đang nói về Thiệu Lam. Càng lắng nghe ông ấy kể, sự tò mò và hứng thú của tôi đối với Thiệu Lam ngày càng tăng lên.

Con người của cậu ta vốn đã rất đặc biệt rồi.

”Tôi cùng Thiệu Lam chữa trị được hai năm nhưng rồi cái tên khốn khiếp L kia đã ngăn chặn quá trình này. Trong những lúc Thiệu Lam căng thẳng hay mệt mỏi, hắn ngay lập tức chiếm lấy cơ thể cậu ta rồi làm loạn mọi thứ. Có lần, L suýt nữa thì giết chết tôi. Nhưng khi đó, Thiệu Lam bỗng tỉnh dậy.”

Markson kể với giọng điệu phấn uất, sau đó nhìn tôi, cười một tiếng:

”Cậu xem, số tôi cũng cao đấy chứ! Mà, cậu làm sao biết được Thiệu Lam mang bệnh? Thiệu Lam nói với cậu?”

Tôi liếm hai môi đã sớm khô, nhìn Markson cười gượng.

”Thật ra Thiệu Lam không kể, mà là tôi đã chứng kiến cậu ta chuyển đổi nhân cách khi say rượu.”

”Chắc, cái tên này, đã bảo hạn chế say xỉn mà cứ!” Markson có vẻ rất hiểu Thiệu Lam, ông ta gõ xuống bàn một cái rồi nhìn tôi, ”Chắc hẳn người cậu gặp không phải là L.”

Tôi có chút kinh ngạc nhìn Markson, giọng điệu rõ ràng rất tự tin. Đúng thực tôi không gặp L. Hôm qua tôi cũng nghĩ đến điều này, lẽ như lúc đó là L thì tôi sẽ phải làm gì đây nhỉ?

”Trước đây L chỉ xuất hiện khi Thiệu Lam bị những tác động xung quanh ảnh hưởng, giống như kiểu bị đánh hoặc căng thẳng đầu óc. Thoạt đầu, L chỉ khống chế cơ thể của Thiệu Lam để giúp bảo vệ cậu ta. Chính là chịu những trận đòn vô cớ. Về sau, L chuyển biến khác đi và theo chiều hướng xấu, cực kỳ xấu. Hắn ta bắt đầu có ham muốn giết người, giết những kẻ biến thái.”

”Làm sao hắn có thể biết được những thông tin như thế?”

”Biết chứ. Nhân cách L này đã trở thành một nhân cách chủ đạo, nghĩa là hắn có khả năng phân phối thời gian cho những nhân cách khác nữa. Hắn ta mạnh, rất mạnh nên đôi lúc tồn tại song song với Thiệu Lam luôn. Điều này hết sức nguy hiểm đối với chủ thể.”

Tôi nghe đến đây, hai bàn tay bỗng lạnh đi. Tôi không nghĩ bệnh này lại nguy hiểm đến thế. Cũng may mắn là trong Thiệu Lam không quá nhiều nhân cách.

”Như vậy...ông sẽ giúp Thiệu Lam chữa trị tiếp?”

Markson nâng tách trà uống một hớp, gật gù, " Đúng vậy. Tôi không thể bỏ rơi cậu ta được nữa. Ít nhất phải ngăn chặn không để sinh ra thêm một nhân cách nào nữa, nếu cứ thế thì quá trình trị liệu sẽ khó lắm."

Dừng lại, ông ta híp mắt nhìn tôi, " Cố Nguyên, cậu có vẻ quan tâm Thiệu Lam quá đấy?"

Lúc này Markson đề cập đến vấn đề khác làm tôi có chút không tự nhiên. Ông ấy bảo tôi quan tâm Thiệu Lam quá mức. Làm sao có thể?

Tôi chỉ đơn giản là muốn tìm hiểu Thiệu Lam thôi. Chỉ vì trong cậu ta còn có kẻ giết người hàng loạt L nên tôi mới...ừm, thì tôi chỉ đang làm nhiệm vụ của mình thôi.

Nhìn Markson, tôi khẽ cười, " Bạn bè đương nhiên phải quan tâm rồi."

Cứ nghĩ tôi nói vậy là xong rồi, nhưng Markson đã đứng dậy, trưng ra nụ cười bí hiểm. Theo tôi thì nó có vẻ rất mỉa mai.

" Một cảnh sát đã truy lùng L lâu như vậy, thế mà bây giờ lại cố gắng bảo vệ tội phạm giết người. Xin lỗi nhưng tôi không tin những lời cậu vừa nói đâu."

" Không tin? Thế ngài không tin cái gì? Cụ thể xem." Tôi cũng đứng dậy, hướng mắt lão mà nói.

Markson khá thần nhiên, " Tôi không tin hai chữ bạn bè."

Bạn bè thì có vấn đề gì chứ? Rõ ràng là bạn bè mà?

Tôi lườm ông ta một cái, không thêm đôi co mấy chuyện thế này nữa. Lại gần Markson, tôi vỗ lên vai lão, cười niềm nở, " Chúng ta nói chuyện cũng đã xong rồi. Chuyện bây giờ tôi muốn nhờ ngài chính là hãy để tôi được chữa trị cùng Thiệu Lam."

" Chữa trị cùng? Ý cậu là..." Markson liếc xéo tôi.

Tôi thì vẫn giữ nguyên nụ cười bình thản của mình, " Nghĩa là Thiệu Lam sẽ không còn một mình chiến đấu nữa. Tôi trên danh nghĩa là bạn bè của cậu ấy mà bên cạnh giúp đỡ mọi lúc. À, còn một điều nữa, tiến sĩ đừng nói tên tôi ra nhé. Đợi đến lúc thích hợp, tôi sẽ tự nói với cậu ta."

Dứt lời tôi đứng thẳng người, mỉm cười nhìn Markson.

Qua cặp kính dày, Markson vẫn đang nheo mắt chăm chiêu nhìn tôi. Một lúc sau ông ta xoay người, lắc lắc đầu, lẩm bầm:

" Bảo rồi, không thể là bạn bè mà, không thể..."

Tôi ở phía sau hoàn toàn nghe được, nụ cười trên môi cũng trở nên ngượng nghịu cứng nhắc.

Lão già này, sao cứ bảo chúng tôi không thể là bạn bè cơ chứ?! Lão già lẩm cẩm quá rồi.

10. Chương 10: Thiệu Lam

Không tin được trong buổi tối hôm sinh nhật Hàn Di, tôi lại uống say như thế. Bình thường Markson hay răn đe tôi không được tùy tiện say xỉn, không được để chất cồn điều khiển bản thân. Vì những lúc như thế, tôi rất yếu và những nhân cách khác sẽ dễ chiếm lấy thời gian của tôi hơn.

Đó cũng là những lời đe dọa rất lâu rồi. Từ ngày Markson bỏ cuộc không chữa trị cho tôi nữa, tôi cũng quên bồng đi mấy điều đó. Trở lại với những ngày đi bar uống rượu các kiểu, nhưng những hôm đó thì tôi vẫn bình thường, chẳng có dấu hiệu gì đáng lo ngại.

Nhưng mà ngày hôm kia tôi uống say như vậy, đến mức phải gửi xe tại nhà hàng đó rồi nhờ người khác chở về. Tôi cũng chưa gọi hỏi Đình Huy là đêm hôm đó ai đã cho tôi ghé giang nữa, nhưng tôi nghĩ chắc cũng là bạn bè quen biết cả thôi.

Cho đến hôm nay, chuông cửa đột nhiên vang lên làm tôi phải dời tầm mắt khỏi cái laptop của mình. Đi ra đó mở cửa, nhìn thấy bóng người đứng trước mặt mình, tôi đứng kiêu đơ người.

Chẳng ngờ sẽ có dịp gặp lại nhau, mà còn trong tình huống quá mức thân thiết này nữa. Ai mà ghé nhà tôi thì đã là rất thân thiết rồi đấy. Từ khi biết được bệnh của mình, tôi hầu như tách biệt với cuộc sống bên ngoài. Bạn bè nếu không quá thân thì sẽ không biết tôi sống ở đâu cả.

Thế mà cái con người đang đứng trước mặt tôi đây chỉ mới gặp nhau có một lần thôi, lần đó cũng chỉ vồn vện bầy, tám tiếng đồng hồ.

Tôi ngỡ ngàng nhìn trân trân vào anh ta, đến khi anh ta búng tay một tiếng trước mặt thì tôi mới tỉnh lại. Nhận ra cuộc hẹn này mang tính chất không hẹn trước, tôi nhũn mảy.

” Sao anh lại biết nhà tôi?”

Câu đầu tiên tôi chỉ muốn hỏi như thế thôi. Vì đây là chuyện rất quan trọng. Tôi có một linh cảm không tốt lắm, thật sự không tốt tí nào.

Cố Nguyên lúc này hơi liếc mắt nhìn vô phòng khách, về mặt anh ta bình thản đến buồn cười.

” Ngày hôm trước tôi đã chở cậu về nhà vì cậu say quá. Sau đó tôi để quên đồ, cho nên quay lại lấy.”

Một lý do chính đáng đến hoàn hảo. Tôi nhìn Cố Nguyên, mặc dù trong lòng không hề ngênh đón anh ta vào nhà nhưng biết làm sao được?

Anh ta để quên đồ, lý do này rất đáng chấp nhận.

Còn nữa, anh ta chính là người đã chở tôi về đêm đó. Một sự ơn nghĩa quá lớn lao.

Tôi thở đánh thượt trong lồng ngực, cuối cùng cũng hạ quyết tâm lách người qua, mời đón vị khách mới, ” Anh vào đi.”

Khép cửa lại, tôi quan sát Cố Nguyên đi thẳng vào trong phòng ngủ của mình mà bỗng chợt dạ. Bước chân tôi nhanh chóng đuổi theo sau, vào đến đó thì thấy Cố Nguyên vừa dứt tay vào túi quần mất rồi.

Tôi khó hiểu chắn ngay cửa, liếc xéo, ” Anh quên thứ gì vậy?”

Cố Nguyên xoay người nhìn tôi, lấy trong túi ra cái bật quẹt, cười mỉm:

” Tôi làm rơi cái này lúc đưa cậu lên giường.”

“...” Khoan đã, câu từ của anh có vấn đề lắm đó, biết không hả?

Tôi nghe đến hai chữ lên giường, dạ ngày càng chợt hơn. Đôi mày nhú lại, tôi bực bội không nhìn Cố Nguyên nữa, ” Được rồi, lấy xong rồi thì anh có thể về.”

Tôi quay người trở lại phòng khách. Cố Nguyên ra sau, còn lịch sự đóng cửa phòng lại. Sau đó, anh ta nín lấy tay tôi, cười một tiếng:

” Không lẽ cậu không thể mời người đưa cậu về nhà một ly nước lạnh à? Tôi vừa mới tan sở, có một chút mệt.”

Nói xong, anh ta liếc sang cái ghế sofa, tự nhiên ngồi xuống. Tôi liếc lạnh một cái, suýt nữa đã bước đến túm cổ áo ném anh ta ra khỏi cửa rồi.

Con người gì mà thần nhiên đến mức trơ tráo như vậy chứ.

Cố Nguyên vẫn ngồi đó chờ đợi, khi này anh ta còn quay sang nhìn tôi cười một cái niềm nở.

Ôi cái mama gì thế không biết nữa.

Tôi thở hắt ra đi vào bếp rót một ly nước lạnh cho anh ta. Xong xuôi lại ngồi xuống bên cạnh, đặt ly nước lên bàn. Máy tính của tôi vẫn còn mở bảng báo cáo doanh thu tháng này.

Công việc cứ kiểu đình trệ ỷ, tôi giải quyết muốn điên cả đầu. Lại gặp mấy hôm trước bị tên L hành đến mệt lã, mỗi lần hấn chiếm lấy cơ thể này rồi đến lúc trả lại cho tôi, tôi đều bị mất sức.

Cố Nguyên cầm cốc nước lên uống một ngụm, sau đó nhìn sang bảng báo cáo của tôi rồi hỏi, " Công việc nhiều đến vậy à? Đem cả về nhà làm?"

Tôi tay vừa đánh liên hồi, mắt liếc trái liếc phải, miệng vẫn có thể trả lời ngon lành, " Tôi là con người yêu công việc, không giải quyết xong thì không thoải mái."

Nói rồi tôi liếc nhìn Cố Nguyên, cười nhếch môi, " Thế nào? Anh ao ước công việc như tôi lắm chứ gì? Cảnh sát chuyên bắt tội phạm thì không vui vẻ gì rồi."

Cố Nguyên chỉnh lại tư thế ngồi, dường như đồng ý với câu nói của tôi, anh ta gật đầu, thở dài.

" Công việc của tôi bất chừng lắm, mà nguy hiểm nữa, nhưng cũng rất thú vị."

" Bất kể giết người mà thú vị à? Nó có đe dọa anh bao giờ chưa?"

Cố Nguyên nhún vai, vẻ mặt tràn đầy tự tin nói:

" Chưa bao giờ. Những vụ án bình thường, đại loại bắt cóc tổng tiền hoặc ngay cả giết người đi nữa, chúng tôi đều giải quyết gọn gàng. Chỉ có một thứ..."

Nói đến đây, bỗng dừng anh ta dừng lại như quên điều gì đó. Tôi dừng tay, quay sang nhìn Cố Nguyên mới biết là này giờ anh ta đang nhìn tôi đau đầu.

Ngay lúc này vẫn đang nhìn, nhìn như muốn xuyên thấu cả tâm can tôi ấy.

Tôi lập tức cúi mặt, " Anh điên à? Nhìn tôi như thế làm gì!"

Cố Nguyên giật mình xoay đi chỗ khác, rồi lại bật cười.

Cái tên thần kinh này, có phải bắt nhiều tên biến thái quá rồi nên mới bị điên luôn không?

" Tôi định nói là chúng tôi hiện tại chỉ đang truy nã một tên giết người hàng loạt thôi."

Giết người hàng loạt?

Tôi nhìn Cố Nguyên, híp híp mắt nói, " Giống như kiểu trinh thám của Lôi Mễ đó hả? Giết người hàng loạt, biến thái lắm."

Nói xong, tôi còn cười giỡn như đó là một chuyện rất phi lý, một chuyện chỉ có trong tiểu thuyết thôi. Thật ra, nụ cười của tôi xem chừng có vẻ không để ý đến mọi thứ xung quanh nhưng mà tôi lại đang cố tình che giấu, che giấu sự sợ hãi của mình.

Các người đều biết cảnh sát chính là khắc tinh của L, tất nhiên cũng sẽ là khắc tinh của tôi. Mỗi lần L gây ra một vụ án, tôi đều lo lắng sợ hãi, có lần đã suy sụp tinh thần vì cứ nghĩ mình sẽ bị tổng vô tù.

Nhưng rồi mọi chuyện vẫn tiếp diễn. L vẫn giết người, tôi vẫn chưa bị bắt.

Tôi không hiểu nổi lý do gì mà L luôn thoát tội hay như thế. Giết người mà lại không để rơi một chút dấu vết nào. Tôi thật tình không thể nắm bắt được tên đó.

" Gần như là vậy. Chúng tôi gọi hắn là L, vì ở mỗi hiện trường vụ án, hắn đều để lại một ký tự L màu xanh dương."

" Ký tự L màu xanh dương à..." Tôi bỗng rơi vào trầm ngâm.

Đây là những điều lần đầu tôi được nghe. Lần đầu tôi được nghe người ta nói về L. Hắn ta còn để lại mấy thứ như vậy nữa sao?

" Màu xanh dương, rất đẹp đúng không?" Cố Nguyên bỗng hỏi như thế.

Tôi ngẩng mặt định trả lời thì lại thấy Cố Nguyên đang nhìn mình chăm chú. Đôi mắt anh ta đen láy, tiếp tục xoáy sâu vào tâm trí hỗn loạn của tôi.

Nụ cười che lấp sự sợ hãi sắp không giữ được nữa rồi. Tôi cười ngày càng trở nên tệ hại, ngu ngốc và vụng về.

" Ừm, màu xanh dương rất đẹp." Tôi nhún vai, cố gắng bình tĩnh nói.

” Cậu có nhận ra không? Tên của cậu cũng có nghĩa là xanh dương đó.”

Cố Nguyên lần này lại mỉm cười, một nụ cười rất mỏng. Chỉ là một đường parabol mờ nhạt nhưng lại khiến cho tôi thần thờ.

Đưa mắt nhìn Cố Nguyên, ngón tay tôi đột nhiên siết chặt lại, chẳng biết mình đang nghĩ gì, cho nên cũng không biết mình phải nói gì lúc này.

Cố Nguyên đùa đúng không? Anh ta chỉ đùa thôi nhỉ? Là đùa thôi mà!!

Mình cũng phải đùa, mình phải cười chứ!!!

Tôi lắc nhẹ đầu. Hai bên thái dương bắt đầu nhức nhức, tôi quay mặt đi, đứng dậy muốn bước vô phòng tắm. Cố Nguyên bên cạnh ngay lập tức đứng theo tôi, còn vươn tay đỡ lấy tôi.

” Không sao chứ?” Giọng điệu thay đổi hẳn.

Đó là một chất giọng dịu dàng.

Chết tiệt, anh ta rốt cục là kiểu người gì thế?

Liên tục công kích tôi, bây giờ là hỏi han tôi. Khốn khiếp. Cái tên khốn khiếp.

Tôi hất mạnh tay Cố Nguyên ra, xoa xoa trán mình rồi mới nhìn anh ta một cái.

” Tên Lam rất hay, anh không thích tên tôi à?”

Bỗng dưng bị tôi hỏi như vậy, Cố Nguyên cứ nghech mặt ra. Anh ta xoa nhẹ cổ tay của mình, sau đó bật cười:

” Khi này tôi chỉ đùa thôi, tên của cậu rất đẹp, đương nhiên là tôi rất thích.”

” Là thích tôi hay thích tên của tôi?”

Xin thề, tôi không biết khi đó tại sao mình lại hỏi như vậy nữa. Bên tai tôi lúc đó như đang có một giọng nói dội đến vậy. Nó xi xầm đến khó chịu. Sau đó thì tôi đã hỏi như vậy đó.

Cố Nguyên thì đúng như bị tôi dọa cho trắng cả mặt. Cả hai lúc đó im lặng thật lâu, ai cũng không chịu nói gì. Lát sau, Cố Nguyên mới mở lời trước:

” Khi này cậu nhức đầu à? Làm việc quá sẽ ảnh hưởng dây thần kinh đó. Mới này cũng nói linh tinh nữa.”

Dứt lời, anh ta quay trở về ghế sofa. Tôi nhìn theo anh ta, không quan tâm khi này anh ta vừa chửi xéo tôi bị điên, mà tôi chỉ thắc mắc một chuyện.

Đó là...tại sao anh ta vẫn không chịu ra khỏi nhà tôi chứ?!!!

Cứ nghĩ rằng uống xong ly nước, Cố Nguyên sẽ chủ động đứng dậy, say bye rồi đi khỏi đây. Thế mà hiện tại vẫn đang ngồi ở ghế, tiếp tục nhìn ngắm cái khỉ gù đó.

Tôi đứng trời trồng một chỗ mãi mới nhích được cái chân.

Lúc này Cố Nguyên lấy thuốc ra hút. Tôi chần chờ một hồi mới ngồi xuống cạnh anh ta. Nhớ lại chuyện anh ta chở tôi về nhà đêm hôm đó, tôi bỗng sực nhớ chuyện của Merry.

Đêm đó Merry cũng thức dậy. Hai người liệu có...có gặp mặt nhau không nhỉ?

Tôi giật bản mình với cái suy nghĩ quái quỷ tự dưng xuất hiện ở trong não. Nhấn má, tôi quay sang hỏi Cố Nguyên:

” Cố Nguyên, hôm đưa tôi về nhà xong là anh đi liền sao?”

Cố Nguyên nhả ra một làn khói, ánh mắt liếc nhìn tôi, ” Sao lại hỏi chuyện này?”

” À...chỉ hỏi thế thôi.”

” Vậy chắc tôi cũng không cần thiết phải trả lời đi?” Cố Nguyên cười khẩy, xong lại ngậm điếu thuốc.

Tôi im lặng nhìn bộ dạng khốn nạn của anh ta, máu dồn lên đến não. Buồn cười thật, người ta hỏi thì phải trả lời chứ? Cái con người này...

Cuộc trò chuyện nhằm chán thiếu muối nhất trên đời giữa bọn tôi đến đây đã gần kết thúc. Và đương nhiên là tôi muốn kết thúc thật nhanh chóng.

Cho nên tôi đã đứng dậy, nhìn Cổ Nguyên mà cười bất đắc dĩ:

” Xin lỗi nhưng bây giờ tôi bận rồi, anh có thể về được rồi chứ?”

Cổ Nguyên ngửa mặt nghe tôi đuối thẳng, đôi mắt anh nheo lại, có vẻ không hài lòng. Được thôi, không hài lòng thì kệ anh chứ, mắc gì đến tôi?

Đẹp cái ánh mắt quý quái đó đi.

Tôi hừ khê, xoay người nói vội, ” Anh cứ khép cửa lại, tôi đi thay đồ.”

Nói rồi tôi bước thật nhanh vào phòng ngủ, thay một tân trang để chuẩn bị đến bar. Công việc quá tải làm đầu óc tôi muốn điên lên được, khi này còn gặp phải cái thứ dở hơi đáng chết kia nữa, tôi thật muốn bùng nổ đấy.

Ngắm nghía bản thân trong gương, thấy mình đã ổn, tôi vui vẻ xoay người đi ra ngoài. Đến phòng khách, tôi thật chỉ muốn cầm một cây kéo, bay đến cắt rách quần áo tên kia xong ném anh ta ra ngoài cửa mà thôi.

Cổ Nguyên đang đứng dựa người ở bức tường gần cửa ra vào, vừa thấy tôi liền mỉm cười, ” Cậu đến bar?”

Cổ họng tôi như có thứ gì ứ nghẽn, thật chịu không nổi.

Tôi chả liếc thêm cái nào, cầm lấy chìa khóa nhà bỏ vào túi quần rồi đi đến cửa, thay giày. Xong xuôi, tôi tuyệt tình mở cửa mà không quay đầu nhìn Cổ Nguyên một cái.

Ngay lập tức sau đó, tôi bị Cổ Nguyên kéo lại. Lực của anh ta mạnh khủng khiếp.

Vì bị giữ một tay, tay còn lại tôi co thành nắm đấm, nhắm chuẩn xác ngực của anh ta mà đấm thẳng đến. Một lần không đủ thì hai lần, rồi ba lần.

Cổ Nguyên bị tôi nhừ mà dính sát vào tường, ôm ngực cau mày.

” Cậu điên à? Đấm tôi liên tục làm quái gì chứ!!”

Anh ta nóng lên. Tôi cũng nóng vậy, nóng lắm đấy.

” Mẹ nó, là tại anh đấy chứ! Khi không cứ lôi kéo tôi làm gì hả? Hả? Cút mau đi.”

Cổ Nguyên vẫn xoa xoa ngực, mặt khác vẫn kiên quyết giữ lấy tay tôi.

Ôi ông trời, con chỉ đang muốn giết người thôi. Lần đầu tiên trong đời con có ước muốn này đấy.

” Tôi muốn đi cùng cậu, có vấn đề sao?”

Đương nhiên là có vấn đề rồi.

Tôi trợn trừng mắt, nói khê trong bụng.

” Tôi sẽ chờ cậu đi, bớt lời thôi giùm một chút.” Cổ Nguyên lần này nghiêm túc hẳn ra, còn lườm tôi một cái.

Tôi bị anh ta kéo đi ra đến xe. Ngồi vào ghế phụ, tôi hậm hực chẳng nhìn anh ta thêm lần nào nữa.

” Bar nào?”

” Heaven.”

Cuộc đối thoại kéo dài chỉ vồn vện năm giây trong suốt cả đường đi đến Heaven. Tôi mơ màng nhìn ra ngoài cửa kính, thấy chớp nhoáng những ngọn đèn đủ màu treo đầy khu phố.

Qua hình ảnh phản chiếu trong gương, tôi thấy Cổ Nguyên cực kỳ tập trung lái xe. Lại thấy bản thân tôi, hình như đâu đó trong tim có chút gợn sóng.

Đến bây giờ tôi đã rõ Cố Nguyên là một cảnh sát đang truy nã L. Thật buồn cười khi mà phải hỏi rằng, anh ta có biết mối nguy hiểm đó đang ngồi cạnh mình hay không đây?

11. Chương 11: Cố Nguyên

Cuộc gặp gỡ giữa tôi và Thiệu Lam là một cuộc hẹn vốn dĩ đã được đặt trước. Chính là tôi chủ động muốn ghé qua thăm cậu ta một chút. Toàn bộ đều là chủ ý của tôi cả thôi.

Không hiểu vì sao sau khi từ chỗ Markson trở về, tôi lại chỉ nghĩ đến mỗi Thiệu Lam mà thôi. Nghĩ đến cả lời nhắn gửi của mình dành cho Markson nữa.

Sau này, chúng tôi sẽ cùng nhau trị liệu cho căn bệnh rối loạn đa nhân cách của Thiệu Lam. Tôi không muốn nhìn con người đó phải một mình chiến đấu như thế nữa.

Sự cô độc này có thể tôi sẽ không hiểu hết được, nhưng tôi cũng cảm thấy đau lòng thay cho Thiệu Lam. Hơn mười năm vật vã với con quái vật trong cơ thể, nếu là tôi thì tôi đã không chịu đựng được.

Tôi sẽ tìm mọi cách mà hủy diệt đi con quái vật đó. Còn Thiệu Lam thì lại chọn cách sống cùng nó.

Cái đồ ngu ngốc này...

Nhờ Markson, tôi cũng hiểu thêm đôi chút về Thiệu Lam. Ví như sở thích đi bar uống rượu của cậu ta, sở thích tìm những shop thời trang thật oách rồi mua hàng đồng đồ về. Và cả chuyện sưu tầm bật lửa mà Merry đã nói.

Con người Thiệu Lam rất thú vị. Có lẽ đối với riêng tôi thôi.

Giống như lúc này, người kia vẫn còn đang tức giận khi tôi đã tự ý làm nhiều thứ kỳ quặc. Bộ dạng không thèm nói chuyện nữa lời, không thèm liếc nhìn nữa cái, chẳng làm gì cả mà cứ nhìn ra ngoài đường mà thôi khiến tôi cảm thấy đáng yêu lắm.

Một chàng trai 28 tuổi dùng từ đáng yêu có vẻ hơi quá đáng nhưng mà Thiệu Lam rất đáng yêu, đáng yêu theo cách của cậu ta ấy.

Nói về sự có mặt bất ngờ của tôi hôm nay thì nó chẳng có gì đặc biệt. Tôi đơn giản chỉ muốn gặp Thiệu Lam trò chuyện một chút, công kích vài thứ trong vụ án của L để quan sát biểu hiện của cậu ta.

Chỉ là khi nhìn thấy Thiệu Lam đột ngột đứng dậy muốn đi vào phòng tắm, tôi lại lo lắng chết đi được. Cái cảm giác lúc ấy nó như tội lỗi chồng chất ấy.

Nếu như tôi không cố tình lôi chuyện của L ra rồi ví cái tên của cậu ta giống như L thì Thiệu Lam đã không có biểu hiện hoảng loạn như thế. Có lẽ nhắc đến L làm cho đầu cậu ta đau nhức.

Nhớ lại làm tôi thấy có lỗi quá chừng. Nhưng nói một cách nghiêm túc thì, lúc đó tôi đã rất lo lắng cho Thiệu Lam. Nghĩ đến chuyện cậu ấy ngắt xiu chẳng hạn thì tôi đã chịu không nổi rồi.

Có ai giải thích giúp tôi những chuyện kỳ quái này đi?

Trong khi Thiệu Lam đã ngồi bên cạnh tôi rồi nhưng tôi vẫn chưa thôi nghĩ về cậu ta. Mọi thứ xảy ra từ lúc tôi bước chân vào nhà cho đến khi cả hai cùng nhau đến Heaven, tôi đều không bỏ sót một chi tiết nào.

Có điều, cú đánh của Thiệu Lam mạnh quá. Đến bây giờ ngực tôi vẫn còn nhức nhối muốn chết đây.

Liếc mắt nhìn Thiệu Lam một cái, tôi thấy cậu ta đang nghịch điện thoại. Biết rằng người kia đã trưởng thành rồi nhưng...sao bộ dáng cứ giống trẻ con thế nhỉ?

Ách, khoan đã, có khi nào lại là Merry không chứ?

Tôi quay sang gọi một tiếng, " Thiệu Lam."

Chỉ là phép thử thôi.

Thiệu Lam ngẩng mặt nhìn tôi, màu mắt vẫn bình thường, vẻ mặt không thay đổi gì cho lắm. Tôi khẽ thở phào. Còn cậu ta thì nhăn mày, nổi đóa vô cớ:

” Gọi tôi làm gì hử?”

Tôi nhìn thẳng về phía trước, nhếch môi cười, ” Chỉ gọi thế thôi.”

” Đồ điên!” Thiệu Lam lại trở về với cái màn hình điện thoại.

Tôi ngược lại vẫn còn thấy buồn cười với chính mình. Cái khổ gì khi mà gọi tên cậu ta lại làm tôi vui đến như vậy chứ?

Chuyện này đúng là khó hình dung thật mà.

Chúng tôi đi một quãng đường khá xa, rốt cục cũng đã đến nơi cần đến. Chỗ này vừa nhìn vào là bị choáng ngợp ngay bởi sự xa hoa của nó. Đúng là một nơi lý tưởng để ăn chơi thả ga đấy.

Tôi liếc nhìn bảng tên hiện chữ Heaven thật to. Thiệu Lam bên cạnh hít sâu một hơi, vẻ mặt tươi tỉnh hẳn ra. Xung quanh chúng tôi có vài cô gái vừa đi vừa liếc nhìn cả hai, sau đó còn ghé tai nhau thì thầm.

Tôi không hiểu bọn họ đang nói cái gì mà gương mặt lại phấn khởi như vậy?

” Còn đứng đó làm gì? Định giữ xe à?” Thiệu Lam đi trước một khoảng rồi mới quay đầu lại liếc tôi một cái.

Nhìn cái liếc của cậu ta dành cho mình, tôi bỗng nghĩ, chúng tôi là oan gia ngõ hẹp. Hoặc đơn giản thì tôi là khắc tinh của cậu ta ấy.

Nhún vai một cái rũ bỏ hết mấy suy nghĩ nhặng nhặng kia, tôi nhanh chóng theo phía sau người nọ. Mục đích tôi chủ động đưa Thiệu Lam đến Heaven không phải vì tôi muốn uống rượu hay muốn hòa mình vào âm nhạc gì đâu.

Chỉ đơn giản là tôi cảm thấy an tâm hơn nếu như tôi cùng Thiệu Lam đến những nơi thế này.

Markson cũng từng bảo Thiệu Lam không được say xỉn. Nếu như quá độ sẽ rất dễ mất khống chế.

Mới suy nghĩ miên man thôi mà nhìn quanh đã không còn thấy bóng dáng Thiệu Lam đâu rồi. Tôi chau mày, dừng bước cố gắng tìm trong biển người hỗn loạn này.

Âm nhạc phía trên đang đánh đinh đinh vào tai tôi, ánh đèn thì mờ ảo làm tôi khó chịu chết đi được. Nhìn quanh một lúc, tôi thấy bóng dáng Thiệu Lam đang đứng trước một người khác.

Vội vàng đi lại đó, tôi vịn vai cậu ta kéo về sau. Vừa định lên giọng giáo huấn thì tôi nhận ra khuôn mặt kia không phải Thiệu Lam. Chỉ là...một sự cố nho nhỏ.

” Chuyện gì vậy anh trai?” Người nọ nhìn tôi cười thật tình.

Còn tôi chỉ biết mình đang đứng như trời trồng thôi. Cảm giác ngượng nghịu cứ lan ra khắp cơ thể. Tôi buông tay xuống, vội lắc đầu nói xin lỗi.

” Xin lỗi, tôi nhầm người.”

” Ể? Thôi nào, nhầm rồi thì chơi cùng tôi đi.” Người nọ bỗng chụp lấy tay tôi, muốn kéo tôi cùng hòa vào âm nhạc.

Chết tiệt, mau buông tay tôi ra.

Tôi nhún mày, vốn không thích ai lôi kéo mình như thế. Người nọ mặc kệ cái lườm lạnh của tôi, tiếp tục nhún nhảy theo nhạc. Nhìn xuống cánh tay của mình, tôi thở hắt ra rồi hất mạnh một cái.

Người nọ bất ngờ quay lại nhìn tôi, ” Chơi một chút cũng căng à!!”

” Vốn dĩ tôi không thích.” Tôi lạnh nhạt trả lời, sau đó xoay người định đi thì đụng phải một người khác.

Mẹ nó, cái nơi này sao mà lăm người vậy không biết!!

Tôi bực bội ra mặt, định nói với người tôi vừa đụng vài câu thì người đó đã chửi tôi trước.

” Đồ thần kinh này, lạc ở xó nào này giờ vậy hở?”

Giọng điệu ngông này tôi biết là ai. Nó quen mà. Tôi nhìn người nọ một lần nữa, thấy Thiệu Lam đang cau mày, tôi bỗng bật cười.

Sự khó chịu khi này tự dưng tan biến mất. Hoàn toàn bốc hơi cả rồi. Chỉ nhờ vào gương mặt ai kia mà tôi cảm thấy thoải mái hơn.

” Tôi đang tìm cậu đó.” Tôi nói rồi giữ lấy tay Thiệu Lam kéo đi chỗ khác.

Chúng tôi cùng nhau chen qua đám đông hỗn loạn. Trong lúc di chuyển, Thiệu Lam vẫn chưa ngừng mắng nhiếc tôi.

” Tại anh đi chậm quá đó. Người gì mà như rùa vậy. Cảnh sát rớm!”

Tôi không quan tâm lời cậu ta nói, chỉ nắm tay cậu ta chặt một chút rồi quay đầu lườm một cái.

” Vì tôi lo cậu đi đâu nên mới đi tìm.”

Tôi nói đơn giản vậy thôi, nhưng đã giúp cho Thiệu Lam không còn càu nhàu nữa.

Chỗ ngồi của chúng ta tụ họp một số người khác. Tôi đương nhiên không quen biết một ai cả, nhưng Thiệu Lam thì quen hầu hết với tất cả.

Sự trở lại của cậu ta làm cho cả đám người vui vẻ tung hô. Sau đó bọn họ im lặng liếc nhìn tôi.

Tôi nhận lấy cả chục con mắt tò mò, lúc này mới hắng giọng, nhìn Thiệu Lam.

” Đây là bạn tôi.” Thiệu Lam vừa giới thiệu vừa liếc xéo tôi một cái.

Sau đó cậu ta đẩy tôi ngồi xuống cạnh một cô gái khác rất nóng bỏng. Nhưng mọi người biết đấy, cho dù cô ấy có quyến rũ cỡ nào cũng không thể khiến tôi có cảm hứng.

Hoàn toàn đối nghịch với kẻ đang ngồi bên cạnh tôi đây. Tránh đi ánh nhìn từ cô ấy, tôi nhìn sang phía bên cạnh, thấy Thiệu Lam đưa cho mình một ly rượu kèm với đôi mắt lạnh lẽo, thế mà tôi vẫn vui vẻ cho được.

Nhận lấy ly rượu, tôi uống một hơi sạch sẽ.

Nói thế nào đây nhưng mà hiện tại, tôi cảm thấy không ổn chút nào.

Tại sao chỉ với một khuôn mặt và giọng nói thì sự lo lắng của tôi liền biến mất?

Tại sao chỉ với đôi mắt khó chịu đó nhưng tôi vẫn vui vẻ mỉm cười?

Ôi lạ chúa, cái quái gì đang xảy ra với con thể này?

Tôi tạm thời dẹp bỏ hình tượng ông sếp nghiêm túc mọi ngày mà uống rượu như uống nước. Thiệu Lam bên cạnh cũng uống tương đối nhiều. Tôi thấy thể liền giành lấy ly của cậu ta.

” Đừng uống nhiều quá.” Tôi nhắc nhở.

Thiệu Lam có chút kinh ngạc nhìn tôi, sau đó giành lại ly rượu, liếc xéo.

” Không phải là anh chở tôi sao? Tôi uống mới có một chút thôi.”

” Tôi đã bảo cậu không được uống nhiều.” Tôi bỗng dưng khó chịu làm cho Thiệu Lam càng bực bội hơn.

Cậu ta đặt mạnh ly rượu xuống, nhưng không uống nữa thật. Nhìn hành động của người kia mà tôi buồn cười.

” Thiệu Lam, ra nhảy không?” Trước mặt có một người đến gọi Thiệu Lam.

Vừa hay Thiệu Lam đang bực bội, tôi biết chắc là cậu ta sẽ đồng ý nhưng điều này lại làm tôi khó chịu chết được. Cảm giác này càng lớn hơn khi người gọi Thiệu Lam là một chàng trai Tây.

Tốt thôi, hắn ta mắt sâu mũi cao tóc bạch kim. Đẹp ra phết ấy, nhưng thì làm sao?

Tôi liếc nhìn Thiệu Lam, thấy cậu ta đứng lên rồi, tôi bỗng hụt hẫng như bị đá rơi xuống cả vực thẳm vậy. Âm nhạc vẫn dồn dập, tim tôi cũng đập chầm chậm như thế.

Đó là khoảnh khắc mà Thiệu Lam bỗng kể môi sát tai tôi thì thầm, rõ là người say mất rồi.

” Nè, bên kia có nhiều người lắm, anh muốn ra làm quen không?”

Tôi nhìn theo ngón tay của Thiệu Lam đang chỉ, sau đó quay mặt thì lại chạm phải đôi mắt chết tiệt kia. Con ma men đã khiến cho đôi mắt ấy càng mê tình hơn.

Mất mũi môi, những thứ này đang rất gần với tôi. Chỉ cần một chút tác động nữa thôi, có lẽ tôi đã hôn Thiệu Lam mất rồi.

Nhưng vì thấy tôi im lặng, Thiệu Lam hỏi tiếp:

” Không phải gu của anh à? Thế gu của anh là gì?”

Câu hỏi này làm tôi sực tỉnh. Tôi liếc nhìn Thiệu Lam đang chờ đợi câu trả lời, khóe môi tôi cong nhẹ lên.

Giữ lấy cầm cậu ta, tôi như bị bỏ bùa vậy, cứ nói những gì mình đang nghĩ thôi.

Tôi đã nói: ” Gu của tôi chính là cậu.”

Tôi nói xong, cảm thấy giật mình với bản thân. Ngay lập tức, tôi đẩy Thiệu Lam ra, đứng bật dậy, toang bước vào phòng vệ sinh rửa mặt một chút.

Nhưng khi tôi vừa xoay người thì có một trận ồn ào phía sau. Quay lại, tôi thấy có một tên hổ báo bỗng bay đến chỗ Thiệu Lam, túm chặt lấy cổ áo của cậu ta và đâm hẳn vào một bên mặt cậu ấy.

Mẹ nó, cái quái gì thế?

Tôi trừng lớn mắt, chẳng chờ nửa giây tiếp đã lao đến tấn cho thằng khốn kia một cú đâm ra trò. Thằng khốn kia loạng choạng, một tay ôm mặt, một bên gằm lên như thú đói.

” Thằng chó kia, tao có chuyện cần giải quyết với Thiệu Lam. Mày liên quan cái gì?”

Nó định đứng dậy rồi xông tới tôi, nhưng ngay lúc đó tiếng kêu đau đớn của Thiệu Lam làm tôi chú ý.

Thiệu Lam đang ngã bệt trên sàn, tay ôm kín đầu, quần quai đau đớn. Bộ dạng của cậu ta làm tôi kinh hãi, vội vàng ngồi xuống đỡ lấy.

” Thiệu Lam, không sao chứ? Nói tôi nghe. Nhìn tôi đây này.”

Mặc cho tôi không ngừng giữ chặt lấy hai tay cậu ta, cậu ta vẫn điên cuồng kêu lên đau đớn. Một lúc sau Thiệu Lam ngửa cổ nhìn lên, đôi mắt mở to, cơ thể cậu ta giật mạnh một cái như có luồng điện xuyên qua ấy.

Tôi nhất thời thừ cả người ra vì biểu hiện kia. Trong bóng tối mập mờ của sàn nhảy, tôi thấy màu mắt của Thiệu Lam đang chuyển biến, rất nhanh, và rồi đã hoàn toàn thay đổi.

Ngón tay tôi khẽ run. Thiệu Lam lúc này ngồi thẳng dậy, cơ thể tựa như chưa từng bị đau đớn. Cậu ta bẻ khớp cổ, đôi mắt màu tím càng khiến cho gương mặt kia trở nên mỉa mai hoặc lạ thường.

Thiệu Lam đứng dậy, hướng mắt đến thằng khốn khi nãy với một sắc thái lạnh lẽo.

” Mày!” Thiệu Lam chỉ thẳng vào tên khốn đó, ” Sẽ chết!”

12. Chương 12: L

Đã từ lâu rồi, tôi chỉ còn một ham muốn chính là được đường hoàng sở hữu cơ thể này.

Vì sao à?

Vì cái tên Thiệu Lam là một kẻ yếu đuối. Hắn ta chưa bao giờ dám đối mặt với sự thật, với ký ức đau buồn lúc nhỏ. Đó là một ký ức bị mất đi, và hắn thì chưa bao giờ thực sự muốn đối mặt với nó.

Một tên hèn nhát như thế thì không bao giờ xứng với cơ thể này. Chỉ có thể là tôi mới có khả năng điều khiển bản thân mà thôi.

Lý do mà trong Thiệu Lam còn có một L như tôi đây là vào một ngày kia, khi mà Thiệu Lam còn đi học và bị lũ bạn trong lớp ức hiếp đến đáng thương. Khi đó hắn chẳng làm gì cả, chỉ biết co gối lại chịu đòn mà thôi.

Người ngợm bị thương suýt nữa thì mất mạng, thế rồi tôi được sinh ra chỉ với một lý do duy nhất chính là để phản kháng lại những tên khốn nạn kia cũng như bảo vệ chính Thiệu Lam.

Thoạt đầu tôi đã giúp hắn giải quyết tất cả những tên kia. Tôi không cho Thiệu Lam sức mạnh nhưng đã khiến cho những người khác thấy rằng, Thiệu Lam không phải dạng chịu đựng.

Về sau, tôi cảm thấy mình ngày càng mạnh hơn Thiệu Lam rất nhiều lần. Đến mức khi mà tôi muốn thức dậy lúc nào cũng được, bất kể là Thiệu Lam đang ở đâu đi nữa.

Sức mạnh của tôi hơn hẳn ta, mọi thứ của tôi đều hơn hẳn ta. Đồng thời lúc đó, Thiệu Lam thường xuyên gặp phải ác mộng. Tôi nghĩ đó là những lúc hắn mơ màng nhớ về quá khứ đau thương của mình.

Cũng từ đó, Thiệu Lam càng cảm thấy sợ hãi hơn với chính ký ức của mình. Nhờ thế mà tôi càng được mạnh hơn, để có thể bảo vệ hắn ta khỏi những thứ bạo lực.

Và điều quan trọng chính là vì những giấc mơ kia, tôi bỗng dưng được khơi gợi một niềm hứng thú mới. Tâm trí tôi luôn nghĩ đến sự chết chóc, cơ thể này luôn cảm thấy hưng phấn khi mà trước mắt tôi, ai đó đang bị hành hạ đến tội nghiệp.

Đó là một cảm giác rất khoan khoái, rất thoải mái.

Tôi thích những điều như thế. Và tôi bắt đầu thú vui của mình ngay sau khi chiếm được cơ thể của Thiệu Lam.

Tôi tìm tất cả những thông tin về những tên biến thái hàng đầu, những tên mà đáng lẽ phải bị giết chết từ lâu rồi.

Không hiểu lý do vì sao tôi lại có hứng thú với những con người dơ bẩn như thế. Đó là những tên đem trẻ con ra làm thú vui cho dục vọng bản thân, đem trẻ con ra như một cái máy lao động không tốn phí.

Thế nào?

Các người đã thấy tôi cao thượng đến mức nào rồi đấy.

Tôi chính là đang diệt trừ bớt những thứ dơ bẩn ra khỏi thế giới này cơ mà?

Ngặt nổi, dạo gần đây tên khốn khiếp Thiệu Lam quản lý thời gian tốt quá. Hắn ta dường như đang muốn phản kháng lại bọn tôi. Đặc biệt là với tôi.

Nhớ lại cách đây vài hôm, khi mà tôi đang định giết chết một tên dơ bẩn nữa thì Thiệu Lam đột nhiên tỉnh dậy. Chỉ có thể là hắn mà thôi.

Ngủ ngốc.

Đúng là ngủ ngốc đáng chết.

Mọi thứ đều hoàn hảo từng tắc một. Tôi đã định sẵn thời khắc chết của tên đó, thế mà Thiệu Lam lại phá hỏng tất cả.

Máy cho hắn ta là chưa bị cảnh sát tóm được.

Nhớ lại chỉ cảm thấy tức tối.

Còn lúc này, bên mặt tôi có một chút đau nhức. Vươn lưỡi liếm viền môi, tôi ngửi thấy mùi máu tanh đang tràn ra khoang miệng.

Thiệu Lam vừa bị đánh thì phải?

Tôi ngẩng mặt nhìn, phát hiện xung quanh tôi đang có rất nhiều người. Thứ âm nhạc kinh dị kia là cái quái gì thế? Nó cứ đánh đینگ đینگ vào màng nhĩ.

Khốn khiếp, lũ người này quả là điên loạn hết rồi.

Tôi đứng dậy, cơ thể hoàn toàn không bị hề hấn gì. Liếc mắt nhìn một lượt, tôi nhận ra cái tên vừa mới đánh vào cơ thể này.

Khuôn mặt rác rưởi, hơi thở tởm lợn, một kẻ chẳng ra gì.

Tôi nhìn gã ta đang trợn ngược mắt lên như sắp chết. Thề là tôi đã cười rất thỏa mãn khi mà nghĩ đến từ chết này. Nếu gã đã lỡ tay đụng vào cơ thể này rồi thì tôi cũng sẽ xem như lỡ tay giết chết hắn thôi.

Mọi người xung quanh có vẻ im lặng hơn bình thường. Ai nấy cũng chỉ một mực nhìn tôi như kinh ngạc điều gì đó.

Có người còn thì thào, " Thiệu Lam, dừng."

Đừng cái quái gì nhỉ?

Đừng đánh gã ta à?

Nhưng đâu, tôi đâu định đánh. Tôi là muốn giết chết gã luôn mà.

Liếc mắt nhìn người đó một cái, khuôn mặt kia đang sợ hãi chết đi được rồi. Tôi bỗng bật cười, quay sang nhìn gã ta, nói:

" Mày." Tôi chỉ vào mặt gã, " Sẽ chết!"

Nói xong, gã ta cười lớn một tiếng. Giọng cười gớm ghiếc đó dội vào tai tôi từng hồi, từng hồi.

Mày cười vì cái gì thế gã thối tha kia?

Tôi không quan tâm đến điệu bộ mỉa mai của gã. Trên bàn lúc này đang có một con dao nhỏ, chẳng biết là từ đâu mà có nữa nhưng rất hữu dụng đấy.

Tôi khẽ cười, nhanh tay bắt lấy con dao. Mặt kim loại sáng loáng phản chiếu đôi mắt màu tím của tôi.

Nó thật đẹp. Màu sắc này thật đẹp, nhưng tôi lại không thích nó. Tôi chán ghét đôi mắt này.

Tôi thích màu xanh dương hơn. Cho nên tôi ghét cái đứa đang mang cái tên chứa đựng ý nghĩa màu xanh dương đó.

Con dao được tôi nắm chặt. Tôi hạ tay xuống, vừa mỉm cười nhàn nhạt vừa tiến tới gần tên kia. Gã ta bắt đầu lùi về sau rồi, sự sợ hãi bao vây lấy tâm trí của gã rồi.

Bộ dáng này chính là bộ dáng tôi thích nhất.

" Mày tiến tới nữa, tao sẽ giết mày, Thiệu Lam." Gã ta rống lên.

Xung quanh không ai hó hế gì. Tôi liếm đôi môi khô của mình, từng bước vẫn rất bình thản mà tiến tới. Cho đến khi phía sau gã là một bức tường, và tôi thì chỉ còn cách gã năm xăng ti mét.

" Sao cứ phải la lối thế?" Tôi nhướn mi nhìn gã, vuốt nhẹ cằm gã bằng con dao khi nãy.

Ánh kim phản chiếu lấp lánh trông vô cùng đẹp mắt. Tôi liếc nhìn con dao, nhẹ nhàng ấn vào lớp da thô kia một chút.

Xem kia, máu chảy rồi. Một đường thẳng mỏng manh hé lộ. Mọi người bắt đầu xì xầm rồi. Tôi nghe thấy những gì họ đang nói và họ đang dần tránh xa khỏi chỗ này.

Chỉ một lúc nữa thôi nơi này sẽ chỉ còn lại hai chúng ta.

Tôi nhìn gã, chậm rãi di chuyển con dao xuống đến ngực, ấn sâu vào như muốn xé toạc lồng ngực của gã. Gã đau đớn nhưng không dám hé răng nói gì cả.

” Nếu la lên, tao sẽ khâu kín miệng mày.”

Gã đến thở cũng không dám thở mạnh nữa. Thật buồn cười!

Con dao vẫn theo đà trượt xuống giữa bụng. Tôi xoay chuyển mũi nhọn của con dao, chỉ cần một động tác dứt khoát, gã sẽ chết tức khắc.

” Chuẩn bị đi, thằng ngu.” Tôi thì thào vào tai gã, ấn mạnh mũi nhọn vào giữa bụng.

Lại một lần nữa khi mà mọi thứ đang trở nên hoàn hảo thì tôi luôn bị kẻ khác chen ngang phá hỏng. Lần này không phải là Thiệu Lam tỉnh dậy bất ngờ mà là có một tên bất ngờ kéo tôi bật ngựa ra sàn.

Con dao trượt khỏi tay tôi va vào tường. Gã kia sợ điếng người chỉ biết thở thật mạnh, như này giờ gã nín thở vậy đó.

Tôi ngồi dậy, ngược mắt nhìn tên vừa xô ngã tôi. Dưới ánh đèn chớp nháy, tôi nhận ra được khuôn mặt này.

Đó là một khuôn mặt mà tôi rất căm thù, cũng luôn muốn mĩa mai nó thật nhiều.

Cố Nguyên là cái tên đã xuất hiện trong đầu tôi ngay khi tôi nhìn thấy khuôn mặt kia. Tôi biết tên này, biết rất rõ về hắn. Tôi còn biết hắn đang truy nã tôi.

Thế mà bây giờ hắn lại đang ở trước mặt tôi đây?

Khốn khiếp.

” Chúng ta đi thôi.” Cố Nguyên cất tiếng, còn bình tĩnh giữ lấy tay tôi kéo dậy.

Chuyện gì đang xảy ra thế? Cố Nguyên...hắn quen biết với tôi?

Không đúng rồi. Sai, thật sai quá.

Cố Nguyên hắn là quen biết với Thiệu Lam.

Chó chết, Thiệu Lam ngu ngốc, nó không biết bản thân sẽ rất nguy hiểm nếu như quen biết với cảnh sát sao? Lại còn là với cái tên vốn đang truy nã bọn tôi.

Lũ ngu ngốc.

Nhìn bộ dạng nóng ruột của Cố Nguyên lúc này, bỗng dưng tôi nảy sinh rất nhiều suy nghĩ. Có vẻ hắn đang rất lo lắng cho Thiệu Lam thì phải? Nhưng hắn ta có biết Thiệu Lam mắc chứng bệnh rối loạn đa nhân cách không nhỉ?

Tôi bị Cố Nguyên giữ chặt tay lôi ra bãi xe. Thoát khỏi cái nơi ồn ào đó, tôi nhẹ thở ra một hơi. Hai tai tôi sắp ù đến nơi rồi.

Liếc nhìn chiếc xe màu đen, tôi nhặt nhèo nói, ” Cút đi.”

Sau đó hất mạnh tay Cố Nguyên ra rồi đi theo hướng ngược lại. Mặc kệ Thiệu Lam có quan hệ với Cố Nguyên như thế nào, hiện tại tôi chỉ đang muốn ở một mình mà thôi.

Những ngày qua Thiệu Lam hoàn toàn quản thúc thời gian của bản thân, không hề cho tôi có được cơ hội thức dậy.

Hít một luồng khí lạnh ban đêm, tôi cảm thấy lồng ngực mình căng đầy, sáng khoái ngập tràn. Nhưng rồi phía sau lưng liên tục có tiếng còi xe inh ỏi kêu réo.

Đầu tôi hiện giờ rất nhức vì bị rượu ảnh hưởng. Cái tên Thiệu Lam kia cho dù được nhắc nhở bao nhiêu lần vẫn là thích uống rượu.

Hắn cãi lời lão tiến sĩ thối tha kia nhiều lần lắm rồi, và những lúc như vậy sẽ dễ khiến cho tôi kiểm soát cơ thể này hơn thôi.

Tiếng kèn vẫn tiếp tục rống lên. Tôi dừng bước, quay đầu nhìn qua liền thấy xe của Cố Nguyên đang kề sát mình.

Nhẹ nhàng bảo hấn ta cút đi có lẽ không tác dụng rồi. Bình thường nếu như bị người khác chửi vào mặt như thế, chắc hẳn là phải tức giận lắm, sẽ không quan tâm nữa chứ nhỉ?

Cớ sao Cố Nguyên vẫn ngang bướng mà theo phía sau thế này?

Tôi liếc nhìn hấn, sắc mặt của tôi vẫn chưa đủ độ hắc ám thờ ơ khiến hấn chạy xa hay sao?

Cố Nguyên bước nhanh xuống xe, đứng trước mặt tôi. Hấn ta vượt khuôn mặt này, đôi mắt lấp đầy sự lo lắng quá quấy.

Khốn thật, cảm giác này là gì nhỉ?

Động tác dịu dàng thật đấy. Lần đầu tiên có người lại đối xử dịu dàng với cơ thể này đấy.

”Lên xe đi, tôi đưa cậu về.” Cố Nguyên vẫn nói chuyện rất bình thường.

Dường như chuyện màu mắt biến đổi và những hành động thô bạo khi nãy không làm cho Cố Nguyên nghi ngờ.

Tại sao lại như thế?

Cố Nguyên nói xong liền quay trở lại xe, mở sẵn cửa đợi tôi vào. Sự bình thản của hấn ta làm tôi vừa khó hiểu cũng vừa...à không, không thể đâu.

Từ lâu rồi, hai chữ động lòng này không hợp với tôi nữa.

Tôi vốn dĩ được sinh ra là thế rồi. Lạnh nhạt, thờ ơ, tàn nhẫn, thô bạo, mất tính người. Những việc làm của tôi chắc hẳn nhiều người sẽ bảo là tôi mất nhân tính rồi.

Đúng thế thật, tôi không phản bác đâu.

Đó là con người tôi, tôi không thể phủ nhận chính bản thân mình được.

Nhìn Cố Nguyên ngồi đó chờ đợi, tôi cũng không muốn làm gián đoạn sự mong chờ của hấn ta nữa.

Chúng tôi sau đó đã trở về nhà một cách an toàn. Ngồi bên cạnh một tên cộm dày dạn kinh nghiệm thế này, tôi có thể làm gì được chứ? Với lại, có vẻ hấn ta không có ý gì muốn công kích tôi.

Lần này tôi thật sự tin rằng, Cố Nguyên vẫn chưa biết bệnh của Thiệu Lam, vẫn không hề nhận ra sự nguy hiểm kề cận bên mình.

Bước vô nhà, tôi bắt đầu cảm nhận sự ấm áp rợn người mà mọi người khác đều luôn ước mong được sở hữu.

Sở hữu một ngôi nhà đúng nghĩa đó mà.

Nhưng nhà của tôi, lãnh địa của tôi tuyệt nhiên không phải những thứ sáng sủa, ấm áp thế này. Đó là một nơi khác. Vui vẻ hơn, lạnh lẽo hơn, đầy mùi vị của cuộc sống tăm tối hơn.

Liếc nhìn bên phải, tôi cảm thấy nhớ căn hầm hoàn hảo do mình tạo ra quá. Mấy hôm rồi tôi đã không ở trong đấy. Lạnh lẽo mất rồi.

Tôi vừa định quay người nói vài câu với Cố Nguyên thì hấn ta thành linh xuất hiện trước mặt, đôi mắt đã thay đổi.

Tâm tình hấn thay đổi rồi. Hấn ta, thay đổi rồi.

Tôi có chút hoảng loạn khi nhìn thấy nụ cười mỉa mai kia thoáng qua mắt mình.

Bước chân tôi bỗng dừng lại về sau một chút, đưa mắt quan sát Cố Nguyên, tôi thấy hấn ta đã không còn cười nữa.

”Này, không phải là anh nên về rồi sao? Khuya rồi.” Lần đầu tiên tôi nói chuyện với một người sống thế này.

Cảm giác thật kỳ diệu đấy chứ.

” Tôi thấy vẫn còn sớm lắm. Sao chúng ta không ngồi xuống trò chuyện một chút, L?”

Cố Nguyên vừa gọi tôi là L.

Haha, đây cũng là lần đầu tiên có người gọi tên tôi như thế đấy. Trước đây lão tiến sĩ bụng phệ kia không bao giờ dám gọi tên của tôi. Mặc cho tôi siết cổ lão suýt chết đi nữa, lão cũng không dám hét vào mặt tôi chữ L đó.

Thế mà ngay lúc này, có người vừa gọi tên của tôi.

Người đó còn là kẻ đang truy nã tôi rất lâu rồi.

Cảm giác khi bắt được hung thủ giết người hàng loạt của Cố Nguyên thế nào nhỉ?

Chắc vui sướng lắm, haha.

Tôi đối Cố Nguyên mà cười nhẹ một cái.

” Hóa ra mày đã nhận ra tao rồi? Haha.”

Cố Nguyên hoàn toàn không sợ hãi khi đứng đối diện một tên mất nhân tính như tôi. Nụ cười trên môi hắn đã mất lâu rồi. Và tay hắn đang động đậy.

Tôi liếc mắt nhìn thấy, chưa phản ứng kịp thì đã bị Cố Nguyên tóm lấy hai tay bẻ quặt ra sau. Cơn đau ập tới làm tôi khó chịu chết được đấy.

Cố Nguyên dùng lực rất nhiều, ấn mạnh cả người tôi xuống sàn.

” Ha, mày thỏa mãn rồi đúng không? Tóm được tao rồi cơ đấy. Sao nào? Bẻ quặt tay bạn mày thế này, mày có đau lòng không?”

Đầu tôi vẫn bị ấn mạnh xuống nhưng tôi vẫn ngoan cố ngước lên, cười khan:

” Đừng quên đây là cơ thể của Thiệu Lam. Mày làm đau tao, thì cũng như làm Thiệu Lam đau đấy.”

Tôi càng nói, Cố Nguyên càng dùng lực hơn nữa. Tôi đau đến nói không nổi, chỉ biết cười thật lớn để che giấu sự mạnh mẽ của hắn.

Sao chứ? Tưởng tóm được tôi rồi sao? Tốt thôi.

Cố Nguyên tóm được tôi, còn tôi cũng đã tóm được điểm yếu của hắn.

Thật thú vị làm sao khi mà tôi nhìn ra được điểm yếu của Cố Nguyên lại là...Thiệu Lam cơ chứ?

Haha...

” Mày cũng máu lạnh thật đấy. Nếu đã không quan tâm bạn mày ra sao rồi thì mau chóng tống tao vào tù đi.”

” Mẹ kiếp, tao sẽ đánh chết mày nếu mày còn mở miệng thêm lần nữa.”

Tôi hình như đã sai ở đâu đó rồi. Cố Nguyên khi này vừa mới dấn thật mạnh vào khuôn mặt này. Hắn ta hình như không đau lòng thật.

Chết chưa nhỉ?

Thiệu Lam vốn rất trân trọng khuôn mặt của hắn cơ mà. Haha, đánh tiếp đi chứ, tôi thật sự muốn thấy sự đau khổ của Thiệu Lam đó.

Tôi ngước mắt, liếm đi vết máu bên khóe môi, cười điên dại, ” Tao nhầm rồi. Mày căn bản chỉ lợi dụng Thiệu Lam để tóm được tao thôi. Mày cũng chó chết lắm, Cố Nguyên.”

Cố Nguyên đã nói, nếu tôi còn mở miệng thêm một lần nữa, hắn ta sẽ đánh tôi chết. Nhưng may thật, hắn không làm vậy nhưng thay vào đó, hắn đã đem tôi nhốt vào căn hầm của chính tôi.

Ôi, mùi vị chết chóc làm cánh mũi tôi phập phồng.

Cuối cùng thì...tôi cũng đã trở về nhà của mình rồi.

13. Chương 13: Cố Nguyên

Ngay khi nhìn thấy đôi mắt màu tím đỏ, tôi đã ngỡ ngợ nhận ra hình dạng của L rồi. Và sau khi thấy người kia đột nhiên đứng dậy một cách mạnh mẽ, cơ thể như không bị đau đớn gì nữa, tôi lại càng chắc chắn hơn về suy nghĩ của mình.

Khoảnh khắc cả đám đông chỉ biết cầm nín khi mà Thiệu Lam cầm con dao thái lên và tiến gần đến chỗ gã côn đồ kia, tôi đã cười khê một tiếng.

Chẳng có gì đặc biệt, nhưng tôi đã thấy tận mắt L, kẻ mà cảnh sát chúng tôi đã truy lùng gần hai năm qua.

Trước mắt tôi lúc này, L thật tàn nhẫn. Lần đầu tiên tôi được chứng kiến bộ dạng này của hắn ta. Trong tay là con dao sáng loáng sắc nhọn, thế mà vẻ mặt của hắn chẳng toát ra một nỗi lo lắng nào.

Ngược lại, trông L còn rất hứng thú với việc mình sắp làm.

Liếc mắt nhìn thấy gã kia sắp chết đuối rồi, tôi mới phóng nhanh tới, chặn lại đường dao rợn người của L.

Hắn ta ngã xuống đất, con dao văng đến chỗ khác, gã kia suy sụp tinh thần mà trượt xuống sàn. Tôi đá con dao văng ra xa khỏi tầm tay L, sau đó bình thần kéo hắn ta đứng dậy.

Làm như tôi không hề biết chuyện gì cả mà nói, " Chúng ta đi thôi."

Tôi giữ lấy tay L rồi quyết kéo thật mạnh ra đến bãi đỗ xe. Kỳ thực, khi biết người kia là L rồi, cảm giác hưng phấn này là thế nào cơ chứ?

Tôi thật tình chỉ muốn lôi ra một cái còng tay rồi tóm gọn L mà thôi. Ngặt nỗi, mỗi lần quay lại nhìn hắn, tôi lại thấy khuôn mặt của Thiệu Lam đang hiện hữu.

Khuôn mặt đầy quái ác lắm. Vì mỗi khi nhìn nó, tôi sẽ đập tan ngay ý định muốn tống L vào tù.

Ra đến bãi đậu xe, L vùng vẫy khỏi tay tôi, thờ ơ phun ra hai chữ cút đi rồi ngoảnh mặt cất bước. Nhìn phía sau của hắn ta, bóng lưng kia quả thực là cô tịch đến đáng thương.

Con người hắt lạnh lùng tàn nhẫn thật đấy. Đó là lý do vì sao mà Thiệu Lam cần hắn để bảo vệ bản thân hay sao?

Tôi ngồi vào xe, quyết lái chậm rãi theo sau L. Ngồi bên trong, tôi lẳng lặng quan sát từng động thái của hắn. Thấy hắn vẫn cất bước nhàn nhả như không có việc gì vội vàng, tôi cũng nhẹ nhõm đôi chút.

Nếu như hôm nay tôi không kiên định muốn đi cùng Thiệu Lam đến Heaven thì sẽ thế nào đây chứ? Tên L kia chắc chắn sẽ giết chết gã côn đồ hồi nãy, sau đó lại bị truy nã.

Mà lần này ai cũng thấy khuôn mặt của Thiệu Lam.

Khốn khiếp, tại sao cứ phải làm Thiệu Lam bị liên lụy thế tên chó chết này!!

Tôi bỗng bực tức trong người, quyết tăng tốc chặn đường đi của L lại. Bước nhanh xuống xe, tôi đứng trước mặt L. Lúc này tay tôi đột nhiên duỗi ra vuốt lấy khuôn mặt đó một cách dịu dàng.

Chẳng biết khi đó tôi đã bị mù mị cái gì nữa nhưng trong tâm trí tôi vẫn đang nhớ đến Thiệu Lam mà thôi. Nhìn vết thương bên khóe môi người đó, tôi lại cảm thấy khó chịu chết đi được.

" Tôi sẽ đưa cậu về." Tôi vẫn giữ cho mình một sự bình tĩnh nhất định.

L dường như không phát hiện ra tôi có điểm gì bất thường. Ngay sau đó, hắn theo tôi về nhà Thiệu Lam.

Vừa vào đến phòng khách, L đã mở miệng muốn đuổi tôi đi. Nhưng tôi đã quyết định rồi, lần này được gặp hắn ta là một dịp may mắn. Có khi sau này cũng rất khó được gặp lại nhau.

Cho nên tôi đã trở mặt, mỉm cười với L.

” Tôi thấy vẫn còn sớm lắm. Sao chúng ta không ngồi xuống trò chuyện một chút, L?”

Khi mà chữ L được thốt ra, nụ cười trên môi L liền tắt ngấm. Đôi mắt hắn mở to hơn một chút rồi, các ngón tay cũng bắt đầu động đậy. Tôi quan sát rất kỹ, từng biểu cảm trên khuôn mặt của L, nó thật đáng chiêm ngưỡng.

Sau đó, L bỗng cười khan, nụ cười của hắn trở nên méo mó kinh tởm.

” Hóa ra mày đã nhận ra tao rồi? Haha.”

Tôi cũng không muốn trốn tránh nữa. Từ đầu tôi đã nhận ra hắn ta rồi. Nhưng tôi đành phải đợi đến khi về nhà, không gian kín đáo này sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Ngay sau đấy, tôi tiến nhanh đến chỗ của L, khống chế hai tay của hắn rồi bẻ quặt ra sau. Dùng mũi giày của mình mà đánh mạnh vào chỗ hõm sau đầu gối của hắn, khiến hắn quỵ trên đất.

Đối với những tư thế khống chế này, tôi đã thuần thục lắm rồi. Nhưng mà khi thấy L hô lên một tiếng uy có vẻ đau đớn, tôi mới nhớ đến đây là cơ thể của Thiệu Lam.

Một giây vừa nãy tôi đã định thả lỏng tay mình ra nhưng rồi tôi cũng đã vực lại tinh thần của mình.

Người kia hiện giờ không phải Thiệu Lam. Nó là L, một kẻ giết người.

Nghĩ đến đây, tôi càng dùng lực thêm một chút.

” Ha, mày thỏa mãn rồi đúng không? Tóm được tao rồi cơ đấy. Sao nào? Bẻ quặt tay bạn mày thế này, mày có đau lòng không?”

L liên tục công kích tôi bằng việc đây là cơ thể của Thiệu Lam. Tôi nghĩ hắn bắt đầu nhìn ra tâm tư của tôi đối với Thiệu Lam mất rồi. Vì vậy mà tôi càng phải cứng rắn hơn nữa, không nên để cái tên kia cứ kiểm soát hành động của mình như thế.

” Đừng quên đây là cơ thể của Thiệu Lam. Mày làm đau tao, thì cũng như làm đau thằng kia đấy.”

” Mày cũng máu lạnh thật đấy. Nếu đã không quan tâm bạn mày ra sao rồi thì mau chóng tống tao vào tù đi.”

L liên tục nói về chuyện tống hắn ta vào tù. Chết tiệt, làm như tao không muốn vậy? Tao đã luôn muốn tống mày vào ngục tối, khốn!!

Tôi đã không còn đủ kiên nhẫn nữa, quay mạnh đầu L lại, bóp chặt cằm hắn ta mà nghiến răng từng chữ:

” Mẹ kiếp! Tao sẽ đánh chết mày nếu mày còn mở miệng một lần nữa.”

Về mặt đau đớn của L làm tôi cũng rất thỏa mãn. Hắn ta im lặng gục mặt xuống, trầm ngâm gì đó rồi bỗng cười lạnh lẽo.

Tôi liếc nhìn nó, thấy nó cũng đã ngẩng mặt nhìn tôi.

” Tao nhầm rồi. Mày căn bản chỉ lợi dụng Thiệu Lam để tóm được tao thôi. Mày cũng chó chết lắm, Cố Nguyên ạ, haha...”

Lợi dụng Thiệu Lam sao?

Tôi chưa từng, chưa bao giờ nghĩ đến việc này.

Gặp gỡ Thiệu Lam là một điều bất ngờ đối với tôi. Nhớ đến cậu ta cũng là xuất phát từ tâm trí của tôi. Tìm hiểu mọi thứ về cậu ta cũng là điều tôi vui vẻ muốn làm.

Tất cả những điều này đều có ý nghĩa của nó.

Lợi dụng Thiệu Lam là một sự xúc phạm nặng nề đấy.

Tôi cảm phần nhìn khuôn mặt tráo trạo của L, chẳng kiên nhẫn nổi mà vung tay cho nó một bạt tai đến bất tỉnh.

Sau đó, tôi đem L xuống căn hầm hôm bữa đã cùng Merry chơi trốn tìm. Từ lúc đó, tôi đã bắt đầu nghi ngờ về căn hầm lạnh lẽo này rồi. Nhất là cánh cửa bị khóa kia.

Tôi cảm thấy bên trong đang chứa đựng những điều kinh tởm ghê người, những thứ không dành cho con người có thể thấy.

L lúc này nửa mê nửa tỉnh gục mặt xuống, còn tôi dùng vật cứng đập vỡ ổ khóa. Ổ khóa này cũ kỹ lắm rồi, có khóa cũng chỉ là tạm bợ mà thôi.

Nhấc chân bước vào trong, ngay lập tức một sự lạnh lẽo đã bao trùm nơi này. Mùi ẩm mốc găm ghỉếc, những âm thanh nhỏ nhặt mà rợn cả người. Vết máu đỏ sẫm vì khô lại bám chặt trên tường.

Xung quanh còn chất đầy những vật dụng để tra tấn. Tôi liếc mắt nhìn, căn phòng này còn khiến tôi kinh hãi hơn cả phòng thiết bị của Khẩu Nhĩ Phương hay phòng sách của Markson nữa.

Tôi quay lại, kéo L đến một cây cột, trói hai tay của hắn ra đằng sau. Sau đó, tôi bắt đầu “tham quan” cái ngôi nhà riêng biệt của hắn.

Đây tựa như một lãnh địa đặc biệt của L vậy.

Cầm từng đồ vật tra tấn thể xác lên, tôi tưởng tượng đến những lúc L dùng nó hành hạ tội phạm mà lạnh cả sống lưng. Ngay cả s*x toy mà hắn cũng chất cao thành đống, đủ mọi loại, màu sắc, kích cỡ, hình dáng.

Mẹ kiếp, tên khốn này nó đúng thật là máu S mà.

Khi đặt cái s*x toy xuống chỗ cũ, tôi thề là tôi không nghĩ đến Thiệu Lam đâu. Chỉ có điều, nếu như nhìn thấy Thiệu Lam bận chiếc váy của Merry mà nằm trên giường, xung quanh là những vật dụng này, tôi có khi sẽ...

Shit! Tôi đang nghĩ cái quái gì thế này?

” Trói cả tao sao? Mày...” L thì thào trong cổ họng.

Tôi quay lại nhìn L, sau đó đi đến gần chỗ nó. Ngồi xổm trên đất, tôi nâng cầm L lên. Khuôn mặt của nó giờ đây đã đầy những vết tích máu me.

” Tại sao mày phải làm những điều kinh tởm này?”

L mở đôi mắt ra nhìn tôi, nó vẫn còn cười được. Giọng cười man rợ thối tha này.

” Tại vì lũ chúng nó đáng bị như vậy. Mày không thấy vui khi tao đã giúp tụi bây giết chúng nó sao? Hả?”

Tôi lúc này giữ lấy cổ L, dùng lực siết lại, ” Câm miệng! Hành vi của mày chính là giết người. Còn nữa, mày vốn dĩ không thuộc trên cõi đời này. Đây không phải là cơ thể của mày. Mày chỉ là một kẻ ở tạm bợ mà thôi. Một kẻ thay thế. Không hơn không kém.”

Những lời lẽ đay nghiến này tôi đã muốn nói với L từ rất lâu rồi. Nhân cách thường rất ghét việc mình bị gọi là một kẻ thay thế. Và đúng như tôi nghĩ, L đã nổi điên lên, quật mạnh tay tôi ra chỉ bằng cú quay đầu.

” Mẹ kiếp!! Tao không phải thay thế!! Thằng chó Thiệu Lam là đứa hèn nhất. Chính nó đã gọi tao đến. Chính nó đã tạo ra tao! Tao mới đủ tư cách sở hữu cơ thể này!!”

” Thiệu Lam không hèn nhất!” Tôi nhất thời nóng giận mà bạt tai L một cái, sau đó cắn răng nói, ” Đừng bao giờ cản trở việc điều trị của cậu ta nữa. Mày nghe rõ chưa?”

L nghiêng mặt, cười điên dại, ” Haha, cản trở sao? Là vì Thiệu Lam nó không dám đối mặt, chứ không phải tao đã cản trở. Haha, tao nghĩ lại rồi. Tao không làm.”

Nói đến đây, L dừng lại nhìn tôi, ” Tao đã lầm khi nghĩ rằng mày không quan tâm Thiệu Lam. Cố Nguyên, mày thực ra rất quan tâm thằng đấy. Haha, mày chọn đúng người rồi. Haha, Mày biết gì không?”

Tôi vẫn ấn mạnh vào cổ L dính sát vào cột, mặc kệ nó đau đớn, tôi thề là mình còn muốn làm nhiều hơn thế.

L nheo đôi mắt của nó, cố gắng rặn ra từng chữ, " Thiệu...Thiệu Lam, uy, thật ra nó thích đàn ông, mày...có biết uy không? Khụ khụ..."

Câu nói vừa dứt, bàn tay tôi đột nhiên cũng không còn sức lực. Tôi kinh ngạc nhìn L, thấy nó ho sặc sụa.

" Mày bảo gì?"

" Tao bảo, Thiệu Lam nó thích đàn ông đấy. Haha, lũ ghê tởm này...Làm sao có thể chứ? Tao sẽ không bao giờ cho nó được gần gũi đàn ông đâu. Ghê tởm!! Cơ thể này không thể, haha..."

Thiệu Lam thích đàn ông?

Tôi từ đầu cũng đã ngờ ngờ nhận ra, nhưng vì không muốn khiến cho bản thân phải thất vọng nên đã dẹp ngay suy nghĩ này.

Khỉ thật, tại sao tôi lại vui như vậy chứ?

" Dẹp ngay nụ cười kinh tởm đó đi. Và cũng đừng nhìn tao bằng đôi mắt dục dằn đó. Tao chẳng phải là Thiệu Lam. Tao kinh tởm lũ tụi này." L bỗng ngẩng mặt rống lớn như thế.

Tôi liếc nhìn nó, cảm thấy lời nói của nó xúc phạm nặng nề đến danh dự của những người như chúng tôi.

Kinh tởm sao?

Đàn ông thích đàn ông là kinh tởm sao?

Như vậy nó dùng những thứ kia để tra tấn đàn ông thì không kinh tởm ư?

Chó chết.

Tôi đứng bật dậy, đi đến chỗ hàng của L. Nhìn lại mới thấy, những thứ này đúng là kích thích dục vọng con người ta quá rồi. Xem kia, màu hồng phấn này có phải rất gợi tình không chứ?

Tôi cầm một cái s*x toy kích cỡ vừa phải, màu sắc cũng kích thích ánh nhìn người khác. Tôi nhìn vật dụng này rất lâu, trong đầu không biết đã thoáng qua bao nhiêu suy nghĩ và hình ảnh rồi.

Lúc này, L bỗng rống lên một lần nữa. Nghe thì có vẻ nó đang hoảng loạn.

L mà cũng hoảng loạn sao?

" Cố Nguyên, mày đang nghĩ gì? Thằng chó, mày đang nghĩ gì hả?"

Tôi rút cục cũng liếc nhìn L một cái, thuận tiện đem cả vật kia đến gần chỗ của nó. Ngồi xổm xuống, tôi hươ hươ cái s*x toy trước mặt L, cười khẩy:

" Nói tao nghe, mày rất giỏi dùng những thứ này cho người khác đúng không?"

L không đáp, chỉ đang nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống. Thế quái nào tôi lại cảm thấy đôi mắt kia vẫn mê tình ấy nhỉ?

Đúng thật đây là L, là kẻ giết người nhưng thật tiếc là nó đang trong bộ dạng của Thiệu Lam. Tôi không thể nào ngừng suy nghĩ về việc này được.

Khởi động chốt mở, dụng cụ liên rung thật mãnh liệt. L thì càng kinh hãi hơn.

" Tránh xa tao ra, thằng chó chết!"

" Sao mày không thử ném trái cảm giác của bọn khốn kia từng chịu đựng nhỉ? Tao nghĩ nó sẽ thú vị lắm đó."

Nói rồi tôi đưa cái vật đang rung kia đến gần vị trí mẫn cảm của L. Ngay lập tức, L ngửa cổ, yết hầu liên tục di chuyển lên xuống. Hai chân nó bắt lực trượt dài trên sàn, các ngón chân đều đã co lại.

Tôi chỉ mới chạm bên ngoài thôi, cách tới một lớp vải mà L đã không chịu được rồi. Hay nói cách khác, Thiệu Lam dường như chưa bao giờ chịu những cơn kích động thể này.

” Chưa bao giờ dùng thứ này sao? Thoải mái không?” Tôi nâng cầm L lên, muốn nhìn ngắm gương mặt thỏa mãn đến đau khổ của nó.

Cơ thể L đang run lên lấy bầy, nó nhắm chặt mắt, thở hồng hộc.

” Chưa...bao giờ.” L khó khăn nói, ” Tao chưa...bao giờ cho...phép...Tao kinh tởm những...thứ này.”

Tôi nghe L nói, đôi mày hơi nhíu lại.

Hóa ra nó chưa bao giờ cho cơ thể này tiếp xúc những kích thích như vậy. L ghét tình dục. Điều đó hiện rõ lên mặt nó.

Nhưng điều này chỉ càng khiến tôi có thêm hứng thú hành hạ L thôi.

Bây giờ tôi không còn để vật kia bên ngoài nữa. Tôi nhướn người kéo khóa quần L xuống, đặt vật kia bên trong underwear.

Tin được không?

L đã bật ra âm thanh mà nó có lẽ chưa bao giờ nghĩ đến.

Tiếng rên ủy mị đó sao lại kích động người khác như vậy chứ?

” Dừng...mẹ nó, dừng mau...”

L bắt đầu vùng vẫy thân người. Tôi liếc nhìn đũng quần của L đã ướt đầm. Cảnh tượng này đột nhiên khiến cổ họng tôi khô rát. Cảm giác trong người tôi cũng biến đổi nhanh đến kinh ngạc.

Mồ hôi lúc này đã làm trán của L ướt đầm. Tôi cầm đồ điều khiển, ấn đến mức rung mạnh nhất và lúc này chỉ còn thanh âm của L phát ra mà thôi. Tôi nhìn chăm chú vào từng biểu hiện khuôn mặt của L, sau đó thì L đột ngột hô lớn một tiếng đau đớn.

” Argg!!!”

L ngửa cổ, hai mắt mở thật lớn. Cơ thể nó căng cứng lại, mặc kệ vật dụng kia vẫn đang rung lên, phía dưới của nó cũng cương cứng lên, nhưng L không vùng vẫy nữa.

” Khốn khiếp! Không, không, không!!” L lắc mạnh đầu, trông có vẻ rất bất mãn với chuyện gì đó.

Tôi vẫn không dời mắt khỏi L. Và lúc này L gục mặt xuống, mọi âm thanh ngừng hẳn, chỉ còn sót lại tiếng rung của vật dụng kia thôi.

Căn hầm tĩnh lại. Tôi đem s*x toy kia ra khỏi người L, ném sang một bên. Lúc này cơ thể kia bỗng động đậy, đôi mắt màu xanh nhạt một lần nữa nhìn tôi.

” Cố Nguyên?” Thanh âm thì thảo trong cổ họng phát ra.

Đó là giọng nói mà tôi vẫn đang mong chờ. Tôi nhận ra đó là người tôi đang điên cuồng yêu thích. Và tôi đã ghì chặt lấy Thiệu Lam, cắn nhẹ vào cổ cậu ta.

Thiệu Lam vẫn còn chưa tỉnh hẳn, chỉ khẽ kêu một tiếng.

Cơ thể tôi bắt đầu nóng rực như lửa đốt. Nghiêng mặt hôn nhẹ lên cổ Thiệu Lam, tôi chỉ còn có thể nói những lời mình mong muốn.

” Thiệu Lam, tôi muốn cùng em làm tình, ngay bây giờ.”

Má Vi: Ok, viết xong chương này, tôi suýt bị ngất vì nín thở quá lâu.

14. Chương 14: Thiệu Lam

Một lần nữa tôi lại để bản thân trượt dài với men rượu. Markson đã nhiều lần căn dặn tôi không được uống quá nhiều, hôm nay còn có Cố Nguyên đi theo nhắc nhở tôi vài lần nhưng tôi vẫn cãi lại.

Tốt thôi, và sau đó thì tôi bị L chiếm lấy cơ thể. Chắc chắn chỉ có hắn ta mới có thể bước vào căn hầm thối nát này thôi. Mùi vị lạnh lẽo gớm ghiếc làm tôi rợn người quá.

Cổ họng tôi lúc này khô rất. Khi mở mắt ra, người tôi thấy đầu tiên lại chính là Cố Nguyên. Trông bộ dạng anh ta chật vật quá khi mà mồ hôi ướt đầm cả trán. Nhìn lại mình, tôi thấy cũng không khác gì cho lắm.

Quần áo xốc xếch, cả người ướt đầm mồ hôi, ngay cả khóa quần cũng bị kéo xuống hết mức, để lộ ra một phần bên trong cơ thể. Tôi sững cả người khi phát hiện mình đang...cương lên một cách mạnh mẽ.

Bây giờ thì tôi hiểu vì sao cảm thấy cơ thể mình kỳ lạ rồi. Đây là một cảm giác bức bối. Tôi muốn dùng tay để thỏa mãn nhưng nhận ra hai tay tôi đều đang bị trói lại.

Phía trước, Cố Nguyên bỗng tiến đến gần tôi, ôm lấy tôi rồi cẩn nhẹ vào cổ tôi nữa. Khi đó tôi rất mệt nên chỉ kêu khẽ một tiếng. Không ngờ Cố Nguyên lại hôn lên một lần nữa rồi thì thầm rằng:

” Thiệu Lam, tôi muốn cùng em làm tình, ngay bây giờ.”

Chuyện gì thế? Đó là Cố Nguyên sao? Không phải anh ta cũng...cũng giống tôi đấy chứ?

Nhưng ngoài Cố Nguyên ra thì còn ai có thể biết tên tôi nữa?

Suy nghĩ vẫn liên tục tuôn ra nhưng ngay lập tức bị chặn đứng bởi nụ hôn vồn vập vội vã của Cố Nguyên. Anh ta hôn như muốn ngấu nghiến đôi môi này vậy.

Bộ dạng Cố Nguyên đang trong tình trạng muốn giải quyết lắm rồi. Tôi lúc này hoàn toàn bị động dưới thân của Cố Nguyên.

” Ừm...” Nụ hôn này sâu hơn tôi tưởng.

Cố Nguyên quyết giành lấy hết tư vị của tôi, một tay mau chóng vượt qua lớp áo sơ mi mà chạm đến làn da. Nhiệt độ lạnh lạnh từ bàn tay anh ấy làm cơ thể tôi bất ngờ vận một cái.

Cảm giác đầu lưỡi ướt át kia đang từng chút gặm nhấm lấy cơ thể này, tâm trí tôi hoàn toàn rỗng tuếch. Hai bàn tay tôi bị trói rất chặt, căn bản tôi chỉ còn có thể vận mình theo Cố Nguyên mà thôi.

Sự ma sát giữa dây thừng thô ráp và cổ tay ngày càng mạnh, tôi cảm giác thấy da mình sắp bị bong ra gần hết.

Cố Nguyên ngồi hẳn lên người tôi, anh ta nâng cằm tôi lên, hôn từ trán xuống đến chóp mũi. Động tác đã được điều chỉnh lại một chút.

” Thiệu Lam, hôn tôi.” Cố Nguyên ghé tai tôi thì thầm, sau đó liếc mắt nhìn tôi.

Trước mặt bỗng xuất hiện đôi môi kia, khoảng cách gần như vậy, tôi lại càng không thể kiềm chế được. Bên dưới bụng ngày càng trướng lên, còn ẩm ướt.

Tôi hơi nhíu mày, nhướn cổ lên chạm vào môi của Cố Nguyên. Ngay lập tức, hai cánh môi của tôi lại bị ngấu nghiến một cách tàn nhẫn. Sự ẩm áp xen lẫn mùi vị kỳ diệu của chiếc hôn làm cơ thể tôi phản ứng mãnh liệt.

Quên mất hai tay mình bị trói, tôi hết sức nhướn người lên, để cho Cố Nguyên có thể dễ dàng hôn lên ngực. Đầu lưỡi quấy phá của anh ta một lần nữa làm càn trên thân thể tôi.

Từng chỗ một đều đang được in lại dấu vết của Cố Nguyên. Cơ thể này, lần đầu tiên bị một người khác chiếm lấy như vậy. Chiếm một cách toàn vẹn.

Nhắm mắt lại, tôi cảm nhận cái ướt át mà Cố Nguyên đem lại đang dần rơi xuống nơi mẫn cảm nhất của cơ thể. Ấm nóng, đó là những gì tôi có thể nhận thức được ngay lúc này.

Cố Nguyên không còn thô bạo như hồi nãy nữa. Anh ấy đang dịu dàng mà an ủi dục vọng của tôi. Hé mở mắt, tôi liếc nhìn xung quanh, phát hiện chiếc áo sơ mi đắt tiền của mình đã bị xé rách đến thảm thương.

Gì chứ? Cái tên Cố Nguyên này bỗng dưng xuất hiện rồi làm loạn cả cuộc sống của mình. Anh ta đang đảo lộn từng thứ một. Anh ta còn đang cho tôi biết cái cảm giác tuyệt vời khi thăng hoa cùng với một người đàn ông.

Tôi chưa bao giờ phủ nhận việc mình thích đàn ông. Những ai thân thiết với tôi sẽ đều biết việc này. Có một điều mà tôi vẫn giấu cho đến bây giờ chính là từ khoảnh khắc gặp gỡ Cố Nguyên, tôi đã nhận ra anh ta cũng giống như tôi.

Nhưng con người tôi kiêu ngạo đầy mình, đương nhiên sẽ không để cho Cố Nguyên phát hiện mình có tình ý với anh ta. Ngược lại, tôi muốn Cố Nguyên phải chú ý đến tôi hơn.

Chính vì thế mà tôi đã chủ động uống rượu phạt với Cố Nguyên, cố tình khiêu khích chuyện anh ta nhìn trộm tôi. Nhưng rồi tôi lại nghĩ, một con quái vật như tôi thì có thể yêu ai dài lâu cơ chứ?

Cứ nghĩ như vậy nên tôi đã nhanh chóng dẹp bỏ Cố Nguyên ra khỏi tâm trí. Chỉ có điều, tôi không ngờ Cố Nguyên lại tự mình dẫn xác đến chỗ tôi. Còn cố gắng làm đủ thứ trò để có thể gần bên tôi.

Và bây giờ...thì tôi đang cùng Cố Nguyên làm tình.

Phải nói rằng, làm tình với người mình yêu thích là một cảm giác trên cả tuyệt vời.

Cố Nguyên ngẩng mặt khi tôi vô thức giải tỏa dục vọng của mình. Nhìn anh ta vừa lau đi thứ trắng đục bên mép, tôi khẽ nhủ thầm.

”Đừng nuốt, anh điên à?” Vì khóe môi tôi hơi đau, hình như là bị chảy máu mà lúc nãy còn bị ai kia ngấu nghiến muốn điên lên được.

Bây giờ nói thôi cũng đau điếng người.

Cố Nguyên nhướn người dậy, hôn nhẹ bên khóe miệng, ”Lưu giữ một chút gì đó của em mà thôi.”

Her.

Tôi cắn nhẹ môi mà nhìn Cố Nguyên. Chết tiệt, đây hóa ra là bộ dạng thật sự của anh ta đúng không? Không thể tin được vẻ ngoài đạo mạo lịch thiệp nghiêm túc kia mà.

Lên giường rồi thì cũng sẽ như con sói bị bỏ đói thôi.

Tôi liếc nhìn Cố Nguyên một cái, dùng chân chạm vào điểm mẫn cảm của anh ta, hất cằm:

”Mau cởi trói, tôi không thích làm mà bị gò bó đâu.”

Cố Nguyên bị tôi chạm vào liền nhủ thầm. Anh ta nghiêng đầu liếc ra phía sau cây cột, sau đó cười khẽ, ”Em không thấy thế này mới tăng thêm hứng thú cho chúng ta sao?”

Nói rồi Cố Nguyên liền luồn tay ra phía sau lưng tôi, trượt nhanh vào con đường nhỏ hẹp bên dưới. Chỗ đó hiện giờ là một mảng ướt át, tôi thẹn quá mà hóa giận, một lần nữa đập vào ngực Cố Nguyên.

Bộ dạng của tôi lúc này có vẻ thiếu dòn trắm trọng. Nhưng tôi không muốn người ta nhìn mình như một kẻ thỏa mãn dục vọng đâu. Nhất là với người tôi thích nữa.

”Nếu anh không dịu dàng, tôi chắc chắn sẽ dùng tất cả đồng hàng ở đây mà làm anh tới chết.”

Ngón tay Cố Nguyên dường như không nghe thấy lời cảnh cáo của tôi, mấy giây sau đã len lỏi vào phía trong cơ thể quá phá. Tôi cúi mặt kêu lên một tiếng.

Cố Nguyên đem một chân của tôi gác lên vai anh ta, ”Ngưng thái độ kiêu ngạo đó đi, Thiệu Lam. Vì em chỉ đang làm cho tôi càng thấy hưng phấn thêm mà thôi.”

Cơ thể tôi bỗng dưng bị dồn ép đến khó thở. Phía dưới ngón tay liên tục ra vào tạo ra một loạt âm thanh xấu hổ. Cố Nguyên nghiêng mặt hôn lên bắp đùi, còn khấn khiếp cần thật sâu lên đó.

Mặc cho tôi đã lên tiếng nhưng Cố Nguyên vẫn không chịu cởi trói, tôi đành vận người theo động tác của anh ta mà không dùng tay. Thật chất thì tôi rất muốn ôm Cố Nguyên.

Chỉ là muốn cảm nhận nhiệt độ cơ thể người kia thôi.

Cố Nguyên lúc này ghé bên tai tôi thủ thỉ, " Em chuẩn bị tinh thần đi. Vì chúng ta không có đồ hỗ trợ nên có lẽ sẽ hơi khó một chút."

Vừa dứt lời, tôi đã thấy trước mắt mình trời đất như đang xé ra làm đôi vậy. Cơn đau nhức ập đến làm tôi quên cả mấy cái đau khác trên khuôn mặt. Cơn ác mộng này tôi đã từng nghĩ đến nhưng hiện tại, tôi đang nếm trải nó.

Cố Nguyên đi vào thật chậm rãi, anh ta cũng thở dốc. Một chân của tôi vẫn còn gác lên vai Cố Nguyên, tư thế này chỉ khiến cho tên kia dễ dàng động mà thôi. Lồng ngực tôi phập phồng theo từng đợt đưa đẩy.

" A~ thật rất...nóng...nóng..."

" Nguyên~ làm ơn, cởi trói đi...a..."

Cái quái gì mà tôi phải đang cùng Cố Nguyên đưa đẩy thăng hoa trong khi bản thân lại bị trói như vậy chứ?

Cố Nguyên cứ như đem những lời tôi vừa nói ném sang một bên vậy. Động tác ngày càng nhanh hơn khiến tôi không thể chịu nổi. Một lần nữa tôi lại muốn giải phóng tất cả nhưng Cố Nguyên đã chặn lại.

Khốn khiếp!!

Tôi nhú mào, gấp gáp nói, " Muốn...không được rồi..."

" Không được." Cố Nguyên cắn nhẹ lên vành tai của tôi, " Một lát nữa."

Cho đến sau này, tôi mới nghiệm ra, một lát nữa mà Cố Nguyên nói chính là nửa tiếng sau.

Mẹ kiếp, tại sao tôi lại đi chú ý đến một tên khốn thế này chứ?

Khoảnh khắc Cố Nguyên ôm lấy hai vai của tôi, gầm nhẹ một tiếng rồi liền lưu giữ lại thứ nóng rực kia bên trong tôi, bỗng dưng tôi lại thấy sợ hãi.

Nhắm mắt lại, tôi mơ màng nhìn thấy nhiều hình ảnh đen nhẻm đang tua đi tua lại. Đó là một cậu bé đang ngồi co người ở góc phòng. Đó là cái bóng đen được in lên mảng tường lạnh lẽo.

Tiếng cười man rợ, tiếng khóc đau đớn, hai thứ âm thanh cùng lúc dội vào tâm trí làm lồng ngực tôi đau như bị xé toạc ra.

Vì hai tay đang bị trói, tôi chỉ còn cách gục đầu lên vai Cố Nguyên, thều thào trong miệng, " Nguyên, cởi trói cho em, xin anh..."

Dứt lời, tôi nhận thấy hốc mắt mình nóng hừng hực, và mấy giọt nước chết tiệt kia cứ thay nhau trượt xuống vai Cố Nguyên.

Khi tôi tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm trên giường, quần áo cũng đã thay đổi. Trên cơ thể còn đọng lại mùi của sữa tắm nữa.

Căn phòng đầy ắp màu vàng trà. Tôi lướt mắt nhìn xung quanh, phát hiện Cố Nguyên đang đứng ngay cửa sổ hút thuốc. Nhìn bộ dạng lúc này của anh ta cứ nghiêm túc thế nào ý.

Tôi xoay người một cái liền động đến phía sau đau nhức, ngay lập tức nhú mào. Thề rằng tôi không muốn lặp lại chuyện này trong một tháng nữa đâu.

" Cố Nguyên!" Vì xoay hay ngồi gì cũng không được, tôi bực bội gọi hắt cái người kia.

Cố Nguyên nghe giọng tôi liền quay lại, đi đến bên giường. Di điều thuốc vô gạt tàn, Cố Nguyên vuốt nhẹ tóc tôi.

" Ổn rồi chứ?"

Coi cái giọng điệu kia. Ai mới nãy còn đem tôi ra như cái máy thỏa mãn dục vọng ý, bây giờ thì dịu dàng chưa kia.

Tôi liếc lạnh một cái, ” Thử trối anh vào cột rồi hiệp anh đến ngắt xỉu xem, có ổn không?”

Cố Nguyên lần này bật cười, bất ngờ cúi xuống hôn lên trán tôi.

” Tôi xin lỗi vì đã mạnh bạo với em như vậy. Nếu khó chịu cứ nói với tôi, muốn làm gì cứ nói với tôi là được rồi.”

Tôi rũ mi mắt, bỗng dưng nhớ đến chuyện trước khi chúng tôi thăng hoa, trong lòng có hơi hoảng loạn.

Nếu như Cố Nguyên đã bước vào căn phòng kia, có nghĩa là anh đã thấy L rồi. Như vậy mọi chuyện đều bại lộ, tôi có phải sẽ bị tổng vào tù không?

Nghĩ đến đây, tôi ngồi bật dậy kê cơn đau đang làm tôi hoa cả mắt. Bước xuống giường, tôi đi đến tấm gương lớn nhìn vào đó. Mặt tôi bị thương không nhẹ tí nào, băng cá nhân dán đầy cả ra rồi.

Lúc này tôi xoay người lại, liếc nhìn Cố Nguyên vẫn còn đang chăm chú quan sát tôi.

Đột nhiên tôi duỗi hai tay ra phía trước, khiêu khích nói:

” Không phải là anh nên còng tay tôi lại rồi sao? Mau làm đi trước khi tôi chuốc thuốc anh rồi bỏ trốn.”

Con người tôi ăn nói rất bạo, và vì tôi cũng kiêu ngạo nghĩ rằng, Cố Nguyên sẽ không thể làm điều đó được nữa.

Nhìn Cố Nguyên đang di chuyển lại gần đây, tôi bỗng bồn chồn kỳ lạ. Đứng thẳng dậy, tôi muốn tránh đi cái ôm của Cố Nguyên nhưng không thể. Anh ấy đã chặn đứng tôi ở giữa mắt rồi.

” Còng tay hiện tại không dùng để còng em và tổng vào tù nữa. Nó sẽ hữu ích hơn nếu như dùng để khóa tay em vào đầu giường và làm cùng tôi sáng đêm.”

Mẹ kiếp, tôi vừa nghe nhầm đúng chứ?

Cố Nguyên thốt ra mấy lời đầy trợn trêu như bảo tôi buồn ngủ vậy đó.

Người tôi thích hóa ra là thế này đây.

Tôi ngược mắt nhìn anh đầy vẻ khiêu khích, ” Hóa ra anh cũng giống bao kẻ khác thôi. Chỉ cần thỏa mãn là đủ rồi.”

Ngay sau đó, Cố Nguyên đã giữ lấy cằm tôi, ánh mắt trở nên nghiêm túc:

” Đừng tỏ ra kiêu ngạo nữa Thiệu Lam. Tôi biết rằng em đã thấy được sự chân thành của tôi dành cho em rồi.”

Tôi dời tầm mắt rồi đẩy mạnh Cố Nguyên ra một chút. Đứng xoay lưng lại với anh ấy, tôi đột nhiên cảm thấy rất đau lòng.

Chỉ là tôi vẫn cần Cố Nguyên đối xử với tôi dịu dàng hơn một chút mà thôi.

” Tính tình tôi kỳ thực rất cứng nhắc.” Cố Nguyên vừa ôm lấy tôi từ phía sau vừa nói,

” Nhưng tôi hứa sẽ đối với em thật dịu dàng. Và tôi nhắc lại, tôi hoàn toàn nghiêm túc với em. Tôi đã chấp nhận giấu mọi chuyện về em nghĩa là tôi đánh cược rất nhiều rồi đấy. Cho nên, xin em cũng đừng đối xử quá tàn nhẫn với tôi.”

Cố Nguyên siết chặt eo tôi, hôn lên cổ, ” Tôi sẽ rất đau lòng đấy.”

Tôi xoay người lại, miết nhẹ cằm Cố Nguyên rồi kéo hắt gương mặt kia xuống, trao cho anh ta một nụ hôn thật nồng đậm. Đến lúc chấm dứt nụ hôn ấy, tôi hí hửng nhìn Cố Nguyên, lạnh giọng nói:

” Sau này đừng có nhận nhầm người mà làm những điều tương tự khi nãy, nghe rõ không? Chỉ có Thiệu Lam mới được phép làm thế này thôi.”

Cố Nguyên bỗng mỉm cười nhìn tôi, lướt nhẹ ngón tay qua môi tôi rồi nói:

” Đúng là em bức tôi quá đấy, Thiệu Lam.”

Bức sao? Thật buồn cười.

Có ai lại chẳng khó chịu nếu như người yêu của mình hôn phải một người khác đâu chứ.

Mà, hình như tôi vừa bảo người yêu của mình.

Nói những từ này ra thì thật là ngượng chết mất. Nhưng không sao, hiện tại, 10 giờ đêm ngày 10 tháng 10, đây là khoảnh khắc mà tôi và Cố Nguyên chính thức trở thành người yêu.

15. Chương 15: Cố Nguyên

Sáng sớm thức giấc, quay sang nhìn thấy Thiệu Lam vẫn còn đang tựa vào người mình ngủ say, tôi mới nhẹ nhõm thở ra.

Cuối cùng thì những chuyện tốt đẹp kia đều là sự thật. Đó không phải là giấc mộng mà ngày trước tôi thường hay mơ nữa.

Người yêu của tôi hiện tại đang nằm ngay bên cạnh tôi trong cùng một căn phòng, trên cùng một chiếc giường, còn thực ngoan ngoãn mà ngủ nữa.

Mặt trời đã lên cao qua ngọn cây rồi. Nắng hắt vào phòng cũng nhiều hơn. Tôi liếc nhìn đồng hồ treo tường, hóa ra đã hơn chín giờ sáng. Cũng may mắn hôm nay là chủ nhật, Thiệu Lam sẽ có một ngày nghỉ dưỡng.

Để Thiệu Lam ngủ thêm một chút nữa, tôi rửa mặt này kia xong xuôi liền bước ra phòng bếp mà pha một ly cà phê buổi sáng.

Mùi thơm thoảng nhẹ qua cánh mũi, tôi uống một hớp cà phê nóng rồi ngồi ở bàn ăn.

Mọi thứ diễn ra vào đêm hôm qua cứ như một bộ phim hành động vậy. Hai chữ hành động này của tôi không chỉ bao hàm cái việc mà ai cũng biết là việc gì đâu nhé.

Khi mà tận mắt chứng kiến L bị chính mình kích thích đến điên loạn gào thét, tôi thật sự đã nghĩ đến việc hành hạ thân thể L một chút. Nhưng ngật nổi, đây không phải là cơ thể riêng biệt của nó, đây còn là của Thiệu Lam nữa cho nên tôi đã dẹp ngay suy nghĩ đấy.

Mặt khác, tôi nhận ra việc L ghét tình dục, vì thế mà tôi đã cố tình dùng mọi thứ để kích động nó, khiến nó phải trả lại thân xác cho Thiệu Lam.

Kể ra cũng may mắn lắm đấy. Lúc đó tôi cũng bị tiếng rên khê của L làm cho phản ứng, cộng thêm gương mặt của Thiệu Lam nữa càng khiến những điều đó mạnh mẽ hơn thôi. Và giả như lúc đấy không phải Thiệu Lam tỉnh dậy mà là cô nhóc tí Merry thì tôi chỉ có nước chạy vào phòng vệ sinh mất.

Thật là, yêu một người rồi loạn đa nhân cách thì đúng là tự ngược bản thân mà.

Hôm nay tôi định sẽ để Thiệu Lam ngủ nhiều hơn một chút, cho đến buổi chiều, tôi sẽ chở em ấy đến gặp tiến sĩ Markson. Dù sao thời gian này cũng rất cần đẩy nhanh tiến độ điều trị.

Vì tôi cảm giác mọi thứ không còn như trước nữa.

L đã mạnh hơn và ngày càng biến chất hơn.

Còn về phía cảnh sát, bọn họ vẫn chưa buông tha cho L đâu. Nhất là Khấu Nhĩ Phương. Tôi vẫn nhớ mãi câu nói của cậu ta. Chính vì nó mà lòng tôi cũng chưa thể yên tâm được.

Mãi nghĩ ngợi mà tôi không hay biết lúc này phía sau lưng của tôi đang có người. Một cái ôm cổ ấm áp đột nhiên xuất hiện làm tôi khẽ giật mình.

Ngay sau đó, giọng Thiệu Lam vang lên, ” Dậy sớm thế à?”

Tôi một lần nữa nhìn đồng hồ, rồi cười giễu, " Đã gần mười giờ sáng rồi, Thiệu Lam."

Thiệu Lam nghiêng mặt bĩu môi, " Vẫn còn sớm chán mà."

" Vậy sao em lại dậy rồi? Ngủ thêm một chút nữa đi." Tôi kéo Thiệu Lam ngồi xuống ngay bên cạnh.

Thiệu Lam liếc nhìn ly cà phê của tôi, sau đó cầm lên nhấp môi. Tôi có sở thích uống đắng, cho nên ai kia vừa mới nhấp một miếng đã chau mày bỏ ly xuống.

" Không ngủ được nữa nên dậy luôn." Thiệu Lam bỗng nhìn tôi cười đều, " Vì không có anh nằm cạnh đó."

Nghe câu kia, tôi khá là vui đấy, nhưng cũng thấy rất đau đầu. Vì tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có được một người yêu mồm mép mà lạnh lùng thế này. Cứ cái kiểu kia thì tôi sẽ không thể nào kiềm chế được đâu.

Tôi biết Thiệu Lam là một người kiêu ngạo đầy mình, hết như con mèo quý tộc vậy ý. Nếu thuận theo ý em ấy thì mọi thứ sẽ ổn, còn nếu không, em ấy chắc chắn sẽ xù lông và phi đến cắn chết bạn.

Tôi đứng dậy, xoa đầu Thiệu Lam, " Đợi một tí, tôi làm trứng rán với bánh mì cho em."

Thiệu Lam ngược mặt cười một cái, " Có người yêu đúng là sướng thật ha."

Tôi không đáp lại lời trêu ghẹo của em ấy, chỉ tập trung làm bữa sáng mà thôi. Mười phút sau, trên bàn ăn đã có một đĩa trứng rán với hai lát bánh mì nướng.

Nhìn Thiệu Lam cúi mặt chăm chú ăn, tôi duỗi ngón tay khẽ nhẹ gò má của em ấy.

" Ngon không?"

Thiệu Lam dừng cái miệng nhỏ lại, " Cũng được."

" Cũng được thôi hả?" Tôi nhú mày.

Làm sao có thể nhỉ? Món ruột của tôi là trứng rán đó.

Thiệu Lam ngẩng mặt, cười cười, " Được rồi, rất ngon."

Tôi cười nhẹ một cái.

Căn phòng bỗng dưng tràn ngập ánh nắng mặt trời, lại thêm khung cảnh an an tĩnh tĩnh này nữa càng khiến nó trở nên đẹp đẽ hơn rất nhiều.

Tôi cứ thế tựa cằm lên tay, im lặng quan sát Thiệu Lam. Đến khi em ấy quay sang trừng tôi một cái, tôi mới dời tầm mắt, phì cười.

" Trong buổi tiệc sinh nhật của Hàn Di, anh rõ ràng là nhìn trộm em đúng chứ?"

Tôi vẫn làm bộ làm tịch không hiểu gì, " Tôi đâu có nhìn trộm em."

" Rõ ràng là có đấy, Cố Nguyên mặt dày." Thiệu Lam nhướn người đến gần chỗ tôi, nhú mày.

Lần này tôi liếc nhìn em ấy một cái, " Tôi rõ ràng nhìn trực diện đấy chứ. Nhưng có người luôn cố tình tránh né cái nhìn của tôi thôi."

"...Ể, cái đó...cái đó..." Thiệu Lam hít một hơi thật sâu rồi quay về chỗ của mình, tiếp tục ăn.

Tôi là một cảnh sát, cho nên đôi khi tôi sẽ phải giả điên để có thể làm gián điệp theo dõi tội phạm. Có lẽ vì bệnh nghề nghiệp mà tôi thường hay giả vờ giả vịt không biết chuyện gì cả.

Nhưng thật ra thì tôi đã biết Thiệu Lam từ đầu là chú ý đến tôi rồi, khổ nỗi, em ấy không chịu nói ra thôi mà cứ khiến tôi phải chú ý em ấy hơn.

Được rồi, yêu một người kiêu ngạo thì chịu thôi. Miễn tôi được bù đắp đầy đủ thì sao cũng được cả.

Giống như trước đây Đình Huy từng nói, mặt dày mới chiếm được lợi phẩm.

Hồi đấy tôi nhớ rằng Hàn Di đã mặt dày theo đuổi Đình Huy, sau đó thì Đình Huy mặt dày theo đuổi lại. Rốt cuộc thì hai người họ chơi mèo vờn chuột.

Nhìn lại tôi và Thiệu Lam, chúng tôi cũng không khá hơn bao nhiêu. Cũng là chuột mèo vờn nhau thôi.

Thiệu Lam ăn xong rồi liền quay sang tôi, " Trước đây anh có người yêu chưa nhỉ?"

Sao lại hỏi vấn đề nhạy cảm này vậy?

Tôi lườm Thiệu Lam một cái, nhưng em ấy chưa hiểu, còn ngoan cố trừng mắt, héch mui, " Sao nào? Có phải có rất nhiều rồi không?"

Tôi cảm thấy đầu mình thật đau quá đi mất. Nhu nhu huyết thái dương một chút, tôi thì thào trong miệng, " Đơn phương thôi."

" Đơn phương á?" Thiệu Lam có vẻ kinh ngạc, " Đơn phương ai thế?"

Thiệu Lam dí sát mặt vào mặt tôi, quyết hỏi cho được. Còn tôi thì cười khở, không lẽ bây giờ ném cho người kia một câu, sếp em đó?

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi quyết định giấu.

" Em không cần biết đâu." Tôi đẩy mũi Thiệu Lam một cái rồi đứng dậy.

Ngay sau đó, Thiệu Lam bắt lấy cả người tôi, níu lại. Cúi mặt nhìn hai cánh tay kia đang ôm cứng mình, tôi có hơi kinh ngạc.

" Em lại mưu tính cái gì đấy?" Tôi xoay người lại nhìn Thiệu Lam.

" Không có gì." Thiệu Lam lùi về sau, khoanh hai tay trước ngực, le lưỡi trêu ghẹo:

" Chỉ là không ngờ anh lại dễ tẹ trong tình trường như vậy."

Tôi nhú mày, " Thế là em giỏi đúng không?"

" Đương nhiên." Thiệu Lam nghênh mặt, " Nhiều người mê đắm luôn đấy."

" Ra thế." Tôi khẽ cười, " Trước đây tôi chỉ đơn phương một cậu bạn nhiều năm mà thôi, nói chung cũng không có gan như em rồi."

" Cậu bạn?" Thiệu Lam đột nhiên xù lông, " Khoan đã, cậu bạn mà anh bảo không phải là Đình Huy chứ?"

" A, hóa ra em biết? Đúng là cậu ta." Tôi cười vô hại, sau đó xoay người đi vào trong phòng.

Chỉ năm phút sau, cửa phòng ngủ bị mở toang rồi đóng sập lại. Thiệu Lam nhào đến chỗ tôi đang ngồi, cái gương mặt ngông chét đi được.

" Thật ra thì em không ghen đâu, chỉ nhắc nhở anh là Hàn Di ghen kinh lắm. Cẩn thận một chút. Em cũng không muốn góa người yêu sớm như vậy."

Nói rồi còn hung hăng dùng chân ấn mạnh vào ngực tôi, quay mặt đi chỗ khác.

Chỉ mới là người yêu của nhau một ngày rồi thôi nhưng xem đi, người kia còn có thể ngông đến mức nào cơ chứ?

#

Buổi chiều đến, tôi cùng Thiệu Lam đến nhà của tiến sĩ Markson. Như hôm trước, tôi gặp người quản gia lớn tuổi nọ.

Ông ấy thấy tôi liền mỉm cười hiền hậu, " Cậu lại đến rồi nhỉ."

Thiệu Lam có vẻ chưa hiểu lắm, quay sang nhìn tôi. Tôi lại nhìn người quản gia mà cười đáp lại, " Vâng. Hôm nay chúng tôi đến gặp Markson."

Người quản gia gật đầu, đưa hai chúng tôi cùng lên phòng của Markson.

Bên trong lặng như tờ. Chúng tôi còn tưởng lão ấy đang say ngủ nữa chứ.

Gõ lên cửa vài tiếng, bên trong lập tức có tiếng nói, nghe khá tỉnh táo.

” Vào đi.”

Tôi đẩy cửa bước vào, bên cạnh là Thiệu Lam. Nhìn thấy hai chúng tôi, Markson cứ như là gặp người ngoài hành tinh ấy. Lão ấy mở lớn mắt, vác cái bụng phệ của mình đi lại gần chúng tôi.

” Thiệu Lam, đúng là cậu rồi.” Markson cười một tiếng sáng khoái, còn ôm lấy vai Thiệu Lam vỗ vỗ nữa.

Tôi nhìn bọn họ như kiểu cha con lâu ngày đoàn tụ vậy. Lúc này Markson mới liếc nhìn tôi một cái, ” Hóa ra hai người thật sự quen biết nhau.”

” Tôi đã bảo là không lừa ông mà.” Tôi nhún vai, sau đó tiếp lời, ” Chúng ta nên nói về việc điều trị.”

Markson gật đầu. Thiệu Lam trông có vẻ căng thẳng quá. Tôi nắm lấy bàn tay của em ấy, mỉm cười, ” Đừng lo lắng quá, thả lỏng đi.”

Markson ở đối diện vừa mới quay đầu lại liền ho khan một tiếng. Ánh mắt lão ta vẫn như cái hồi chúng tôi lần đầu gặp nhau ấy.

Lão từng bảo tôi với Thiệu Lam không giống bạn bè. Được rồi, bây giờ thì đúng là như vậy đấy.

Tôi nhìn lão, cười vô hại.

Markson ngồi xuống cái ghế kia, sau đó vỗ vỗ vào cái ghế phía trước, ” Thiệu Lam, cậu ngồi đây.”

Thiệu Lam ngồi xuống đối diện Markson. Tôi đứng cạnh em ấy. Cả hai người kia bắt đầu buổi điều trị đầu tiên khá suôn sẻ. Chẳng trách bọn họ đã từng làm những việc này trước đó rồi.

Thiệu Lam được Markson thôi miên, chẳng bao lâu đã hoàn toàn chìm trong thế giới của riêng mình.

Markson lão ấy cũng đang rất tập trung.

” Thiệu Lam, cậu sẽ trở lại vào khoảng thời gian lúc cậu được bảy, tám tuổi. Sau đó hãy nói tôi nghe những gì mà cậu thấy được.”

Thiệu Lam chậm rãi gật đầu.

” Tốt lắm. Chúng ta sẽ bắt đầu. 1 – 2 – 3 – 4 – 5 – 6 – 7 – 8 – 9 – 10.”

Giọng nói Markson ồn ồn trầm ổn, nghe có chút rộn người.

Tôi đứng cạnh quan sát Thiệu Lam. Tròng mắt em ấy liên tục đảo qua đảo lại, các khớp ngón tay cũng co lại.

Một lúc sau, Thiệu Lam mơ màng lên tiếng:

” Tôi thấy mình đang ở một chỗ rất tối, không có đèn, nhỏ nữa..”

” Cậu nghĩ cậu đang ở đâu?”

” Có lẽ là tầng hầm. Tôi nghe thấy tiếng chuột kêu, có mùi ẩm...Xung quanh tôi có đồ chơi...rô bốt...búp bê...nó rách...lạnh...”

” Sao cậu lại ở đó?”

” Đây là phòng tôi. Mỗi ngày...đều như vậy....tối quá, con đói (khóc thút thít), rách rồi...ngừng lại....(đau đốn) ướt...”

Hơi thở của Thiệu Lam trở nên dồn dập, toàn thân co giật.

Tôi đứng cạnh chỉ biết nắm chặt tay kiềm lòng lại. Nhưng nhìn Thiệu Lam có vẻ rất đau đớn.

Markson vẫn như không thấy gì, hỏi tiếp, ” Sao lại ướt?”

” Chất lỏng...là chất lỏng...nó chảy trên người tôi...ở phía sau tôi...không, không, lại nữa kìa, gã ấy lại đến rồi...tôi sẽ lại ướt...nó kinh lắm....mùi khó chịu...”

” Gã làm gì cậu mà ướt?”

” Tôi bị tóm lấy....vùng vẫy không được...tôi hét nhưng...không có ai đến...có tiếng động....gã ném tôi....không, máu, nó chảy...đừng, đừng, không...”

Tinh thần tôi ngày càng căng thẳng hơn. Liếc nhìn Markson, tôi muốn bảo lão ta dừng lại nhưng lão ấy hình như vẫn muốn tiếp tục.

Thiệu Lam đã không còn chịu nổi. Ngón tay em ấy bấu chặt vào thành ghế, nổi cả gân xanh.

” Đủ rồi, Markson.” Tôi đè nén âm thanh trong cổ họng.

Cuối cùng Markson cũng gật đầu, vội vàng nói, ” Được rồi, được rồi, chúng ta sẽ kết thúc lần trải nghiệm này. Những gì cậu vừa thấy chắc hẳn là đã khắc sâu vào tâm trí cậu rồi, dù bất cứ lúc nào cũng sẽ nhớ lại được, đúng không?”

” Vâng...” Thiệu Lam yếu ớt trả lời.

” Trong căn hầm đó có một luồng ánh sáng trắng, cậu có thấy không?”

” Thấy...thấy...”

” Tốt. Bây giờ ánh sáng đó sẽ biến mất, cơ thể và tinh thần của cậu cũng dần tỉnh lại. Tôi bắt đầu đếm ngược từ 10 đến 1, sau đó cậu tỉnh lại, hiểu rồi chứ?”

” Hiểu.”

” 10, ánh sáng trắng nhạt dần, 9 cậu cảm thấy tỉnh táo, 8 dần dần hồi phục cảm giác bình thường của cơ thể, 7 càng lúc càng tỉnh, 6 trong lòng cậu yên tĩnh, 5 càng lúc càng tỉnh táo hơn, 4 cổ cậu từ từ chuyển động, 3 toàn thân cậu đang rất ổn, 2 chuẩn bị tỉnh dậy, phía trước là lối ra, 1 cậu đã hoàn toàn tỉnh lại, mở mắt ra nào.”

Thiệu Lam hít thở sâu. Em ấy từ từ mở mắt, toàn thân bây giờ chỉ toàn là mồ hôi ướt đẫm.

Markson cũng thở ra một hơi nặng nề, sau đó đứng dậy đi rót nước. Thiệu Lam mở mắt nhìn xung quanh, ngón tay đến bây giờ vẫn còn run rẩy.

Tôi nhanh chóng đi lại gần chỗ Thiệu Lam, giữ lấy bàn tay em ấy.

” Ổn rồi, chỉ là thôi miên thôi.” Tôi nhỏ giọng trấn an.

Markson đưa đến chỗ Thiệu Lam một ly trà nóng. Thiệu Lam hai tay giữ khư khư ly trà, uống một ngụm lớn.

Tôi vẫn đứng mãi bên cạnh, ôm lấy vai Thiệu Lam.

” Lần thôi miên này cậu đã tốt hơn rồi. Cậu không còn mất bình tĩnh như lần ở Mỹ nữa. Có phải cậu đã sẵn sàng để đối mặt với ký ức?”

” Tôi cũng không chắc nữa.” Thiệu Lam cúi mặt nhỏ giọng nói.

” Qua những gì vừa nãy cậu đã nói trong vô thức, tôi có thể cảm nhận được sự đau đớn thống khổ mà cậu từng chịu đựng.” Markson nắm lấy bàn tay Thiệu Lam.

” Cố gắng đối mặt với nó dù nó có kinh khủng đến mức nào. Thiệu Lam, bây giờ cậu cần phải dũng cảm nhiều hơn nữa. Đó là một ký ức nhớ nhức, tôi chỉ có thể cảnh báo cậu như thế thôi.”

Markson nói xong liền đi ra ngoài phòng, để cho chúng tôi ở lại nơi đó một chút.

Tôi lúc này đi đến trước mặt Thiệu Lam, hôn lên trán em ấy một cái.

” Làm tốt lắm, Thiệu Lam. Hãy cứ như thế. Đừng sợ hãi, tôi luôn ở bên cạnh em, bất cứ ở đâu và lúc nào.”

Thiệu Lam bỗng nắm chặt lấy tay tôi, đôi mắt của em ấy vẫn còn mơ màng như chưa thoát khỏi nỗi sợ kia. Im lặng một lúc, Thiệu Lam mệt mỏi nói:

” Em đã nhớ ra một chút rồi. Có Nguyên, anh biết không? Lúc nhỏ, em đã từng bị nhốt trong một tầng hầm. Đó là lý do...vì sao em luôn ghét tầng hầm như thế.”

Thiệu Lam cắn chặt môi như kìm lại cảm xúc bản thân.

Tôi nghe xong, toàn thân cứng đờ. Tôi thật sự không biết rằng Thiệu Lam ghét tăng hằm như thế, có khi đó là một nỗi sợ vô hình nữa. Thế mà đêm qua tôi đã...

Tôi cúi người ôm lấy Thiệu Lam, " Sẽ không bao giờ, tôi sẽ không bao giờ để em phải bước vào cái nơi ghê tởm đó nữa."

16. Chương 16: Thiệu Lam

Sau khi tôi gỡ bỏ được sự sợ hãi trong lòng, Cố Nguyên và tôi đã chào tạm biệt tiến sĩ Markson để trở về nhà. Khi chúng tôi rời khỏi đó thì trời đã nhá nhem tối rồi.

Ngồi trên xe, tôi không ngừng nghĩ về cái quá khứ mà Markson đã dùng tính từ như nhuốc để diễn tả kia. Tôi chỉ nhớ một chút về căn hầm năm đó, khi tôi được tám tuổi và bị nhốt bên dưới như một căn phòng ngủ.

Cái mùi ẩm mốc của một căn hầm bị bỏ hoang lâu ngày, cái sự lạnh lẽo mỗi khi đêm xuống và cả sự dơ bẩn mà căn hầm đó chứa đựng.

Tôi nghĩ Markson dùng tính từ như nhuốc này chính là có một lý do nào đó nhất định. Rốt cục thì thứ gì đã khiến cho ký ức của tôi trở nên thảm hại như vậy? Nó kinh khủng đến mức nào mà khiến tôi không thể nhớ được nữa?

Tựa đầu lên tay, tôi liếc mắt nhìn ra ngoài cửa kính, phát hiện trời đang mưa lâm lâm.

Lúc này Cố Nguyên bỗng vươn tay áp xuống bàn tay của tôi. Nhiệt độ cơ thể của anh ấy vẫn như trước, vẫn cứ lạnh lạnh như vậy.

" Tôi biết em đang nghĩ gì nhưng tạm thời hãy cứ quên nó đi. Đó đều là những thứ không vui vẻ, không cần để trong đầu."

Tôi lắng nghe Cố Nguyên khuyên nhủ, khóe môi cũng cong nhẹ lên cười một cái. Nhờ lời an ủi của anh ấy, tôi thấy lòng mình nhẹ hơn trước rất nhiều. Có phải anh ấy quá giỏi hay không nhỉ? Hay vì tôi thích anh đến mức chỉ cần một lời nói thôi cũng đủ để tôi gạt bỏ những thứ khác?

Nói làm sao nhỉ?

Cố Nguyên giống như một mối tình đầu của tôi vậy. Trước đây đã từng có rất nhiều gã đàn ông gạ gẫm tôi, luôn vây quanh tôi, cưng chiều tôi nhưng tôi hoàn toàn không cảm nhận được tình yêu chân thành của họ.

Nhưng Cố Nguyên lại khác.

Mặc dù tôi đã thích anh ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng anh tạo cho tôi một cảm giác rất an tâm, rất nhẹ nhõm và chân thành.

Cái tôi cần trong tình yêu chính là sự chân thành. Có lẽ vì trước đến giờ, chưa có ai cho tôi cái cảm giác đó, cho đến khi gặp được Cố Nguyên.

Vì thế mà việc tôi yêu thích Cố Nguyên đến mức có thể làm mọi thứ sẽ không phải khoa trương đâu, đúng không?

Cố Nguyên vẫn giữ nguyên tư thế nắm lấy tay tôi. Nhìn anh lái xe bằng một tay, tôi nhướn mày, cầu nhàu, " Nè, anh lái xe bằng hai tay đi. Ngoài đường nguy hiểm lắm."

Cố Nguyên liếc mắt nhìn tôi, " Tôi là tay lái lụa đấy, em đừng lo quá."

Nói rồi anh bỗng siết nhẹ tay tôi, " Em lại đang nghĩ gì vậy?"

Những giọt nước bắt đầu bám đầy cửa kính. Tôi không thích mưa cho lắm. Cái cảm giác ẩm ướt mà nó mang lại làm tôi khó chịu. Ngồi thẳng dậy, tôi nghiêng đầu nhìn Cố Nguyên, thì thầm:

” Nghĩ về anh đó.”

Cố Nguyên cuối cùng cũng bật cười. Đuôi mắt anh cong lên, có vẻ rất háo hức.

Tôi cũng bị nụ cười kia làm cho điên đảo thần trí.

Đáng chết, tại sao tôi lại thích Cố Nguyên đến như vậy?

Thích thật nhiều, rồi sau này chúng tôi lỡ như bị chia cách thì sao đây?

Tôi vầu vơ, mặt cau mày có nghĩ ngợi linh tinh.

” Nghĩ về tôi là nghĩ cái gì?”

” Nhiều thứ lắm. Giả như anh là mối tình đầu.”

” Thật à?” Cố Nguyên lần này còn cười tươi hơn lần trước.

Tôi biết là anh đang rất vui. Tôi cũng thấy mình thoải mái hơn rồi.

” Hơi tiếc một chút vì em không phải là tình đầu của tôi.” Cố Nguyên vẫn điềm nhiên lái xe, mắt không liếc ngang liếc dọc.

Câu nói kia dừng ngang như vậy làm tôi có hơi hụt hẫng. Dù sao tôi cũng biết rõ mối tình đầu của Cố Nguyên là ai rồi, trong lòng kỳ thực cũng có chút khó chịu ghen tỵ nhưng không được. Tôi không thể tỏ ra mình ghen tuông được.

Mất mặt bỏ xừ.

Thế là tôi phải làm ra vẻ mình không để ý, anh có bao nhiêu mối tình cũng không liên quan đến tôi.

” Ừm hửm. Em cũng không trách...” Còn chưa nói xong, Cố Nguyên đã chen vào một câu làm tim tôi suýt nhảy cả ra ngoài.

” Tình đầu đã không phải rồi thì tôi chỉ còn cách đem em làm mối tình cuối cùng mà thôi. Như vậy có lẽ đã bù đắp được cho em rồi nhỉ?”

Kỳ thực, chúng tôi đều đã là những người đàn ông trưởng thành rồi. Nhưng vì sao khi nghe câu nói kia, tim tôi vẫn xốn xang thế này nhỉ?

Thật là, Thiệu Lam ơi, mày tỉnh lại đi chứ?

Tôi giấu nụ cười của mình qua kẽ tay, hít sâu một hơi nói:

” Được rồi, có lẽ như vậy cũng đủ bù đắp đó.”

Cố Nguyên liếc nhìn tôi một cái, không nói gì mà chỉ cười mỉm chi.

Một lát sau, Cố Nguyên bỗng tắt xe vào lề. Anh cởi đai an toàn rồi bước xuống xe. Tôi cả mặt cứ ngây ra nhìn anh đi khỏi, sau đó mới quay đầu nhìn cửa hiệu trước mặt.

Là một nhà hàng thức ăn nhanh.

Cái con người này, chưa hỏi gì mình đã tùy tiện đi mua rồi?

Tôi liếc nhìn thấy bóng dáng Cố Nguyên hòa vào dòng người đông đúc bên trong đó. Ngồi chờ đợi lâu như vậy, tôi cũng không chịu được mà mở cửa xe đi ra ngoài.

Mưa đã tạnh. Không khí trở nên lạnh hơn rồi.

Tôi kéo kín áo khoác, dựa người vào xe rồi rút ra một điếu thuốc. Nhìn cái bật lửa hãng S.T.Dupont này mà tôi đau lòng quá thế.

Chẳng hiểu lý do gì mà tôi đã bị mất những hai cái bật lửa rồi đấy. Tôi không nhớ nổi mình đã để chúng ở đâu nữa. Chỉ sợ lúc chúng nó mất thì tôi không có kiểm soát cơ thể này thôi.

Hít một hơi rồi phả ra làn khói trắng, qua khóe mắt, tôi phát hiện có bóng dáng người đang đi đến gần.

Nghiêng đầu nhìn cho rõ một tý thì tôi chợt nhớ ra cái con người này. Hôm bữa còn chưa kịp đòi tiền tu sửa của cậu ta nữa.

Nhưng tại sao cậu ta lại bước đến gần mình nhỉ?

” Chào anh, còn nhớ tôi chứ?” Người nọ bắt chuyện với tôi.

Tôi có hơi sững sờ, nhưng rồi nhanh chóng gật đầu chào lại.

” Vẫn còn nhớ một chút.” Tôi cười khẩy, ” Hôm nay chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Người nọ gương mặt lạnh lùng hơn kỳ trước chúng tôi gặp nhau. Hệt như hai con người khác nhau vậy ý. Suy nghĩ này làm tôi có hơi sợ hãi. Có lẽ vì tôi ám ảnh chuyện căn bệnh của mình quá đó.

” Lần trước tôi chưa kịp đưa tiền tu sửa chiếc xe cho anh nữa, thật ngại quá.”

Tôi hí hóp mắt nhìn cậu trai kia, trong đầu nhớ lại cảnh hôm đó. Khi ấy vì biết bọn họ là cảnh sát, tôi kỳ thực có chút hoảng loạn.

Bản thân đang ẩn chứa một tội nhân giết người, gặp phải cảnh sát đương nhiên sẽ có tật giật mình. Tôi biết thế nên mới nhanh chóng leo lên xe trốn đi. Chẳng ngờ rằng ông trời khéo đưa đẩy tôi với Cố Nguyên lại lần nữa tái ngộ.

Mà cuộc tái ngộ đấy lại dẫn đến chuyện bọn tôi yêu nhau mới ghê chứ.

Tôi xoa xoa mũi, cười một tiếng, ” Không sao đâu. Hôm đó tôi cũng có chút chuyện gấp nên mới bỏ đi.”

Cậu trai kia cười, ” Ra thế. À, trời lạnh quá, tôi tự dừng muốn hút một điếu thuốc. Anh có bật lửa không?”

Tôi liếc nhìn cậu ta, trong lời nói nghe thì có vẻ rất chân thật, biểu cảm cũng như thế. Chần chừ hai giây, tôi đem bật lửa của mình ra cho cậu ta mượn.

Đưa cho cậu ta xong, tôi liếc nhìn vào nhà hàng, thấy Cố Nguyên hình như đang tính tiền rồi liền thở phào.

” Cảm ơn anh.” Cậu trai trả tôi bật lửa, sau đó thì nói tạm biệt, ” Vậy hôm khác chúng ta gặp nhau nhé. Tạm biệt.”

Tôi quay sang định nói một tiếng thì người nọ rất nhanh đã biến mất. Sự xuất hiện của người này làm tôi khó hiểu lắm. Giống như cậu ta đang tiếp cận tôi vậy. Nhưng lý do là gì? Mục đích là gì?

Tôi mãi nghĩ mà không thấy Cố Nguyên đã bước ra. Anh khều vai tôi một cái, lờ mờ nhẹ, ” Em đang nhìn ai vậy?”

Xoa xoa mũi, tôi nhún vai, ” Nhìn phong long.” Xong xuôi, tôi ngồi vào xe nhanh chóng.

Cố Nguyên đặt thức ăn ra phía sau, rồi nhìn tôi một cái, ” Bắt em chờ lâu rồi nhỉ?”

Tôi vội lắc đầu, ” Không lâu lắm đâu.”

Trên đường trở về, tôi đem chuyện khi nãy gặp cậu trai kia ra kể cho Cố Nguyên nghe. Nghe xong, Cố Nguyên có vẻ rất kinh ngạc, còn lo lắng nữa thì phải.

” Em bảo Khấu Nhĩ Phương sao?”

Tôi chớp mắt, ” Hóa ra cậu ta tên Khấu Nhĩ Phương hả? Cậu ta chẳng nói tên nên em cũng không biết.”

Cố Nguyên lần này cau mày, bỗng tăng tốc, ” Người đó còn nói gì không?”

” Không nói gì nhiều cả, chỉ mượn bật lửa của em mà hút thuốc thôi.”

” Bật lửa?” Cố Nguyên tiếp tục bị dọa, anh thắng xe đột ngột khiến tôi cũng bị ảnh hưởng không ít.

Nhìn bộ dạng bồn chồn của anh mà tôi cũng khó chịu lắm.

” Có chuyện gì sao?” Tôi hỏi.

Cố Nguyên không nhìn tôi cũng không trả lời. Anh cứ như thế mà trầm mặc. Lát sau, anh khởi động xe, nhỏ giọng nói, " Không sao đâu."

Về đến nhà, chúng tôi tranh thủ xử lý phần thức ăn vừa mua khi nãy. Công nhận khi đói thì ăn nhanh thật đấy. Trong tích tắc mà mấy cái đùi gà rán đã chỉ còn lại xương thôi.

Cố Nguyên ở ngoài bếp dọn dẹp, tôi lại bước vào phòng ngủ thay đồ. Từ ngày có người yêu thì tôi hình như chưa đụng tay vào việc gì cả. À quên mất, chúng tôi chỉ vừa làm người yêu hơn một ngày rưỡi thôi, nhưng kệ đi.

Tắm rửa xong, tôi bước ra ngoài liền thấy Cố Nguyên đang hút thuốc. Đi lại gần, tôi giành lấy điếu thuốc, " Trong phòng không được hút thuốc. Có mùi."

Cố Nguyên ngược mắt nhìn tôi một cái, sau đó đem điếu thuốc kia dụi vào gạt tàn. Tiếp đến, anh cứ thế ôm lấy tôi ấn xuống giường, và chuyện sau đó thì mọi người biết rồi đấy.

Màn đêm chậm rãi buông xuống. Tôi nằm sấp lại, tựa đầu lên ngực Cố Nguyên, thì thầm, " Trước đây em thường rất sợ ngủ một mình, vì nhiều lúc sẽ gặp ác mộng."

Cố Nguyên len lỏi vào mái tóc tôi, vò cho rối xù lên mới thôi.

" Vậy thì mỗi tối tôi sẽ ở đây giúp em đuổi những cơn ác mộng."

Tôi ngẩng mặt, cười khẩy, " Cố Nguyên, anh vốn dĩ đã mồm mép ngọt lịm thế này rồi phải không? Ayyo, cái con người này thật là..."

Cố Nguyên ấn vào mũi tôi một cái, " Tôi đang nói một cách nghiêm túc đấy chứ."

Tựa cằm lên tay, tôi khẽ cười, " Giả như sau này cảnh sát phát hiện ra L chính là em thì anh có bỏ rơi em luôn không?"

Cố Nguyên im lặng nhìn tôi một cái. Cái sự im lặng của anh làm tôi cảm thấy rất hồi hộp và căng thẳng.

Chuyện này tôi nghĩ trước sau gì cũng sẽ xảy ra thôi. Phải nhìn vào thực tế, chẳng có bí mật nào mà giấu được cả.

Bầu không khí vẫn tĩnh lặng như thế. Tôi nhìn Cố Nguyên một lần nữa, sau đó đành bỏ cuộc, ném câu hỏi kia qua một bên. Vui mình vào chăn, tôi thì thầm:

" Thôi được rồi. Cái tật của em cứ thích làm khó người ta một tý thôi."

Nói vậy chứ tim tôi đang đau bỏ xừ đây.

Thế quái nào mà tên kia im lặng luôn nhỉ?

Nhắm mắt lại, tôi vờ ngủ.

Lúc này Cố Nguyên mới động dậy thân người, anh ấy quay qua ôm lấy tôi.

" Đừng bao giờ hời ngổ ngẩn như vậy nữa. Có hơi khoa trương nhưng nếu tôi bỏ rơi em trong những lúc như thế thì tôi đã không phải tốn sức theo đuổi em rồi."

Gì chứ? Anh tốn cái mẹ gì chứ? Ayyo, tốn sức cơ đấy.

Kể ra chúng tôi chỉ mới gặp nhau có mấy ngày, mấy ngày thôi, chưa được hai tuần nữa thì ai kia đã đem tôi ăn sạch rồi. Thế quái nào lại kêu theo đuổi ý nhỉ?

Tôi vui sâu vào lớp gối, âm ức nghĩ.

" Thật ra thì tôi không tốn sức để theo đuổi em, nhưng thay vào đó là tôi đang hy sinh cả công việc của mình vì em rồi."

Cố Nguyên tiếp tục độc thoại.

" Chỉ có một điều em cần nhớ, từ bây giờ hãy tránh xa cảnh sát tuyệt đối. Nghe không?"

Trong chăn, tôi gật gù hai cái. Sau đó thì cơn buồn ngủ cũng ập đến. Dù gì khi này tôi cũng mất sức lắm rồi, bây giờ chỉ muốn ngủ thôi.

#

Những điều Cố Nguyên căn dặn lúc tối hôm qua, tôi chỉ nhớ được một chút vì khi đó tôi đã như ngủ mất rồi. Sáng dậy thì thấy Cố Nguyên đi mất, để lại trên bàn là bữa ăn sáng ngon mắt.

Lời điện thoại, tôi nhắn một tin cho Cố Nguyên.

” Anh đi sớm như vậy sao?”

Xong xuôi, tôi ngồi xuống bàn dùng bữa. Chỉ năm phút sau điện thoại đã rung lên.

” Hôm nay có một vụ án mới. Em hâm lại đồ ăn đi, có lẽ nguội rồi.”

Vụ án mới sao?

Tôi chặc lưỡi. Thật sự thì tôi rất ngán ngẩm cái nghề cảnh sát đặc nhiệm này đấy. Vì lúc nào cũng sẽ kề cận nguy hiểm cả.

Nhìn Cố Nguyên bận rộn như vậy, tôi cũng không đành lòng để anh phải lo cho tôi từng chút như trẻ con nữa.

” Cứ lo giải quyết công việc đi. Chiều nay em sẽ tự đến nhà Markson.”

” Không được. Đợi tôi về đưa em đi.”

Tôi nhú mày, không biết nên bảo Cố Nguyên cưng chiều người yêu hay đang làm quá mọi thứ lên nhỉ?

” Lắm chuyện quá! Em tự đi được rồi. Thế nhé.”

Nhấn xong, tôi mau chóng dọn dẹp chén bát rồi thay đồ đi làm. Ngày đầu tuần tốt nhất là không được trễ nải.

Một ngày làm việc xem như trôi qua êm ả. Tan sở, tôi mau chóng rời khỏi công ty để chuẩn bị đến chỗ của Markson.

Vừa lái xe ra khỏi cổng thì bắt gặp Khấu Nhĩ Phương đang đứng chờ đợi ai đó. Tôi dừng xe lại quan sát một chút, thấy cậu ta vẫn duy trì tư thế cúi mặt mà khó hiểu.

Khấu Nhĩ Phương quen ai trong công ty này sao?

Ngay khi tôi định tăng tốc chạy đi thì trước mặt, Khấu Nhĩ Phương đã đứng chặn từ bao giờ. Cậu ta làm tôi suýt nữa thì tông phải người, gây ra án mạng rồi.

Vội vàng bước xuống xe, tôi cau mày nhìn Khấu Nhĩ Phương:

” Cậu điên đấy à?”

Khấu Nhĩ Phương bước lại gần tôi, đôi mắt cậu ta có chút lạnh lẽo.

” Tôi đợi anh lâu lắm rồi đấy, L.”

L?

Khấu Nhĩ Phương vừa gọi tôi là L, đúng chứ?

Khoan đã, lẽ nào cậu ta...

Tôi chưa kịp mở miệng nói gì thì đã cảm thấy đầu óc choáng váng. Sau đó, tôi bất tỉnh.

Đến khi tỉnh dậy, tôi phát hiện mình đang ở một chỗ tối. Mơ màng hé mắt nhìn quanh, tôi có cảm giác như mình đang quay lại thời thơ ấu vậy đó.

Cái cảm giác lạnh lẽo mà mặt đất truyền đến. Còn có cái mùi hăng khó chịu xuất phát từ bốn phía.

Tôi đột nhiên sợ hãi mà nhắm mắt lại. Chỉ hy vọng khi mình lần nữa mở mắt thì tất cả chỉ là mơ thôi.

Nhưng không, bên tai tôi lúc này rõ ràng có tiếng người nói.

Cơ thể tôi bị kéo lê đi trên nền đất. Tôi đau đớn vùng vẫy nhưng chỉ càng khiến người kia hành động thô bạo hơn.

Một lúc sau, tôi bị treo lên bởi một sợi dây thừng. Cúi mặt nhìn xuống, tôi nhận ra người thực hiện những chuyện này chính là Khấu Nhĩ Phương.

Cơ thể tôi đau nhức dữ dội. Cánh tay tôi bị kéo căng ra, cổ tay lại ma sát với dây thừng càng khiến nó chảy máu nhiều hơn. Tôi im lặng, không dám nhúc nhích.

Nói làm sao nhỉ?

Viễn cảnh này giống như tôi từng trải qua rồi. Chỉ khác là hiện tại, tôi đang tận mắt chứng kiến và cảm nhận thật rõ ràng.

Nó đáng sợ thật. Tôi thề, nó đáng sợ còn hơn cả cái chết nữa.

” Cậu muốn làm gì?” Tôi thấp giọng hỏi.

Khấu Nhĩ Phương cầm trên tay một cây roi thật dài, mạnh mẽ quất vào ngực tôi.

” Câm miệng, thằng bệnh hoạn!” Khấu Nhĩ Phương quát lớn.

Cậu ta gọi tôi là thằng bệnh hoạn. Buồn cười thật chứ.

Mà hình như trước đó Khấu Nhĩ Phương đã gọi tôi bằng tên L. Chuyện này xảy ra sớm hơn tôi tưởng.

” Cẩn thận cái miệng của cậu.” Tôi cười khẩy một cái.

” Mày mới chính là đứa cẩn thận.” Khấu Nhĩ Phương lại quất thêm một phát nữa vào ngực tôi.

Nơi đó bỏng rát, rướm máu.

Tôi nhú mày, cắn chặt môi mà chịu đựng.

” Tôi không giết người.”

” Mẹ nó, còn nói dối được sao?”

” Tôi không hề giết người.”

” Tao sẽ đánh đến khi nào mày chịu thú tội thì thôi.”

Tiếng vun vút trong gió, thân thể tôi đã sớm chẳng chịt vết lần roi.

Nhưng tôi ngoan cố lắm, vẫn cãi, ” Cứ đánh đi, đánh thêm nữa có khi cậu sẽ được gặp L đó.”

” Mẹ kiếp! Mày chính là L.” Khấu Nhĩ Phương như điên loạn mà quất thật mạnh vào người tôi.

Bị treo lơ lửng giữa chân không, tôi chẳng thể làm gì được.

Tâm trí bắt đầu mơ hồ không còn nhận thức. Tôi nghe thấy giọng nói tức giận của Khấu Nhĩ Phương, còn có tiếng cười man rợ của một gã đàn ông.

Máu lại theo dòng mà trượt xuống. Tôi nhìn cái thứ chất lỏng tanh tưởi đó đang trượt dài trên người mình một lúc rồi phát hiện mắt mình đã mờ hẳn đi.

Mọi thứ xung quanh trở nên hư ảo hơn rồi. Tôi gục mặt xuống, hoàn toàn không còn sức chống cự hay phản kháng.

Thật chua xót khi phải nói rằng, nếu như Cố Nguyên không đến hoặc đến chậm trễ, tôi sợ mình sẽ không qua khỏi mất.

17. Chương 17: Cổ Nguyên

Những ngày qua cứ mãi lo lắng cho chuyện của Thiệu Lam mà tôi dường như đã quên mất công việc của mình là một cảnh sát và nhiệm vụ chính là phá án.

Hôm nay người có uy nhất Cục đã phải gọi điện triệu hồi tôi lên để có vài lời khiển trách.

Sau khi tôi được phép rời khỏi căn phòng đáng sợ đó, lồng ngực tôi mới được yên ổn một chút. Trở về phòng làm việc của mình, tôi chỉ mới ngồi xuống ghế thì đã thấy tin nhắn gửi đến.

” Anh đi sớm như vậy sao?”

Tôi liếc nhìn đồng hồ, đã tám giờ kém rồi. Còn có chuyện gì vui hơn khi nhận được tin nhắn của người yêu vào lúc sáng sớm chứ nhỉ?

” Hôm nay có một vụ án mới. Em hâm lại đồ ăn đi, có lẽ nguội rồi.”

Sáng sớm tôi tranh thủ dậy vào lúc bảy giờ, chuẩn bị nhanh chóng hết phần việc của mình rồi rời khỏi nhà, phóng xe đến thẳng Cục. Cũng may là ở đây tôi có trữ vài bộ quần áo cho những khi khẩn cấp.

Lôi một số hồ sơ về vụ án mới đây ra, tôi lướt mắt ngó một lượt. Vừa cầm bút lên định khoanh lại những chỗ đặc biệt nghi vấn thì tin nhắn lại đến.

” Cứ lo giải quyết công việc đi. Chiều nay em sẽ tự đến nhà Markson.”

Ngay khi đọc dòng tin nhắn này xong, tâm trạng tôi không còn vui vẻ như hồi nãy nữa.

Theo như những gì tôi đang suy tính thì trong vài ngày tới, Thiệu Lam tốt nhất không nên đi đâu một mình. Sự lo lắng của tôi đã tăng lên gấp bội khi mà nghe thấy Thiệu Lam kể về Khấu Nhĩ Phương.

Tôi không nói đến việc hai người họ tình cờ gặp nhau trên đường đi, nhưng Khấu Nhĩ Phương rất hiếm khi hút thuốc. Thế quái nào hôm qua lại đến chào hỏi Thiệu Lam rồi còn mượn bật lửa nữa chứ?

Nếu tôi không nhầm thì Thiệu Lam chỉ dùng duy nhất bật lửa của hãng S.T.Dupont mà thôi. Ngặt nỗi, ngày trước tôi đã nhờ Khấu Nhĩ Phương điều tra giúp dấu vân tay có trên hai cái bật lửa cùng hãng đó.

Nói xem, tôi còn có thể an tâm được hay sao?

Vuốt nhẹ cái trán, tôi chỉ hy vọng mình sẽ không bị một lúc nhiều chuyện mà khiến cho bộ não này nổ tung đi thôi.

Vội vàng cầm lấy điện thoại nhắn lại, ” Không được. Đợi tôi về đưa em đi.”

Cứ nghĩ lời lẽ nghiêm khắc như vậy sẽ đủ sức khiến người kia ngoan ngoãn nghe lời nhưng tôi nhầm rồi. Thiệu Lam là ai mà chịu nghe lời tôi chứ? Khéo tôi lại phải cúi đầu khoanh tay nghe lời em ấy đấy thôi.

Đúng như tôi dự đoán. Thiệu Lam chỉ cần năm giây sau đã nhắn một tin muốn xù lông với tôi.

” Lắm chuyện quá! Em tự đi được rồi. Thế nhé.”

Tôi đặt điện thoại xuống bàn, khẽ thở dài. Nghĩ lại, có lẽ tôi đang lo lắng thái quá rồi. Thiệu Lam cũng không phải là đứa trẻ ba, bốn tuổi nữa. Em ấy có thể tự làm mọi việc mà!!!

Cốc, cốc.

Tạm thời dẹp những suy nghĩ riêng tư qua một bên. Tôi dời tầm mắt nhìn cánh cửa, phát hiện có người bước vào.

Là Khấu Nhĩ Phương.

Về mặt của cậu ta trông rất bình thản như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy. Khấu Nhĩ Phương đi lại gần bàn làm việc, đặt xuống hai cái bật lửa hôm nọ.

” Sếp, em nghĩ sếp nên giữ cái này thì hơn.”

Tôi liếc nhìn chúng, thờ ơ hỏi, ” Sao lại thế?”

” Hi hi, em chỉ nghĩ sếp nên giữ thôi. Dù sao sếp cũng là người chủ trì vụ án này mà.”

Nói rồi Khấu Nhĩ Phương bồng a một tiếng như nhớ ra việc gì đó. Tôi vẫn như cũ không ngẩng mặt nhìn cậu ta, tiếp tục cầm bút lên ghi chép vào trong sổ.

” Sếp này, hôm qua em vừa gặp lại cái người hôm nọ em đụng phải xe anh ta ý. Sếp xem có phải rất có duyên không? Cũng may là anh ấy không đòi tiền tu sửa của em nữa.”

Khấu Nhĩ Phương nói với một giọng rất điềm nhiên, nhưng tôi thì đã giật thót cả người khi nghe đến câu đó. Rốt cục thì cậu ta cũng khiến tôi phải ngược nhìn một cái.

Ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, tôi nhếch môi cười, ” Số cậu may mắn đấy. Còn tưởng sẽ bị đòi nữa cơ.”

Khấu Nhĩ Phương nhún vai, ” Đúng là may thật. À còn nữa, em phát hiện anh ta cũng dùng bật lửa hàng S.T.Dupont nha.”

Cây viết trong tay tôi nhất thời rơi xuống mặt bàn một tiếng. Căn phòng thoát cái yên tĩnh hẳn. Tôi liếc nhìn Khấu Nhĩ Phương, biết rằng bản thân lúc này đang vô cùng hoảng loạn nhưng tôi đã cố gắng hết sức rồi.

Chỉ tại bộ mặt ngây thơ vô tội của Khấu Nhĩ Phương chỉ càng làm tôi muốn nổi điên hơn thôi.

Tôi biết, những loại người vẻ ngoài ngốc nghếch nhưng bên trong lại thâm sâu khó lường nó rất là kinh khủng. Và chẳng may mắn gì khi Khấu Nhĩ Phương chính là một người như thế.

Tôi nhận ra từ lúc Khấu Nhĩ Phương dùng giọng điệu sắc bén mà bảo muốn truy nã L tới cùng. Cậu ta có lẽ thù hận với L dữ lắm, cho nên mới muốn truy lùng đến mức này.

Nhưng ngàn vạn lần đừng, đừng hiểu nhầm Thiệu Lam chính là L. Cái thể loại sự việc này thật khó mà nói ra bằng miệng.

Trầm mặc một lúc, tôi nhẹ thở ra một tiếng, ” Hăng đấy tốt lắm sao? Tôi có nên tậu một đĩa về trưng không nhỉ?”

Lời nói của tôi nghe có vẻ trêu đùa. Khấu Nhĩ Phương cũng chỉ mỉm cười nhàn nhạt, ” Em cũng nghĩ thế.”

Sau đó thì ôm lấy đồng hồ sơ bên phải, ” Thôi em làm việc tiếp đây. Vụ án của L còn chưa kết thúc mà.”

Dứt lời, cậu ta mở cửa đi khỏi.

Còn tôi thì ngổn ngang với biết bao là lo lắng.

Khốn khiếp, con mẹ nó, cậu còn dùng nụ cười giả tạo kia với tôi thì tôi sẽ kêu Đồng Thùy khâu chết cái miệng cậu lại đó, Khấu Nhĩ Phương.

Tôi bực tức trút hết lên đồ vật, sau đó nhắm mắt lại.

Đủ rồi, tôi không còn an tâm gì về việc để Thiệu Lam sẽ đi một mình đến chỗ của Markson nữa.

Đến chiều tan sở, tôi vội vã thu xếp lại công việc, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Thiệu Lam. Tiếng chuông lạnh lẽo nhằm chán cứ vang mãi nhưng không có ai bắt máy.

Tôi tắt máy và gọi lại đến lần thứ tư cũng chưa có được tin tức gì.

Mẹ kiếp!

Tôi bực bội mắng trong bụng. Sau đó nhanh chân rời khỏi Cục. Trước khi ngồi vào xe, tôi phát hiện xe của Khấu Nhĩ Phương vẫn còn trong bãi.

Cậu ta còn chưa về sao? Như vậy mình an tâm phần nào rồi.

Mở cửa định ngồi vào, tôi bất gặp một cặp dưới của mình đang đi tới. Để thêm phần chắc chắn, tôi gọi người nọ lại hỏi:

” Cậu thấy Khấu Nhĩ Phương còn bên trong không?”

Người nọ ngay lập tức lắc đầu, ” Cậu ta về trước nửa tiếng rồi.”

Về trước nửa tiếng sao? Tôi nhúu chặt mày, chưa kịp cảm ơn người kia một tiếng đã phóng lên xe, tăng tốc chạy ra khỏi đó.

Vừa chạy tôi vừa tiếp tục gọi điện cho Thiệu Lam. Nhưng bây giờ kẻ nói chuyện với tôi lại là cái cô tổng đài bí ẩn chết tiệt.

” Số máy quý khách vừa gọi...”

Mẹ kiếp!!

Tôi ném điện thoại sang một góc, vội vàng lướt xe đến công ty của Thiệu Lam. Đến nơi thì thấy người ta đã ra về không ít rồi. Tôi xuống xe, bắt lấy một cô gái đang đi đến gần, cẩn trọng hỏi:

” Cho tôi hỏi một chút. Cô có thấy Thiệu Lam còn làm việc bên trong không?”

Cô gái kia nhìn tôi vẻ nghi hoặc, nhưng rốt cục cũng chịu trả lời:

” Trưởng phòng Thiệu khi nãy đã về sớm rồi.”

Nói xong, cô gái đi mất.

Tôi đứng như trời trồng một chỗ. Chỉ là tôi đang cảm thấy mình thật vô dụng. Lúc nào cũng mạnh miệng bảo rằng sẽ bên cạnh Thiệu Lam mọi lúc, sẽ không để em ấy bị bất cứ chuyện gì nhưng nhìn xem, bây giờ thì sao chứ?

Thiệu Lam đi đâu đó mà điện thoại tắt cả nguồn. Khấu Nhĩ Phương thì dùng nụ cười giả tạo khiêu khích tôi. Còn tôi thì vẫn đứng trời trồng ở đây.

Khốn nạn thật mà.

Tôi quay người ngồi vào trong xe, tịnh tâm mà suy nghĩ. Tôi có thể cảm giác được Thiệu Lam đang gặp nguy hiểm, đang rất cần đến tôi nhưng tôi cũng cần có thời gian mà suy nghĩ cho chu đáo.

Ngồi im một lúc lâu, tôi liếc nhìn điện thoại của mình. Bây giờ tôi mới sực nhớ đến một việc vô cùng quan trọng mà tôi vừa lãng quên nó.

Cầm lấy điện thoại, tôi mở định vị, chỉ vài giây sau đã bắt được vị trí của Thiệu Lam. Chẳng qua khi nghe Thiệu Lam nói về Khấu Nhĩ Phương, tôi đã bí mật đem một con chip định vị lén gắn vào điện thoại của em ấy.

Bất kể em ấy ở đâu, chỉ cần có mang theo con chip đó thì tôi liền biết được. Địa điểm hiện rõ trên màn hình, tôi hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu tăng tốc chạy đến đó.

Một người tuân thủ luật giao thông như tôi mà lúc này còn phải chạy với cái tốc độ 80km/h nữa cơ đấy.

Chỗ mà Thiệu Lam đang gần với chỗ mà chúng tôi phát hiện ra Đường Hải. Khấu Nhĩ Phương cậu ta đã chọn đúng địa điểm đó sao?

Với cái tốc độ như vũ bão kia, hơn nửa tiếng sau tôi đã chạy đến nơi mà Thiệu Lam đang ở. Dừng xe tại một khoảng đất trống, tôi cầm lấy điện thoại, tiếp tục đi theo dấu chấm đỏ hiện lên màn hình.

Càng đi, tôi thấy mình càng bước sâu vào một nơi hoang tàn. Đây nếu không nhầm thì là một nhà máy bị cháy nổ, sau đó thì bỏ hoang luôn, không ai đến tu sửa hay xây dựng cái gì nữa.

Nhìn những thùng phi khổng lồ bị gỉ sét, tôi khẽ chau mày. Dấu chấm đỏ liên tục chớp nháy, tôi nhanh chóng chạy vào bên trong.

Ngay khi bước vào cái nhà máy này, mọi thứ âm thanh ồn ả bên ngoài như bị ngăn cách hết vậy. Nó yên tĩnh đến mức ngột ngạt.

Cất từng bước thật nhẹ, tôi vênh tai lên nghe ngóng. Ngay tức khắc đã bắt được những âm thanh vun vút của đòn roi. Khớp tay tôi siết lại, cất điện thoại vào túi, tôi chạy đến nơi vừa phát ra tiếng vun vút.

” Chó chết, mày không chịu khai, tao đánh chết mày!!!”

” Thăng bệnh hoạn!!!”

” Mày ngẩng mặt lên cho tao!! Không được ngất!!”

Nhìn cánh cửa bị khóa lại từ bên trong, tôi điên tiết mà dùng chân đạp mạnh một cái. Cánh cửa lập tức rơi xuống đất, tạo ra một loạt âm thanh chói tai.

Tầm mắt tôi thu về cây roi mà Khấu Nhĩ Phương đang cầm chặt trong tay. Nó đã dính không ít máu rồi. Liếc mắt nhìn đến Thiệu Lam đang bị trói ngược lên bằng dây thừng, tôi thề, tôi chỉ muốn giết chết Khấu Nhĩ Phương.

Khấu Nhĩ Phương có vẻ kinh ngạc, nó quay sang nhìn tôi, động tác tra tấn cũng dừng lại.

Thái độ của tôi thay đổi rất nhanh.

Nếu như ai tử tế, tôi sẽ thật tử tế. Còn nếu ai đã muốn phản, tôi sẽ còn phản mạnh hơn như thế.

Rút khẩu súng phía sau ra, tôi nhắm chuẩn xác vào điểm chốt của sợi dây, bắn một phát. Sợi dây đứt tươm, tôi mau chóng lại gần, đỡ lấy toàn bộ cơ thể Thiệu Lam.

Người kia đã sớm ngất đi, trọng lượng cơ thể cũng khá nặng.

Nghiêng mặt nhìn Thiệu Lam, nhìn những vết thương chằng chịt trước ngực em ấy, mắt tôi chỉ còn có thể hằn lên tia máu đỏ.

” Thiệu Lam, em nghe tôi nói không?”

Thiệu Lam được tôi đặt ngồi bên cạnh một đồng ván ép mục. Nâng cầm em ấy lên, tôi cẩn thận gọi thêm một tiếng nữa. Lúc này tôi thấy hai môi người kia mấp máy.

Ghé sát vào đó, tôi nghe thấy Thiệu Lam nói, ” Chú Cố...”

Chú Cố?

Merry?

Tôi kinh ngạc nhìn người kia một lần nữa. Không thể ngờ được, Khấu Nhĩ Phương tra tấn Thiệu Lam đến mức em ấy đã phải chuyển đổi nhân cách vì chịu không nổi những vết đòn roi kia.

” Đau quá...” Merry lại thì thầm trong miệng, ” Chú Thiệu ngất đi rồi...Cháu tỉnh dậy...chịu giúp chú ấy...Đau thật...”

Merry không mở mắt nhưng vẫn thì thào trong miệng. Sau đó cô bé gục mặt xuống, hoàn toàn bất tỉnh.

Khấu Nhĩ Phương từ xa đang đi đến, ” Sếp bao che tội phạm sao? Vậy thì sếp chung số phận với nó luôn đi!”

Cậu ta ngày càng bước đến dứt khoát hơn. Tôi liếc mắt nhìn Merry một lần nữa, sau đó đứng bật dậy, nghiêng người chĩa thẳng nòng súng vào trán Khấu Nhĩ Phương.

” Một bước nữa thôi, tao sẽ bắn chết mày, Nhĩ Phương.”

Nhìn thấy nòng súng của tôi đang dí sát vào trán mình, Khấu Nhĩ Phương nhất thời không làm gì nữa. Nó bỏ cây roi xuống đất, cười khan:

” Kẻ cần giết lại không giết. Người tôi bao năm gọi là sếp chỉ có thể thôi sao? Nhu nhược thế đấy.”

Tôi dùng thái độ chán ghét nhìn Khấu Nhĩ Phương. Bây giờ những lời chọc tức kia căn bản chẳng thể lay động nổi tâm trí của tôi. Đã bảo rồi, tôi hiện tại chỉ đang muốn giết Khấu Nhĩ Phương mà thôi.

” Haha, nhu nhược đến cứng họng rồi sao? Tóm lấy nó đi chứ. Nó là L đó.” Khấu Nhĩ Phương trừng lớn mắt, ” Nó là kẻ giết người đó, sếp mau bắn chết nó đi—A...”

Một viên đạn chuẩn xác ghim vào bắp đùi của Khấu Nhĩ Phương. Lăn lộn trong cái giới cảnh sát này nhiều năm rồi, tôi căn bản đã là một kẻ máu lạnh.

Bây giờ trước mặt tôi ngoại trừ những người tôi yêu thương, thì ai cũng chỉ là người dưng nước lã.

Khấu Nhĩ Phương ôm đùi, đau đớn rên rĩ.

Khói vẫn còn vương lại ở đầu súng. Tôi bước lại gần chỗ nó đang ngồi, nâng cầm nó lên bằng đầu súng nóng rực.

” Mày đại dốt quá rồi, Nhĩ Phương. Người vừa nãy đã bị mày tra tấn đến ngất xỉu chính là người tao yêu. Không phải là L, không phải là kẻ giết người, mày nghe rõ chưa?”

” Rõ chưa?” Tôi đập mạnh xuống ngực Khẩu Nhĩ Phương một cái.

Nó ôm ngực đau đớn.

Tôi lặng lẽ cúi nhìn vẻ mặt thống khổ đó.

Được rồi, tôi không xúc cảm động lòng gì đâu. So với biểu cảm này, Thiệu Lam của tôi có lẽ còn đau đớn hơn gấp nghìn lần.

Khốn khiếp thật mà.

Mặc Khẩu Nhĩ Phương nằm đó, tôi cất súng, quay người định mang Thiệu Lam ra khỏi chỗ này thì phát hiện, cơ thể Thiệu Lam nhúc nhích.

Thiệu Lam đang từ từ đứng dậy. Vết máu đã sớm khô lại. Tôi quan sát Thiệu Lam rất lâu, và khóe môi cứng nhắc đến mức không thể nở nụ cười.

Vì người tôi đang nhìn, không phải là người tôi yêu.

Đôi mắt màu tím kia, rõ ràng không phải là của người tôi yêu.

Thiệu Lam đứng thẳng dậy, liếc đôi mắt màu tím nhìn xung quanh, sau đó dừng lại chỗ chúng tôi.

Và rồi người kia bỗng nở một nụ cười đầy mỉa mai.

” Cố Nguyên, chúng ta lại gặp nhau rồi. Có muốn chơi một chút không?”

Má Vi: =)) L đòi chơi, chắc ghiền trò hôm bữa ahihi.

18. Chương 18: L

Sau cái hôm tôi bị thằng chó chết Cố Nguyên đó hành cho một trận đến mức không chịu nổi mà bất tỉnh thì tôi đã luôn trực chờ cơ hội để được thức dậy một lần nữa.

Hãy nhìn xem, bây giờ trước mặt tôi là ai đây chứ?

Rõ ràng là Cố Nguyên, kẻ mà tôi vẫn muốn được nhìn ngắm thêm một lần nữa, để cho nó biết được nhiều mùi vị khác mà L này có thể mang đến.

Liếc mắt nhìn xung quanh, tôi nhận ra mình đang ở một nhà máy bỏ hoang. Mọi thứ nhìn thật cũ kỹ đến nhàm chán. Nhưng không sao, cái bầu không khí lạnh lẽo đáng sợ này mới thích hợp với tôi.

Vừa nãy hình như đã xảy ra rất nhiều sự kiện hay ho nhỉ?

Tôi khẽ nhíu mày, cảm giác như lồng ngực của mình đang bị hàng nghìn mũi nhọn xuyên qua vậy. Cúi mặt nhìn, tôi phát hiện trên ngực mình lúc này chằng chịt những vết đòn roi.

Đưa tay lướt nhẹ theo từng dòng máu còn đang rướm ra, lông mày tôi khẽ nhướng lên. Cảnh tượng này thật ghê rợn.

Đây chẳng phải là những viễn cảnh tra tấn mà tôi thường làm hay sao?

Wow...

Tôi cười lạnh một tiếng.

Hôm nay viễn cảnh tuyệt diệu ấy lại áp lên cơ thể này. Nó khiến tôi đau đấy.

Thế nhưng khi vừa nhìn thấy đôi mắt ngờ ngàng của Cố Nguyên, tôi đã hoàn toàn dẹp đi cơn đau đón về thể xác mà cất bước lại gần hắn. Trên môi tôi vẫn còn giữ nguyên nụ cười mỉa mai.

Tôi thừa biết rằng, cho dù mình có tàn nhẫn đến cỡ nào đi nữa, khuôn mặt này có bao nhiêu sắc thái đi nữa thì trông tôi vẫn rất tuyệt.

Vốn dĩ cơ thể này, khuôn mặt này, tất cả của Thiệu Lam đều đã rất tuyệt mỹ rồi.

” Cố Nguyên, chúng ta lại gặp nhau rồi. Có muốn chơi một chút không?”

Ồi, tôi đã thoát ra những lời như thế đấy.

Suy nghĩ của tôi lúc này có khi sẽ trùng khớp với những gì mọi người đang nghĩ đấy chứ. Đứng trước mặt Cố Nguyên, tôi duỗi ngón tay chạm lên gò má của hắn rồi vuốt nhẹ một đường.

Xem kia, Cố Nguyên trở nên bối rối rồi thì phải?

Công nhận rằng tôi rất ghét tình dục. Tôi kinh tởm những thứ như thế nhưng tôi lại không hiểu vì sao mình rất muốn chơi đùa cùng với Cố Nguyên.

Ai, cái đầu này nên làm lạnh rồi phải không?

” Không chào tao sao?” Tôi cười lạnh, ngón tay dần trượt xuống cổ hắn.

Cố Nguyên ngay sau đó nhanh chóng bắt lấy cổ tay tôi siết chặt. Khẽ nhíu mày, tôi vẫn bình tĩnh chưa vội giằng co với hắn. Ngược lại, tôi càng tiến đến gần hơn, nghiêng mặt thổi nhẹ vào vành tai hắn.

” Không phải đêm đó mày đã làm tao ra cái dạng như thế này sao? Mày quên rồi sao? Khi đó, mày cũng phản ứng mà, không phải sao? Hừm~?”

Âm thanh khe khẽ phát ra từ trong cổ họng, tay còn lại tôi giữ lấy eo của Cố Nguyên rồi cắn thật nhẹ lên cổ của hắn.

Cảm giác này...

Tôi khá là thích nó.

Bộ mặt tưởng chừng nghiêm nghị cứng rắn của Cố Nguyên thật ra thì luôn khiến cho người khác phải cảm thấy hưng phấn. Đó là một chút gì đó cương nghị mà đầy quyến rũ.

Tôi ghét tình dục, nhưng không sao, tôi sẽ phá bỏ những gì mình đặt ra để chơi đùa với hắn ta một chút.

Dù sao gương mặt này cũng chỉ là một, cho dù có bao nhiêu nhân cách đi nữa thì vẫn chỉ là một, đúng chứ?

Tôi đảo mắt liếc nhìn biểu hiện của Cố Nguyên. Hắn ta vẫn chưa nói lời nào, cánh tay vẫn dùng một lực thật mạnh mà khống chế tôi.

Lần này sao lại cứng rắn quá thế?

Tôi di chuyển khuôn mặt của mình, để cho hai làn môi có thể được chạm nhau.

À~ cái cảm giác môi chạm môi hóa ra là thế này sao?

Tôi nhắm nhẹ mắt, cọ nhẹ vào môi Cố Nguyên, sau đó nhếch môi cười.

” Không thích sao? Dù sao đây cũng là khuôn mặt của Thiệu Lam mà?”

Cố Nguyên nghiêng đầu tránh né, chỉ thiếu điều là hất mạnh tôi ra thôi. Nhưng tôi nghĩ, hắn chẳng có đủ dũng khí để làm cái hành động thô bạo đó.

Haha...

” Tao đã từng nói, mày chỉ là kẻ thay thế mà thôi. Người tao yêu chính là Thiệu Lam. Cho dù đúng là gương mặt này đi nữa, nhưng nếu không phải là Thiệu Lam thì cũng chẳng có ích gì.”

Cổ Nguyên lạnh nhạt từ chối. Tôi cup mi mắt, bỗng dừng lại trầm mặc nghĩ ngợi rất nhiều. Trái tim tôi tự động đập thật mạnh.

Ái chà chà, cái cảm giác quái quỷ này...

Bỗng dưng tôi cảm thấy giận thật chứ. Cười nhẹ một tiếng, tôi đột ngột nắm lấy cổ áo Cổ Nguyên giựt ngược lại, ngoan cố mà cưỡng hôn hắn.

Cảm giác đầu lưỡi tiếp xúc với sự lạnh lạnh mà đôi môi kia mang đến, tôi có chút khó kiềm chế. Cảm giác không tệ, cho nên Thiệu Lam mới thích thú đến vậy.

Càng nghĩ, tôi lại càng giận.

Khi chúng tôi đang thật ngọt ngào đúng nghĩa như vậy thì đầu đó có tiếng nói yếu ớt vang lên.

" Hai người đang làm cái trò gì thế?"

Tôi tách khỏi Cổ Nguyên, tay vẫn túm chặt cổ áo của hắn. Quay đầu liếc nhìn cái tên đang nằm dưới đất, tôi phát hiện hắn cũng bị thương mất rồi.

Nhìn kìa, máu ở bắp đùi của hắn đang rỉ ra từng chút, từng chút.

Rốt cục tôi cũng bị tên kia thu hút sự tò mò. Ngồi xổm bên cạnh tên đó, tôi duỗi ngón tay nâng cằm hắn lên nhìn cho thật rõ.

Ở đây chỉ có Cổ Nguyên và cái tên oách con này. Tôi híp mắt, Cổ Nguyên sẽ không bao giờ dám làm Thiệu Lam ra cái dạng thảm hại đau đớn này. Như vậy...chỉ có một người là có khả năng thôi.

" Mày đã làm tao ra như thế đúng không?" Tôi cúi mặt hỏi.

Tên kia bỗng dưng nhìn chăm chú vào đôi mắt của tôi, sau đó run rẩy nói:

" Mắt...mắt mày...đổi màu. Tại sao chứ? Giọng nói...biểu cảm cũng...cũng thế...Mày là ai?"

Tôi rất thích những ai hỏi thẳng tôi rằng, mày là ai?

Những khi như vậy tôi sẽ rất tự hào mà nói, tao chính là L.

Tôi quan sát thẳng oách con này một lần nữa, sau đó thì nhớ ra nó chính là một trong những thằng còm đang truy nã tôi.

Ôi thật là, sao lại trùng hợp thế nhỉ?

Vuốt gò má của nó một lần nữa, tôi cúi thấp đầu, thì thầm:

" Xin chào, tao chính là L."

" L...L...là mày..." Tên đó lắp bắp nặng hơn.

Tôi bật cười khanh khách, cười một cách thoải mái và sáng khoái.

" Nói ra chuyện này nghe có vẻ hơi hoang đường nhưng mà, tao là L, thằng khi nãy bị mày bắt đến đây là Thiệu Lam. Nói thế nào đây nhỉ? Bọn tao chính là chung một thể xác, nhưng lại chia làm hai con người, hai tính cách."

" Gì chứ...gì chứ..." Tên kia có vẻ còn đau vì vết thương bị cắn.

Từng đầu ngón tay được đánh nhẹ lên ngực thằng oách con đó, tôi vui vẻ nói cho nó nghe về một cái kết thật hoàn hảo.

" Mày đã làm bọn tao ra cái dạng thê thảm này rồi thì...mày sẽ có một cái kết thật hậu hĩnh. Đừng run, ấy đừng run, tao luôn làm mọi thứ thật gọn gàng và nhanh nhẹn."

Tôi vén tóc của nó qua một bên, " Đừng lo, chỉ cần một viên đạn ghim vào giữa trán, mày sẽ sống một cuộc sống toàn vẹn ở trên thiên đường. Tao thề đấy."

Nói rồi tôi cười lạnh một tiếng.

Đứng dậy, tôi giơ khẩu súng khi nãy đã cuỗm được từ Cố Nguyên. Hành động này làm tên kia sợ đến trắng cả mặt, nhưng Cố Nguyên lại chẳng tỏ ra vẻ gì là lo lắng cho đồng đội của hắn.

Tôi quay đầu nhìn Cố Nguyên, phát hiện hắn ta cũng chẳng giận dữ khi mà tôi cuỗm mất khẩu súng của hắn.

Tên này...sao lại lãnh khốc như thế?

Tôi hạ khẩu súng xuống, đi lại gần chỗ của Cố Nguyên, vòng tay ôm lấy cổ hắn. Cái cảm giác thân mật này nếu như để cho Thiệu Lam thấy thì sẽ thế nào nhỉ?

Haha, sẽ vô cùng hay ho à nha.

” Chúng ta có nên làm một chút gì đó cho tên kia nhìn ngấm trước khi chết không, Cố Nguyên?”

Cố Nguyên mặc kệ tôi đang quần chặt lấy hắn không buông.

” Đừng làm loạn, L. Tao nghĩ chưa đầy nửa tiếng nữa, cảnh sát sẽ phong tỏa khu vực này. Khi đó, mày muốn trốn cũng không được đâu.”

Tôi vẫn ôm lấy vai Cố Nguyên, nghiêng đầu tựa lên đó, cười một tiếng:

” Khoan đã nào, không phải mày sẽ cứu tao hay sao?”

Nói rồi tôi một lần nữa hôn lên cổ Cố Nguyên, từng chút một nhắm nháp thật thú vị. Âm thanh mút mát khe phát ra khiến cho cái tên oách con kia càng ngày càng khiếp sợ.

Bộ dạng đó trông thật giống tôi mỗi khi nghĩ đến chuyện làm tình với một ai đó. Từ lâu rồi, trong tiềm thức của Thiệu Lam, nó cũng chán ghét tình dục lắm, nhưng không hiểu sao nó lại đồng ý cùng với Cố Nguyên như thế.

Tôi thật sự rất tò mò, cho nên muốn thử một chút.

Kéo cổ áo Cố Nguyên xuống, tôi luồn một tay vào đó vuốt thật nhẹ, sau đó cổ tình mút thật mạnh lên xương quai của hắn.

Tôi không chỉ muốn thử vì tò mò mà tôi bỗng dưng có một linh cảm là mình sắp tiêu rồi, mình thật sự sắp phải biến mất rồi.

Cố Nguyên lúc này cũng ôm lấy tôi, khiến cho sự kích thích của tôi tăng cao. Ngược mắt nhìn hắn, sau đó tôi dời tầm mắt nhìn đến thẳng oách con bên kia.

Giương súng lên một khoảng nhất định, tôi nhắm một mắt lại, hô khẽ:

” Pằng~.”

Chỉ là một tiếng hô thế thôi mà khiến cả hai con người đều phải giật mình. Cố Nguyên cũng rất kinh ngạc, nhưng sau đó liền bình tĩnh trở lại.

Tôi thật ra chưa muốn giết thẳng oách kia đâu, vẫn muốn đùa một chút mà.

Bỗng dưng cảm tôi bị kéo qua, sau đó thì cảm nhận được sự ấm nóng truyền đến.

Hóa ra Cố Nguyên đã chịu tiếp nhận tôi rồi. Nhìn xem, nụ hôn của đàn ông trưởng thành quả là khác biệt nha. Tôi nhắm nhẹ mắt, cảm thụ những gì mà Cố Nguyên đang mang đến.

Thế nhưng sự kỳ diệu ấy chỉ kéo dài được hai phút mà thôi. Vì sau đó tôi cảm giác được đầu súng đang kề ngay cổ của mình.

Mở mắt, tôi phát hiện Cố Nguyên đã lấy lại khẩu súng của hắn.

Mẹ kiếp, tôi đã dùng kế sách này để cuỗm súng của hắn. Bây giờ thì hắn chơi ngược lại tôi.

Đúng là cảnh sát, khó nhằn lắm.

Tôi liếc lạnh một cái, chẳng còn hứng thú gì với những trò kinh khủng này nữa.

Cố Nguyên vẫn duy trì tư thế sẵn sàng bắn chết tôi bất cứ lúc nào.

” Từ chỗ này đi ra rẽ phải sẽ thấy một chiếc xe màu đen. Mau dùng nó rồi chạy ra khỏi đây, đến bệnh viện sát trùng vết thương, sau đó lập tức đến chỗ Markson. Mọi thứ đều có trên xe.”

Cố Nguyên bình tĩnh nói xong liền ném chùm chìa khóa vào tay tôi. Cúi mặt nhìn nó, tôi chẳng biết cảm xúc của mình là như thế nào nữa.

Ngước mắt nhìn Cố Nguyên, khóe môi tôi cong lên.

Lúc này Cố Nguyên đột ngột chuyển hướng đầu súng đến bên thằng oách con kia, vẻ mặt hắn ta phải nói là vô cùng tàn nhẫn.

Haha, Cố Nguyên mà Thiệu Lam yêu rõ là một tên máu lạnh mà.

” Mau đi đi, nhanh lên!” Cố Nguyên hét lớn một câu.

Tôi hít sâu một hơi, đi thẳng đến bên cửa sổ bị vỡ nát, chồm người lên nhảy qua một cú. Hành động của tôi có lẽ khiến ai cũng kinh ngạc nhưng nơi đây cũng là địa bàn của tôi.

Tôi nắm chắc từng bước đi trong lòng bàn tay.

Khi ra khỏi đó, tôi lập tức thấy chiếc xe màu đen mà Cố Nguyên nói. Cắm chìa khóa, tôi lao đi như vũ bão.

Những gì diễn ra từ này đến giờ trong khu nhà máy bỏ hoang kia, ngàn vạn lần cũng đừng tưởng rằng đó là sự thật.

Tôi hôn Cố Nguyên đấy, nhưng tôi không có hứng thú với hắn.

Tôi tò mò chính là vì muốn biết Cố Nguyên có cái gì lại khiến cho Thiệu Lam yêu thích đến mức như vậy?

L này là do Thiệu Lam đã tạo ra. Thiệu Lam đã gọi tôi đến để có thể bảo vệ bản thân mình. Từ lâu rồi, trong tôi chỉ có một tiềm thức chính là bảo vệ Thiệu Lam khỏi những điều đau đớn.

Ký ức xưa luôn khiến Thiệu Lam phải chịu đựng những cơn ác mộng quái đản. Và tôi, không chỉ vì muốn chiếm lấy thân thể này nên mới cản trở việc điều trị.

Mà là do tôi không muốn Thiệu Lam nhớ đến quá khứ đó, không muốn Thiệu Lam phải đau đớn thống khổ thêm một lần nữa, và tôi càng không muốn mình phải rời xa thể xác này, rời xa khỏi Thiệu Lam.

Nghe thật buồn cười và châm biếm nhưng mà...

Người tôi động lòng phải lại chính là kẻ đang cùng tôi đấu tranh giành lại thể xác hơn mười năm qua đây.

Có lạ không khi mà tôi cảm thấy ghen tức với Cố Nguyên chứ?

Tôi cũng đã yêu, chỉ là tình yêu của tôi nó có vẻ mục nát quá.

Lái xe đến một bệnh viện nhỏ, tôi bước vào đó với một cơ thể bị thương thật nặng. Cố gắng lướt qua những ánh mắt hiếu kỳ, tôi nấp vào trong phòng vệ sinh, chờ đợi một tên bác sĩ nào đó bước vào rồi sẽ...

Mười phút sau, tôi đã cải trang thành một tên y tá. Bận bộ quần áo này có chút vướng víu, tôi tìm gấp một căn phòng có đầy đủ vật dụng sát trùng. Đóng cửa khóa lại, tôi ngồi xuống giường, chậm rãi sát trùng vết thương.

Thuốc cùng máu hòa vào chỉ khiến đầu óc tôi muốn nổ tung mà thôi. Đau đớn thế này... Thiệu Lam đã rất đau đớn rồi thì phải.

Sát trùng xong, tôi liền rời khỏi căn phòng. Một lần nữa lại đột kích một dân thường, cuồn lấy quần áo của hắn.

Kéo trẻ chiếc nón kết, tôi nhanh chóng rời khỏi bệnh viện. Đi được nửa đường, tôi nghe thấy trên tivi đang truyền một bản tin.

” Hiện tại trong thành phố đang có một tội phạm giết người hàng loạt đang lẩn trốn. Cảnh sát đang tích cực truy lùng. Vị trí của tội phạm này chỉ trong bán kính không quá 10km từ khu vực Hồ Dương...”

Tôi ngẩng mặt liếc nhìn bản tin, thấy được khuôn mặt của mình đang ở trên đó. Lần đầu tiên tôi sợ hãi như vậy, cảm giác như mình đang bị lũ người khốn nạn kia trấn áp và tra tấn.

Khốn khiếp.

Tôi kéo mũ xuống, vội vàng chạy ra khỏi chỗ đó. Ngồi vào xe, tôi tăng tốc lái đến nơi mà Cố Nguyên khi này đã nói.

Trên đường lúc này bỗng dừng lại vắng tanh. Tôi nghĩ buổi tối thì mọi người sẽ đi đông lắm nhưng...cảm giác quái quỷ này là gì thế?

Liếc nhìn một chút, tôi tranh thủ tăng thêm một nấc. Nhưng chỉ vài giây sau, xung phía sau xe tôi đang có tiếng còi hú inh ỏi. Từng đoàn xe đang đuổi theo tôi.

Mẹ nó.

Tôi sốt ruột quá thể. Lúc này chỉ biết cầm đầu chạy về phía trước nhưng rồi tôi nhận ra mình thật sai lầm. Phía trước bọn nó đã sớm phong tỏa.

Tôi phanh gấp một tiếng làm chiếc xe xoay chuyển thành một vòng tròn. Bọn nó cũng dừng xe, nhanh chóng bao vây xung quanh xe của tôi.

Từng khẩu súng được giơ lên cao, sẵn sàng ở cái tư thế bắn chết tôi.

Tôi bước xuống xe, lướt mắt nhìn xung quanh. Ánh đèn màu đỏ liên tục chớp nháy, tiếng còi hú đến nhức tai. Đồng bọn của Cố Nguyên thì đông không thể tả nổi.

Tôi đứng giữa một đám cảnh sát khốn nạn, chậm rãi giơ hai tay lên, đối bọn chúng mỉm cười.

Lúc này tôi vẫn còn có thể cười được chính là rất hay rồi.

Nhìn xem, khẩu súng nào cũng thật kinh khủng, thật ghê gớm mà.

” L, đầu hàng đi, mày đã bị bắt!”

Tôi hát cao cầm, cười thỏa mãn, ” Bọn mày là một lũ ngu.”

Súng đã vào đạn. Âm thanh crack crack nghe thật lạnh người nha.

Tôi chậm chậm lấy từ trong túi ra một con dao vừa chôm được ở bệnh viện. Sau đó, tôi kề con dao ngay cổ mình.

” Không bao giờ bắt được tao đâu.”

Tôi cửa nhẹ một đường vào cổ mình. Ngay lập tức, giọng nói của Cố Nguyên vang dội như muốn xé toạc cả con đường này.

” Không được, L!! Mày không được làm thế!”

Tôi lướt mắt tìm trong đám đông bóng dáng của Cố Nguyên. Cuối cùng cũng phát hiện vị trí của hắn, nhưng mà...hắn đang bị hai tên cảnh sát khác giữ chặt lấy người.

Tôi nhú mày, trầm mặc.

Hóa ra chuyện tình này cũng chỉ đến đây thôi.

Xin lỗi Thiệu Lam, nhưng tôi đã không thể cứu vãn rồi.

Haha...

Tôi định ấn mạnh con dao vào cổ mình thì một thanh âm khác mạnh mẽ xuyên thấu vào tâm trí. Một tiếng bang như vừa xé rách suy nghĩ của tôi, vẽ lại một ký ức thật khủng khiếp.

Tất cả mọi thứ như đang ulla về khi mà tiếng súng đó vang lên.

Sau đó, tôi cảm giác lồng ngực mình nóng rực. Chạm tay lên đó, tôi thấy từng kẽ tay đang dần ướt đẫm.

Khụy gối xuống mặt đất, tôi lần đầu cảm nhận được sự nóng rát và đau đớn thế này. Máu vẫn còn đang tràn ra qua kẽ tay.

Tôi chống một tay xuống đất, cố gắng chịu đựng nhưng ngay sau đó thì nằm hẫ xuống mặt đường.

Cái lạnh lẽo quen thuộc này....

” Không!! Khốn khiếp!! Không thể, không!!!!!!!!!!!!!!”

Tôi quay mặt liếc nhìn Cổ Nguyên. Về mặt hân ta hoảng loạn quá, còn có một chút điên cuồng nữa. Mi mắt nặng nề trĩu xuống, những gì tôi còn cảm nhận được lúc này chính là nước mắt.

Nước mắt của tôi, của Thiệu Lam, của cả Merry đang cùng một lúc chảy ra.

19. Chương 19: Thiệu Lam

Cứ ngỡ rằng khi mở mắt tỉnh dậy, tôi sẽ phải chịu đựng cơn đau mà Khấu Nhĩ Phương đã dành cho tôi. Nhưng không, trước mắt tôi lúc này không hề có một sự lạnh lẽo nào cả.

Phía trước là ánh sáng mặt trời, là một công viên náo nhiệt, là tiếng trẻ con vui đùa.

Tôi đưa tay ấn nhẹ vào ngực trái, cảm giác nơi đây thật nóng, nóng như vừa bị ngọn lửa thiêu đốt nhưng nó không hề có một dấu hiệu bị thương nào.

Mọi thứ xung quanh khiến tôi phần nào khó hiểu. Lúc này bên phải có một trái bóng đội thẳng đến chỗ tôi đang đứng. Thế nhưng mọi người biết không, tôi vừa giơ tay ra định đỡ thì quả bóng đã xuyên hẫ qua lòng bàn tay, xuyên qua tận lồng ngực của tôi.

Cánh tay cứ thế cứng đờ giữa chân không. Tôi đảo mắt nhìn, thấy đứa bé kia cũng vừa chạy xuyên qua người tôi để lượm quả bóng.

Kỳ lạ thật ấy...

Xung quanh giống như không hề thấy tôi vậy. Hoặc là giống như tôi đang vô hình trước mặt họ.

Tôi ôm đầu mình, nhắm mắt lại, cố gắng hít thở thật sâu rồi chậm rãi mở mắt ra.

Khung cảnh vẫn như thế. Bên phải vẫn là cái công viên huyền náo, phía trên đầu vẫn là ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống mặt đường.

Người người qua lại rất vui vẻ.

” Lam Lam, đừng nghịch cát nữa, con yêu~.”

Tôi cảm thấy mình như vừa bị huyệt chân vào một cái thung lũng sâu hun hút vậy. Giọng nói kia ảm áp lắm, tôi cũng đã từng nghe thấy rồi.

Con người đảo qua đảo lại, tôi thất thần ngẩn mặt đi tìm cho ra người khi nãy đã nói câu nói ấy.

Lam Lam sao?

Cách gọi triu mến này sao lại khiến lồng ngực tôi đau như muốn xé ra vậy chứ?

Tôi quay người lại, phát hiện ở một góc trên nền cỏ xanh kia là một gia đình. Một gia đình hạnh phúc với cặp vợ chồng trẻ và một đứa con trai kháu khỉnh.

Khuôn mặt nó khi ôm lấy một đồng cát trong người rồi cười lên toe toét mới xinh xắn làm sao. Nhưng có gì đó không phải lắm?

Đôi mắt kia, chiếc mũi kia, cái miệng kia, sao mọi thứ lại giống hệt tôi như vậy? Thằng nhóc con ấy sao lại giống như phiên bản thu nhỏ của tôi như thế?

Từng bước cẩn trọng đến gần chỗ bọn họ hơn. Tôi nhận ra người phụ nữ thật đúng là hình mẫu của những người mẹ dịu dàng. Còn có người đàn ông bên cạnh lại tạo cho người khác một cảm giác an toàn tuyệt đối.

Gia đình ấy trông hạnh phúc lắm.

” Mẹ ơi, con đói bụng.”

Thằng bé ấy bỏ đồ nghịch cát xuống rồi chạy đến bên mẹ mình, nũng nịu.

” Tay con dơ quá, chúng ta đi rửa tay nhé.”

Nói rồi người phụ nữ đó dẫn con trai mình vào vệ sinh công cộng gần đấy. Tôi vẫn đứng một chỗ quan sát bọn họ cho đến khi cả hai khuất hẳn khỏi tầm mắt.

Cái cảm giác vừa quen thuộc cũng vừa xa lạ này là như thế nào đây chứ?

Tôi không rõ bản thân mình đang ở đâu nữa? Lúc này là vào lúc nào trong cuộc đời tôi chứ?

Không phải tôi vẫn còn đang trong bộ dạng cao lớn của một người đàn ông hay sao?

Cúi mặt ngẩn ngơ nhìn hai bàn tay của mình, tôi khẽ nhàu mày.

Xung quanh tôi ai cũng thật lạ lẫm. Không có Đình Huy, không có Hàn Di, không có cả Cố Nguyên.

Bỗng dưng những người tôi quen biết thân thiết đột nhiên lại không còn thấy nữa, nó khiến tôi thấy sợ hãi thật sự.

Khi còn đang hoang mang nhiều thứ, tôi nghe thấy giọng của đứa trẻ kia dội đến.

” Mẹ ơi, con muốn uống sữa bắp quá, bên kia còn có kem nữa, vani nhé~ Nha mẹ~”

Khỉ thật.

Đó đều là những món ăn yêu thích của tôi. Tại sao đứa trẻ đó lại có thể giống tôi đến như thế?

Xoay người lại định nhìn bọn họ một lần nữa thì bên tai tôi bị một âm thanh lấn át cả tâm trí.

Tiếng bang vang dội trời đất, rung chuyển cả bầu không khí huyền ảo.

Tôi ngỡ ngàng nhận ra xung quanh mọi người đều đã chạy tán loạn đi tìm nơi ẩn nấp. Nhưng chỉ riêng đứa trẻ kia vẫn không đi đâu cả, nó vẫn đang ôm khư khư lấy người phụ nữ bên cạnh.

Gì chứ?

Người đó đã bị bắn trúng rồi.

Máu thấm dần qua lớp vải, ướt cả bàn tay nhỏ nhắn kia đang cố gắng bao bọc lấy vết thương.

” Mẹ, mẹ ơi, mẹ tỉnh dậy đi mà. Ô...ô...mẹ, sao mẹ không chạy như mọi người? Con sợ, con sợ lắm...”

Đứa trẻ tinh thần bị hoảng loạn đột nhiên đứng dậy, chạy đến chỗ ba của mình cách đó không xa, liên tục lay cả người ông ấy.

Khốn thế chứ.

Tôi che nửa khuôn mặt, cố gắng điều chỉnh nhịp thở của chính mình.

Những hình ảnh này, những âm thanh thê lương này sao lại có thể thật như vậy?

Tiếng súng đó hóa ra là một vết thương của chính tôi hay sao? Mỗi lần nghe thấy tiếng súng, bất kể là ở trong TV hay trò chơi đi nữa, tôi đều sẽ rất kinh hãi.

” Ba ơi, ba đừng ngủ, đừng ngủ. Làm ơn, hãy dẫn Lam Lam và mẹ chạy đi.”

” Mẹ ơi, mẹ ơi, sao ba lại ngủ vậy? Ô...ô...Đừng bỏ Lam Lam, đừng, đừng...”

Đứa trẻ đứng giữa một rừng người bất tỉnh với những vết máu loang lổ. Đôi mắt non dại đó thoáng chốc chỉ còn chứa đầy sự u ám của địa ngục. Từng ngón tay nhỏ nhắn ấy đang cố bấu thật chặt vào áo của mẹ mình, hết sức mình mà kéo bà đi.

Đứa trẻ đã cố gắng kéo cái xác của mẹ mình đến gần chỗ người đàn ông. Cả hai nằm cạnh nhau thật im lặng, khuôn mặt dần nhợt nhạt hơn.

” Ba mẹ mau mau thức dậy nhé...Lam Lam sợ lắm. Vẫn còn âm thanh khi này...mau mau dậy nhé...”

Đứa trẻ ngồi co gối lại, hai bàn tay bịt kín tai mình, mắt nhắm chặt.

Miệng vẫn không ngừng thì thầm, ” Lam Lam sẽ ở đây canh chừng cho ba mẹ...Ba mẹ mau tỉnh dậy nhé...”

Hơi thở của tôi trở nên dồn dập. Trái tim đang phản kháng lại tôi. Nó quặn lên rồi cuộn bện lại. Nó đau đớn càng khiến đầu óc tôi choáng váng.

Ngã khụy một gối, tôi cố gắng vịn tay vào cái mắc xích, thở thật sâu. Lồng ngực tiếp tục phập phồng, và tôi thì không ngừng chảy nước mắt.

Lần này tôi thua rồi.

Bao nhiêu năm qua đều cố gắng trốn tránh, đều hoảng loạn khi nhìn thấy những cơn ác mộng. Nhưng lần này tôi thua rồi, thua thật rồi.

Tôi đã đối diện với ký ức mà chính mình đã lãng quên mất.

Nó thật kinh khủng, nó thật kinh khủng đối với một đứa trẻ...

” Arggg!!” Tôi trừng lớn mắt để không phải khóc nhưng sao nước mắt cứ thay nhau rơi xuống chứ.

Uớt cả bàn tay tôi rồi.

Tại sao chứ?

Bàn tay tôi run rẩy che kín cả khuôn mặt của mình. Tôi thật sự chẳng dám nhìn thẳng vào tấm gương để xem bộ dạng của mình lúc này nó tệ hại đến cỡ nào.

Mọi thứ vẫn cứ im lặng như thế cho đến khi tôi mở mắt một lần nữa thì phát hiện cái công viên kia đã biến mất.

Đối nghịch hoàn toàn với ánh mặt trời ban này, nơi tôi đang đứng là một nơi thật tối, còn có chút ngột ngạt bức bối khó chịu.

Tôi đảo mắt, cơ thể vẫn còn ảnh hưởng chuyện lúc này mà run rẩy. Hít sâu một hơi, tôi tiến lên một bước, nhận thấy có một nguồn sáng le lói.

Ánh sáng ấy chui qua từ một ô vuông nhỏ ở vách tường.

Nó khiến cho đôi mắt tôi nhận thức được mọi thứ xung quanh. Và ánh sáng ấy như ngày càng mạnh hơn, rõ ràng hơn. Nó như lấp đầy cả căn phòng...À không, không phải căn phòng.

Trước mặt tôi đang là thứ gì đây chứ?

Vách tường cũ kỹ dơ bẩn, sàn nhà bị mục nát, vài con chuột nhắt vừa mới chạy thật nhanh qua chân tôi. Những con thú nhồi bông bị xé rách, những con rôbốt ngã trên sàn kêu lên vài tiếng máy móc.

Khung cảnh này hết như những giấc mơ của tôi.

Liếc mắt nhìn vào góc tường, tôi nhận ra được đứa trẻ kia. Nó được bận một chiếc áo rách, trông nó đã lớn hơn rồi.

Khuôn mặt đó ngày càng giống tôi hơn.

” Xin lỗi nhé, tao lại khiến mày bị rách rồi..” Đứa trẻ ôm lấy một con gấu bông bị rách tươm mà nói chuyện.

Giọng điệu của nó nghe sao mà đáng thương như thế.

Tôi bước gần lại thêm một chút, tôi muốn nhìn nó thật kỹ nhưng lúc này tôi phát hiện trên tường in hằn một cái bóng đen cao lớn.

Tôi choàng tỉnh khi thấy nó.

Cái bóng đen này nhiều lần đã khiến tôi khiếp sợ, và lúc này nó cũng khiến đứa trẻ kia hoảng loạn. Con thú nhồi bông bị ôm chặt vào lòng, đứa trẻ ra sức lùi sát vào góc tường.

Đôi mắt hoảng loạn, đôi môi run rẩy, cái đầu nhỏ liên tục lắc qua lắc lại.

” Chú ơi, đừng, đừng, cháu không muốn nữa...Chú ơi, cháu không đói nữa đâu...”

Sự cầu xin khẩn thiết đến tội nghiệp đó làm cho tôi khó thở chết đi được. Tôi nhắm mắt lùi về sau, lúc này mới thấy được cái bóng đen kia. Đó là một gã đàn ông cao lớn vạm vỡ nhưng...sao trên người ông ta lại toát ra cái mùi ghê tởm như vậy?

Gã đến gần đứa trẻ kia, giựt lấy con gấu bông ném mạnh sang một bên. Sau đó cứ thế mà túm lấy cổ áo của nó lôi lên, bàn tay gã ta bóp mạnh vào hông nó.

” A đừng, đau, đau, chú ơi, cháu xin lỗi, cháu không kêu đói nữa..ô..ô...”

” Không phải mày rất đói sao hả? Sao cái miệng nhỏ như mày không ngoan tí nào vậy hả? Tao phải phạt mày mày mới sợ đúng không?”

” Không, cháu biết rồi, cháu không kêu đói, cháu xin lỗi...A...đừng, đừng...”

Những gì tôi đang chứng kiến ngay lúc này, tôi đã không còn khả năng sử dụng ngôn ngữ của mình để diễn tả nữa.

Một sự ghê tởm đáng khinh bỉ, một sự nhơ nhuốc nhất mà tôi từng thấy...

Làm ơn, dừng lại, dừng lại, dừng lại...

” Dừng lại, dừng lại, đừng làm nữa...Đừng làm như thế nữa...”

Tôi đã hét lên như thế, hét lên một cách điên loạn, một cách vội vã và kinh hãi.

Nhưng tôi không thể làm gì được nữa. Bàn tay tôi không thể nắm lấy bất cứ vật gì cả.

” Không, cháu đau...làm ơn, Lam Lam xin chú, xin chú, cháu sẽ không, không...A...a...đau lắm, đau lắm...chú ơi...Mẹ ơi, mẹ ơi, ba ơi...”

Không thể phủ nhận được, đứa trẻ đang bị bạo hành kia, chính là tôi lúc nhỏ.

Sự đau đớn mà nó đang chịu đựng bỗng truyền sang tôi. Tôi cảm nhận được cái thống khổ đó, cái dơ bẩn bám chặt lấy cơ thể tôi...

Tôi chống cự lại gã, gã đã cấu thật chặt vào bắp đùi của tôi. Tôi càng van xin, gã càng khiến cho nơi phía sau tôi ướt đầm và đau đớn.

Tôi chưa từng nghĩ đến bản thân mình lại bị những trận tra tấn khủng khiếp thế này.

Tiếng khóc đầy phần uất ức ghim sâu vào tâm trí tôi. Một lần nữa ngã khụy trên sàn, tôi biết lần này mình đã thực sự bỏ cuộc.

Nó quá đáng sợ. Nó còn hơn những gì tôi từng tưởng tượng.

Bàn tay tôi đang run thấy rõ, cổ họng khô rát không thể nói được gì. Tôi gục mặt bóp chặt vào lồng ngực, nơi đó bỗng rất như vừa bị bắn xuyên qua.

Ký ức bị mất đã được vẽ lại. Trong tiềm thức, tôi đã tự đi tìm lại nó và chứng kiến hết thấy những sự việc.

” Khốn nạn, khốn nạn, dừng lại, dừng lại, không được rồi...Làm ơn, làm ơn...”

Tôi thật sự khiếp sợ chỉ có thể nhắm chặt mắt mình. Hai tai đều được bịt kín, tôi không muốn nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa.

Nó kinh tởm quá...

Nó đang bào mòn đi trái tim của tôi.

Cúi thấp người, tôi đột nhiên nôn khan một tiếng, sau đó lại liên tục nôn khan. Cổ họng lần này rất thật, tôi vỗ vỗ ngực, tiếp tục nôn lấy những gì trong bao tử.

Một lúc nữa, mọi âm thanh lại biến mất.

Lẽ nào...vẫn còn ký ức nào đó kinh khủng mà tôi lãng quên hay sao?

Ý niệm này xuất hiện làm tôi cười điên dại.

Ôm lấy trán, tôi ngẩng mặt nhìn xung quanh thì thấy mình không còn ở trong căn hầm dơ bẩn kia nữa. Lúc này tôi đang đứng trên nền cỏ, rất nhiều ánh sáng.

Tôi vuốt mặt, hít sâu một hơi để bình tĩnh.

Sau đó tôi thấy trước mặt mình xuất hiện một vòng tròn ánh sáng. Nó đang chuyển động. Tôi chớp mắt một cái, bỗng thấy bên cạnh mình là L và Merry.

Hai người họ đứng hai bên, nắm lấy bàn tay tôi.

Tôi chỉ kịp nhìn họ một chút mà chưa kịp nói gì. Rồi L và Merry bước lên trước, tay họ lồng vào nhau, xoay mặt nhìn tôi.

Khuôn mặt kia chính là của tôi. Chỉ là trang phục của họ khác nhau cho nên tôi đã nhìn ra được.

Nhưng vì sao tôi lại thấy bọn họ ở đây? Vòng tròn kia là gì?

"L, Merry?"

Họ nhìn thấy tôi. Họ là người nhìn thấy tôi.

"Cậu đã tìm lại được ký ức của bản thân. Cậu đã đối mặt với những thứ kinh khủng đó. Cậu đối mặt với sợ hãi và đã vượt qua được nó rồi, Thiệu Lam."

Giọng L tuy vẫn trầm như thế nhưng bộ dạng của hắn ta khác rồi. Khác thật sự.

"Cháu chưa bao giờ muốn cản trở quá trình điều trị bệnh của chú. Cháu rất sợ mình sẽ bị biến mất, nhưng..." Merry khẽ cười, "Cháu cũng không muốn thấy chú bị đau khổ nữa. Cháu luôn sẵn sàng mất đi để trả lại cuộc sống yên bình cho chú."

"Chính cậu là người tạo ra chúng tôi, chúng tôi đã bảo vệ cậu khỏi những ký ức đau đớn và tổn thương kia. Xin lỗi vì trước đây là từng là một kẻ tàn nhẫn..."

Tôi không tin vào những gì mình thấy đâu. Đây là một chuyện phi lý lắm.

Tôi lắc mạnh đầu, cười một tiếng đầy giễu cợt.

Ký ức đã tìm được, đã đối mặt nhưng chuyện hợp nhất cá thể lại dễ dàng như vậy sao?

"Hai người...thật sự đồng ý hợp nhất?"

Merry nhìn tôi, cười nhẹ, "Cháu chưa từng phản đối."

Tôi liếc nhìn L.

"Không còn cách nào khác. Tôi sẽ không bao giờ chiếm được cơ thể của cậu. Thật ra, nếu như hợp nhất thì tôi sẽ luôn được bên cạnh cậu, mọi lúc."

Gì chứ? L vừa nói gì vậy chứ? Tại sao hắn ta lại muốn bên cạnh tôi cơ chứ?

Một lần nữa, Merry và L xoay người, từng bước tiến đến vòng tròn ánh sáng kia. Nhìn phía sau, tôi cảm giác bọn họ đang tiếc nuối một điều gì đó, nhưng rồi họ cũng hòa vào với thứ ánh sáng kỳ lạ kia.

Tôi ngẩn người khi nhìn thấy tất cả thoáng chốc đều tan biến.

Không còn vòng tròn, không còn L, không còn Merry. Nhưng tôi cảm giác lồng ngực của mình đập thật mạnh. Có ai đó đang kích động nó.

Tôi đau đến mức ngã ra bãi cỏ, ý thức bỗng chốc mờ nhạt.

Nhắm mắt lại, tôi không còn cảm nhận được gì nữa.

” Tim cậu ta ngừng đập rồi. 200 mau lên!”

” Không được rồi, 250.”

Đã bảo tôi có cảm giác như lồng ngực mình liên tục bị kích động vậy. Cơ thể tôi sốc thật mạnh, sau đó tôi nghe được nhiều giọng nói vội vã gấp gáp. Nhưng tôi không thể mở mắt nổi.

Cơ thể nặng đi rất nhiều.

Lại có tiếng nói.

” Đập trở lại rồi.”

Đập?

Từ khoảnh khắc đó cho đến khi tôi mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy bên cạnh là hình ảnh mờ ảo của lão bụng phệ Markson.

Giọng nói lão ta như vỡ ra vậy.

Tôi mở mắt to hơn một chút. Lão giữ lấy cánh tay của tôi, sau đó vạch mí mắt tôi lên soi thẳng ánh đèn vào.

Một vài giây sau, tôi nghe thấy Markson kinh ngạc thì thào.

Lão ta đang làm bầm cái gì thế?

Cái gì mà màu đen?

Tôi khẽ nhú mày, tiếng ồn nhiều quá làm tôi rất bức mình. Lần này tôi đã mở mắt hẳn để nhìn xung quanh. Markson một lần nữa nhìn tôi, vẻ mặt lão vui mừng lắm.

” Thiệu Lam, mắt của cậu...mắt của cậu trở lại màu đen rồi. Thiệu Lam, cậu nghe tôi nói không? Tôi nghĩ, tôi nghĩ...cậu đã tự hợp nhất các nhân cách lại rồi.”

Nhắm mắt lại, tôi nghe thấy câu nói của Markson liên tục lặp lại trong não. Rõ ràng đến mức khiến tôi khiếp sợ.

Tôi đã tự hợp nhất? Như vậy giấc mơ dài đằng đằng kia là thật?

Không, không, không thể nào!!!

Ngực tôi bỗng dưng đau quặn lên, xung quanh tôi đều vướng vít dây nhợ. Tôi hoảng loạn giựt phăng kim tiêm trên bàn tay.

” Thiệu Lam, cậu bình tĩnh.”

” Đem đến thuốc an thần, mau.”

Tôi che đi nửa khuôn mặt của mình, nhú chặt mày không muốn nghĩ đến thứ gì nữa. Nhưng tôi không thể, không thể ngừng lại những hình ảnh nhơ nhuốc kia.

Cơ thể tôi bất động trên giường. Quay mặt nhìn Markson, tôi thều thào trong miệng, ” Markson...”

Markson cúi thấp người, ghé tai ngay môi tôi.

Ngón tay tôi lại run rẩy, kìm lại xúc cảm khiếp sợ kia, tôi cố gắng nói cho lão biết được mọi thứ.

” Tôi...đã nhớ...lại được. Tôi nhớ lại...ký ức của...mình...ký ức bị...lãng quên đó.”

20. Chương 20: Cố Nguyên

Vì che giấu tội phạm giết người nguy hiểm, vì cản trở người thi hành công vụ, vì làm loạn cục diện mà bây giờ tôi đang phải ngồi trong căn phòng tra khảo lạnh lẽo.

Xung quanh là bốn bức tường cách âm. Trước mặt tôi là vị Cục trưởng uy nghiêm nhất mà mọi người đều luôn nể sợ.

Liếc mắt nhìn xuống hai cổ tay đang chảy máu, tôi khẽ nhúu mày. Mặc dù không đau lắm nhưng nhìn nó vẫn khiến tôi ngứa mắt chết đi được.

Ngay cả mấy ngón tay cũng dính một ít máu của Thiệu Lam.

Chẳng qua khi nãy lúc Thiệu Lam bị bọn người khốn nạn kia bắn trúng, tôi đã điên loạn đánh hai tên đang giữ chặt hai tay của tôi, sau đó thì chạy đến chỗ Thiệu Lam đang nằm.

Tôi cứ ôm em ấy như vậy cho đến khi những người xung quanh quyết dùng vũ lực tách chúng tôi ra làm hai nơi.

Bây giờ có lẽ Thiệu Lam đang ở trong phòng cấp cứu. Còn tôi ngồi đây để nghe giáo huấn nhân cách nghề nghiệp.

Buồn cười thật.

Ngay lúc Thiệu Lam đau đớn nhất thì tôi lại không thể ở bên cạnh em ấy. Hiện tại tâm trí tôi rối tung, chẳng biết mình sẽ phải khai những gì, chứng minh những gì.

Ngước đôi mắt dờ dẩn của mình lên, tôi thấy Cục trưởng có vẻ đăm chiêu hơn bình thường. Tôi biết mình đã khiến ông ấy thất vọng nặng nề.

Trước đây tôi luôn làm tốt mọi việc, gieo rắc niềm tin cho Cục trưởng nhưng bây giờ thì chắc ông ấy không thể tin tôi được nữa đâu.

"Cậu có biết bản thân mình đã làm những gì không?" Cục trưởng cuối cùng cũng lên tiếng.

Tôi hiện giờ đang rất thả lỏng tinh thần. Hít sâu một hơi, tôi nhẹ thở ra rồi gật đầu:

"Tôi biết."

"Cậu biết mà cậu vẫn làm hay sao? Những chuyện như thế mà một cảnh sát như cậu có thể làm được à?"

Giọng ông ta lạnh thật, giống như đang cực kỳ phẫn nộ.

"Tôi chỉ muốn hỏi ngài một điều này thôi." Tôi bình tĩnh nhìn ông ấy, "Nếu như tên tội phạm đó là một người mà ngài dành rất nhiều tình cảm, ngài sẽ thế nào?"

Có vẻ câu hỏi của tôi quá đường đột khiến cho Cục trưởng nhúu chặt mày mà vẫn chưa trả lời được gì. Ông ta nắm chặt bàn tay, không nhìn tôi thêm lần nào nữa.

Tôi biết câu hỏi này hóc búa thật đấy chứ.

Im lặng mãi cũng không được, tôi đành cười một tiếng, "Tôi cũng giống như câu hỏi đó vậy. Tôi muốn ngài nhìn nhận sự việc lần này theo một cách khác. Tôi không phải bao che cho tội phạm, tôi là đang cố gắng bảo vệ người mình yêu."

"Người cậu yêu?" Cục trưởng có chút mất bình tĩnh mà cao giọng, sau đó ông ta cúi mặt hít thở.

"Đó chỉ là một tên giết người đang khinh bỉ mà thôi. Tôi không quan tâm đó là ai trong mắt cậu, nhưng với tôi, đó là một tên giết người."

Rầm!

Đừng trách vì sao tôi lại đột ngột đứng dậy đập tay xuống bàn một tiếng như thế. Đây là một phản xạ rất tự nhiên mà thôi. Khi mà người bạn yêu bị gọi là một kẻ giết người đáng khinh bỉ thì bạn có nổi điên như tôi không?

Có, tôi thế là có đấy.

Hành động của tôi làm cho Cục trưởng giật bắn mình. Ông ta ngỡ ngàng nhìn tôi, muốn lên giọng giáo huấn tiếp thì bị tôi chặn lại.

” Thiệu Lam không phải là kẻ giết người. Thiệu Lam là một bệnh nhân của bệnh rối loạn đa nhân cách. Và L, cái tên giết người đó chính là một nhân cách của em ấy. Nếu như ngài thật sự chưa hiểu, tôi sẽ cho ngài hết tất cả những tài liệu có liên quan đến căn bệnh đó, nếu ngài muốn.”

Tôi nhắm nhẹ mắt, định thần lại, ” Và tôi muốn nhắc lại một lần nữa, Thiệu Lam không phải là kẻ giết người! Tôi sẽ không để em ấy phải ngồi tù vì một việc mà người khác đã làm. Tôi sẽ chứng minh được điều này.”

Nói rồi tôi xoay người, rời khỏi phòng. Vừa chạm tay đến vặn cửa, tôi nghe thấy Cục trưởng phía sau nói khẽ.

” Cố Nguyên, cậu có biết bản thân sắp bị giáng chức rồi không?”

Tôi im lặng. Điều này tôi đã dự tính từ lâu rồi, cho nên sẽ không có gì bất ngờ cả.

Bao che cho một tội phạm, ừ thì trong mắt mọi người, Thiệu Lam chính là như vậy cho nên tôi sẽ trở thành một đồng phạm. Dễ hiểu thôi mà.

” Dù thế nào đi nữa, Thiệu Lam hay là L thì cũng là kẻ giết người mà thôi. Nếu như cậu vẫn cố chấp muốn bảo vệ người đó, tôi sẽ buộc phải giáng chức cậu. Còn nếu như...”

Tôi xoay nửa người, nhìn Cục trưởng bằng một đôi mắt thờ ơ.

Tôi chẳng quan tâm quái gì đến cái chức vị đó nữa.

Đúng là bao nhiêu năm trời học hành đấy, bao nhiêu năm trời cố gắng để vươn lên chức vị ngày hôm qua đấy nhưng thì sao?

Người tôi yêu sắp phải bị tống vào tù rồi. Người tôi yêu có thể sẽ bị tử hình chỉ vì căn bệnh chết tiệt kia. Người tôi yêu đã bị quá nhiều đau đớn rồi...

Hốc mắt tôi bỗng dưng nóng ran. Khỉ thật.

Tôi bật cười trong lòng tự giễu mình.

” Sẽ không có cái nếu như nào cả. Ngài đừng bức tôi như thế, đừng bắt tôi phải lựa chọn. Dù cho có bao nhiêu lựa chọn đi nữa, dù nó tốt đẹp cỡ nào đi nữa thì tôi vẫn chỉ lựa chọn mỗi Thiệu Lam mà thôi.”

Dứt lời, tôi liền đi ra khỏi đó.

Không còn bị giam lỏng trong bốn bức tường đó nữa, tôi mới thấy nhẹ nhõm làm sao. Dựa người vào tường, tôi rút một điều thuốc ra, châm lửa hút.

Những lúc thế này chỉ có thuốc mới khiến mọi thứ bình tĩnh lại thôi.

” Cố Nguyên, anh có đi thăm Khấu Nhĩ Phương không? Cậu ta vừa mới tỉnh.”

Bên cạnh bỗng có người đi đến vỗ nhẹ vai tôi một cái. Suy nghĩ bị đứt đoạn, tôi quay sang nhìn người nọ.

Nghe anh ta nói đến Khấu Nhĩ Phương, tôi vẫn còn tức giận với chuyện cậu ta tự ý bắt Thiệu Lam rồi còn thực hiện mấy màn tra tấn kia nữa.

Nghĩ đến là chỉ muốn rút súng bắn chết cậu ta mà thôi.

Nhưng bây giờ nghe tin Khấu Nhĩ Phương tỉnh lại rồi, tôi không thể nào không thăm. Dù gì cậu ta bị thương cũng là do tôi cả mà.

” Ừm, cậu ta nằm ở đâu vậy?” Tôi hỏi người kia.

#

Chẳng mấy chốc tôi đã đứng trước phòng bệnh của Khẩu Nhĩ Phương. Bên trong có vẻ an tĩnh hơn tôi nghĩ. Đẩy cửa bước vào, tôi thấy cậu ta đang ngồi ôm lấy cái tablet xem gì đó có vẻ rất vui.

Nghe tiếng động, Khẩu Nhĩ Phương ngẩng mặt nhìn tôi. Hai người chúng tôi đột nhiên lại nảy sinh gương gao. Ai cũng né tránh đi người nọ một lúc rồi mới chịu nói chuyện.

” Ổn rồi chứ?” Tôi bước đến, điềm nhiên hỏi thăm.

Khẩu Nhĩ Phương cũng cười một tiếng, ” Em vẫn chưa chết được mà.”

Tôi liếc lạnh cậu ta một cái, ” Thế cậu có mưu cầu đấy không? Tôi không ngại giúp một tay đâu.”

” Ấy...không cần đâu ạ.” Khẩu Nhĩ Phương nuốt nước bọt.

Được rồi. Hiện giờ bộ dạng này so với bộ dạng lúc tra tấn Thiệu Lam thì y hệt như hai người khác nhau vậy đó. Tôi nhìn Khẩu Nhĩ Phương một lúc, chỉ hy vọng cậu ta sẽ không phải là bạn bè gì với Thiệu Lam.

Bạn bè ở đây là kiểu cùng chung một căn bệnh ý.

Giống như tôi bị bọn kia ám ảnh đến điên mất rồi.

” Bây giờ trông cậu ngốc nghếch như mọi ngày rồi. Khi nhìn cậu tra tấn Thiệu Lam, tôi đã không tin đó là cậu.”

Khẩu Nhĩ Phương đặt cái tablet xuống, cười khẽ, ” Xin lỗi sếp, khi đó chỉ là em quá tức giận rồi thôi. Cứ nghĩ rằng Thiệu Lam là L cho nên...”

Lúc này, tôi gõ mạnh vào đầu cậu ta một cái, ” Cậu ngon lắm rồi! Nếu như tôi không đến kịp thì chắc hẳn là phải hốt đến hai cái xác.”

“...” Khẩu Nhĩ Phương lại xanh mặt, ” Em xin lỗi, em thật sự không biết.”

Dừng một chút, cậu ta ngược mắt, cười láu lỉnh, ” Thế...hóa ra là sếp yêu Thiệu Lam thật à? Ôi chào, thế mà giấu kỹ thật ấy.”

Nghe cậu ta trêu, tôi không ngượng ngùng gì mà còn cười hùa theo.

Yêu thì nói yêu, mắc quái gì phải ngượng ngùng?

Dù sao tôi cũng là kẻ chủ động trong “trận chiến”, nếu ngại ngùng chỉ vì mấy chuyện vặt vãnh này thì mặt mũi ném đi cho rồi.

” Đúng thế. Tôi đang bị tình yêu làm cho mù quáng đây.”

” Haha...” Khẩu Nhĩ Phương cười giòn, ” Có phải lúc sếp bảo em kiểm tra hai cái bật lửa, sếp đã không hy vọng đó là Thiệu Lam rồi phải không?”

” Đúng vậy.”

” Sao khi ấy sếp không nói cho em biết luôn đi? Nói rõ ngọn ngành là anh ấy mắc bệnh như thế. Em là kiểu người thông cảm mà. Để bây giờ mọi chuyện ra như vậy..”

Khẩu Nhĩ Phương hơi cúi mặt nói khẽ. Tôi nghĩ có lẽ cậu ta cảm thấy có lỗi cho những việc mình gây ra. Nhưng mặt khác, tôi lại nghĩ đây là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Đặt tay lên đầu Khẩu Nhĩ Phương ấn mạnh xuống, tôi lớn giọng nói:

” Cậu lại linh tinh rồi! Đây là chuyện trước sau gì cũng phải đối mặt. Mà, anh cậu bị giáng chức rồi, đừng gọi là sếp nữa.”

Khẩu Nhĩ Phương có lẽ rất kinh ngạc khi nghe điều này. Mi mắt cậu ta rũ xuống, ” Lại là do em nên sếp mới...”

” Đồ thần kinh!” Tôi liếc một cái, ” Chỉ cần cậu hiểu Thiệu Lam không phải là người như vậy là tốt rồi. Bây giờ tôi cần phải làm nhiều thứ lắm đây.”

” Nếu cần gì cứ bảo, em sẽ giúp đỡ.”

Tôi nhìn Khẩu Nhĩ Phương, hồi sau cả hai cùng mỉm cười.

Mọi chuyện xem ra không tệ như tôi đã tưởng tượng.

Lúc này cửa phòng bệnh đẩy mạnh ra, có kẻ đang đi vào. Liếc nhìn chiếc áo blouse trắng tung bay kia, tôi khẽ chặc lưỡi.

” Thăm bệnh đấy hử?” Nam nhân bận y phục màu trắng kia hỏi.

Tôi liếc nửa mắt, ” Ồ, còn cậu đến khám bệnh?”

” Tôi phụ trách chăm sóc.” Đồng Thùy lạnh nhạt trả lời, sau đó nhếch môi nói, ” Anh cũng tàn nhẫn gớm khi mà bắn cả đồng đội của mình.”

Khẩu Nhĩ Phương ngồi cạnh nín lấy áo blouse của Đồng Thùy, ” Nè, linh tinh gì vậy?”

Thế nhưng liền bị Đồng Thùy lườm một phát.

Cái uy quyền này ở đâu ra thế?

Tôi nhú mày khó hiểu, sau đó nhìn Đồng Thùy, ” Chẳng phải là do người của cậu làm người của tôi suýt bị chết đấy sao? Tội lỗi của ai đây?”

Đồng Thùy nhìn tóe lửa.

Tôi cũng lườm lạnh lại.

Chỉ có Khẩu Nhĩ Phương nuốt nước bọt nhìn chúng tôi, ” Thôi mà, thôi mà...”

Đồng Thùy hừ một tiếng, chuẩn bị kim chích. Nhìn cậu ta bơm thuốc vào kim chích với đôi mắt dã thú kia mà tôi lạnh cả người.

Mẹ nó, có khi nào trả thù cá nhân mình không thế?

Tôi vội dời tầm mắt, ho một tiếng.

” Người của anh nghe bảo là tỉnh rồi. Đứng càn ràn ở đây làm quái gì chưa đi nữa?”

Người của tôi...

Thiệu Lam?

Thiệu Lam tỉnh rồi?

Tôi nhìn Đồng Thùy một giây rồi liền chào tạm biệt hai người họ, chạy biến khỏi phòng.

Tôi không rõ Đồng Thùy lấy nguồn tin đấy ở đâu nhưng xem vẻ mặt nghiêm túc của cậu ta, tôi không nghĩ cậu ta chỉ viện cớ để đuổi khéo tôi ra khỏi phòng đâu nhỉ?

Ngồi trên xe, tôi lần nữa phải tăng tốc chạy đến nơi mà Thiệu Lam đang nằm.

Đáng ra thì tôi không được phép đi ra khỏi Cục như vậy đâu, nhưng mà tôi lại cãi lệnh của Cục trưởng một lần nữa rồi. Mấy người vừa nãy chặn tôi ở trước cổng đều bị tôi tấn cho như đòn.

Xin lỗi nhưng mấy người luôn khiến tôi bực mình như thế.

Đến nơi, tôi chạy ngay đến phòng cấp cứu thì nhận ra Thiệu Lam được đưa đến phòng hồi sức đặc biệt rồi. Quay gót đi lên lầu năm, tôi phát hiện trước cửa phòng bệnh có đến hai tên cảnh sát đang canh giữ.

Đây chính là viễn cảnh mà tôi từng nghĩ đến.

Cúi mặt, khẽ thở dài một tiếng rồi tôi bước tới trước mặt họ, giơ ra tấm thẻ cảnh sát của mình với gương mặt vô cùng điềm nhiên.

Bọn họ liếc nhìn một cái, không nói gì liền tránh ra hai bên.

Tôi đẩy cửa bước vào, thấy Markson đang ngồi ở ghế với một đồng giấy xung quanh. Markson có vẻ rất tập trung nên hoàn toàn không biết rằng có người vào phòng.

Đến khi tôi bước gần lại, gõ nhẹ xuống mặt bàn một cái, Markson mới ngược mắt nhìn. Thấy tôi, lão ta mừng quýnh, cười một tiếng.

” Cố Nguyên, cậu đến rồi sao? Tôi thật không nghĩ cậu sẽ đến được đây đó.”

Tôi hiểu ý của Markson là gì. Tôi cũng không nghĩ mình sẽ đến được đây đâu, nhưng mà vì nghe tin người kia tỉnh lại, tôi thật sự không thể ngồi yên được.

Liếc nhìn Thiệu Lam còn đang ngủ, tôi ngồi xuống bên mép giường, cầm lấy tay em ấy.

” Tôi nghe Thiệu Lam đã tỉnh lại.”

Markson đặt mấy tờ giấy kia qua một bên, hắng giọng nói:

” Đúng vậy. Haiz, khi này Thiệu Lam làm chúng tôi một phen hú vía cả đấy. Trong lúc phẫu thuật, tim cậu ta bỗng ngừng đập. Bác sĩ đã sốc tim mấy lần mới có thể đập lại. Tôi cứ nghĩ...haiz, nói chung là sợ điếng người.”

Markson liên tục liếm môi mình rồi thở dài.

Không chỉ riêng lão ta đâu. Tôi khi nghe đến ba từ tim ngừng đập thôi là tâm trí trống rỗng hết rồi.

Không tin được người đang bên cạnh tôi đây vừa này đã suýt thì... Tôi nhắm mắt lại, cố gắng hít thở thật sâu.

Thiệu Lam mà tôi yêu rất kiên cường. Tôi chắc rằng em ấy sẽ không rời bỏ thế giới này sớm như vậy.

” Có một điều làm tôi đang băn khoăn.” Markson một lần nữa lên tiếng.

Tôi nhìn lão ấy, ánh mắt kia cực kỳ nghiêm túc làm tôi cũng lo lắng lây. Đặt bàn tay Thiệu Lam xuống trở lại, tôi xoay người đối diện với Markson.

” Chuyện gì mà nhìn ông nghiêm trọng vậy?”

Markson chỉnh lại mắt kính, ” Tôi nghĩ Thiệu Lam đã tự hợp nhất lại nhân cách rồi.”

” Sao cơ?” Tôi rất kinh ngạc.

Vô cùng kinh ngạc.

Vì tôi luôn nghĩ chuyện hợp nhất là một chuyện rất khó khăn.

Ngay cả Markson còn không tin nữa cơ mà.

” Tôi cũng bất ngờ lắm nhưng Thiệu Lam bảo cậu ấy đã tìm lại được ký ức của mình rồi.”

” Ký ức...” Tôi nhú mày, ” Ý ông là ký ức bị mất?”

” Đúng vậy.” Markson lại chỉnh kính, ” Khi tỉnh dậy, tôi phát hiện mắt cậu ấy đã trở lại màu đen tự nhiên. Trước khi bị bệnh, cậu ta bảo mắt mình màu đen nhưng sau đó thì đột nhiên lại biến thành màu xanh nhạt. Như cậu đã biết rồi đó, mắt L màu tím, mắt Merry màu đỏ và mắt của Thiệu Lam là màu xanh dương nhạt.”

Nghe đến đây, tôi cười khẽ, ” Tôi còn nghĩ màu mắt kia là tự nhiên nữa đấy. Ông không tin nổi tôi vì đôi mắt đó mà bị hút hồn đấy.”

Markson lúc này cười ha hả, nhìn lão ta có vẻ phấn khởi lắm.

” Tôi đã biết được ký ức của Thiệu Lam rồi. Nó...là một nỗi nhục nhã đối với cậu ta. Mỗi người nếu như trải qua chuyện như thế, tôi nghĩ sẽ không chịu nổi đâu. Nhưng Thiệu Lam cậu ta đã không tìm đến con đường chết là hay lắm rồi.”

Sau đó, Markson kể lại ký ức của Thiệu Lam cho tôi nghe. Đối với một người ngoài chỉ nghe kể như tôi thôi mà cảm xúc của tôi đã ứ nghẹn lại vì quá đau.

Tôi có thể hiểu được một phần nào đó nỗi đau mà Thiệu Lam phải chịu đựng. Nghĩ đến những lúc đó, em ấy phải thống khổ nhục nhã thế nào, tôi lại không chịu nổi.

Hơi thở có chút dồn dập, tôi ghì chặt ngực trái mình.

” Cố Nguyên, cậu có phải sẽ bị ghép vào tội đồng phạm không?”

Tôi cúi mặt ừ một tiếng. Sau đó quay sang nhìn Thiệu Lam, trên ngực em ấy đang băng một miếng vải trắng. Càng nhìn lại càng đau lòng.

” Như vậy...cậu nghĩ hai người sẽ ổn chứ?”

Tôi vén mớ tóc mái lòa xòa của Thiệu Lam qua một bên, ” Tôi sẽ phải nhờ ông giúp một chuyện, Markson. Ông có thể thu thập lại tất cả những ghi chép về quá trình trị liệu của Thiệu Lam được không? Đầy đủ và rõ ràng, sau đó ông đưa đến cho luật sư riêng của tôi.”

Markson vẫn im lặng chăm chú nhìn tôi.

” Tôi chỉ bị giáng chức thôi và tạm thời sẽ bị bọn người kia chú ý một chút. Cho nên mọi việc đều trông cậy vào ông cả. Bên cạnh, tôi sẽ nhờ người bạn của mình cũng là một cảnh sát giúp đỡ. Cậu ta hiểu Thiệu Lam như thế này nên sẽ giúp bằng mọi cách.”

” Cậu chắc rồi chứ? Tôi không muốn Thiệu Lam phải chịu quãng đời còn lại ở trong ngục tù.”

Tôi nhìn Markson, cười nhẹ, ” Không phải chỉ có mỗi mình ông là không muốn thôi đâu. Quá khứ của em ấy đã là một địa ngục rồi, tôi sẽ không để em ấy chịu đựng thêm bất cứ thứ gì đau đớn nữa.”

Markson có vẻ tin tưởng lời nói của tôi lắm.

Vài ngày sau, tôi quyết định đổi phòng cho Thiệu Lam đến một nơi khác rộng rãi và tiện nghi hơn. Trong những ngày này, cảnh sát chỉ can thiệp vào một chút mà thôi nên có lẽ sẽ không qua gắt gao.

Khi tôi ghé đã làm xong thủ tục chuyển phòng, tôi trở lại căn phòng kia thì bị hai tên cảnh sát khác chặn lại.

Tôi biết tin mình bị giáng chức đã đến tai bọn nó rồi nên có khi sẽ không nghe lệnh tôi nữa. Liếc nhìn hai tên đó một cái, tôi lạnh giọng:

” Bỏ tay ra. Người đó phải chuyển đến một phòng khác.”

” Không được.” Bọn nó quyết chặn tôi lại, ” Cục trưởng đã có lệnh không đưa người kia đi đâu cả.”

” Nhưng phòng này không đủ tiện nghi. Con mẹ nó, mấy người có tránh ra hay không?” Tôi bực bội quát lớn.

Lúc này phía sau lưng có tiếng nói vọng đến, ” Bỏ anh ấy ra ngay lập tức.”

Hai tên kia tức khắc tránh sang một bên. Tôi kinh ngạc xoay người lại thì thấy Khấu Nhĩ Phương. Y phục của cậu ta ngẫu phết ý chứ.

Tôi bỏ hai tay vào túi quần, nghiêng đầu mỉm cười nhìn Khấu Nhĩ Phương.

” Yo, cậu em này ngẫu quá đấy.”

Khấu Nhĩ Phương được khen có chút ngượng ngùng. Cậu ta nhìn hai tên kia, ra lệnh, ” Hai người tránh đi một chút đi. Tôi sẽ ở đây canh chừng, một lát hai người quay lại.”

Thấy bọn kia còn chưa đi, Khấu Nhĩ Phương bật cười, ” Không lẽ hai cậu nghĩ tôi ngu ngốc đến mức thả tù nhân bỏ trốn à? Anh ta còn chưa bước xuống giường được nữa đó!”

Tôi đối với cái lũ người kia chỉ có một cái ánh mắt chán ghét mà thôi. Sau khi hai bóng dáng đó đi khỏi, tôi mới thở ra một hơi bất mãn.

” Em đã bảo sẽ giúp hai người mà.” Khấu Nhĩ Phương lúc này huých vào tay tôi, ” Anh định chuyển Thiệu Lam đi đâu?”

” Đến một phòng khác rộng rãi hơn, tiện nghi hơn nữa. Vì hiện tại Thiệu Lam vẫn cần được điều trị theo dõi tiếp.”

Khấu Nhĩ Phương khẽ à, " Em hiểu rồi. Như vậy thì cứ chuyển đi, bọn người kia không nói gì đâu. Chỉ là chuyển phòng thôi mà."

Tôi liếc bộ y phục của Khấu Nhĩ Phương, cười cười, " Được thăng chức hửm?"

Nói đến vấn đề này, Khấu Nhĩ Phương bỗng dừng đỏ mặt, gượng gạo gật đầu.

Tôi hiểu vì sao cậu ta lại như thế. Chắc là Cục trưởng đã thăng chức cho cậu ta vị trí của tôi.

Cái cuộc đời này đúng là lên voi xuống chó mà.

Nói rằng tôi không tiếc nguôi nguôi thì đúng là nói dóc, nhưng đã mất rồi thì thôi. Thà tôi vụt mất cái chức vị ấy còn hơn là để mất người trong kia.

Bảo tôi mù quáng cũng được, nhưng có sao đâu?

Tình yêu chả phải là thế à?!

" Chúc mừng nhé. Ráng làm cho tốt vào." Tôi vỗ vai Khấu Nhĩ Phương.

Khấu Nhĩ Phương cười ngượng, " Em thấy anh rất dũng cảm đó. Dám bỏ hết tất cả mà bảo vệ người yêu cơ mà."

Tôi hơi ngược mắt nhìn lên, điềm nhiên nói, " Từ khi biết được Thiệu Lam là L, kỳ thực, tôi đã không còn dũng khí để bắt em ấy nữa."

" Haha...Anh biết gì không, Cố Nguyên?" Khấu Nhĩ Phương cười một tiếng.

Tôi liếc nhìn cậu ta.

" Cả hai chúng ta đều không còn dũng khí bắt một người đáng thương như anh ấy từ lâu rồi."

" Điều nhá!" Tôi đánh vào đầu tên kia một cái, " Mấy ngày trước cậu còn tra tấn người của tôi đấy!"

" Ai...cái đấy là chuyện mấy hôm trước rồi." Khấu Nhĩ Phương trông bộ dạng ngẫu thế thôi chứ vẫn là một tên ngốc.

Tôi khẽ cười.

Sau đó, Thiệu Lam cũng được chuyển đến một phòng bệnh khác tốt hơn rất nhiều. Ngồi bên cạnh giường bệnh, tôi giữ lấy bàn tay của Thiệu Lam, áp nhẹ lên gò má mình.

Mấy ngày qua Thiệu Lam cứ mơ màng ngủ như vậy mãi. Đôi khi có tỉnh giấc nhưng rồi sẽ không chịu nổi sự thật kia mà mất bình tĩnh, cuối cùng là bị tiêm thuốc an thần.

Tôi chỉ sợ rằng thuốc kia tiêm vào nhiều quá, khiến em ấy ngủ luôn thì tôi phải làm sao đây?

Khuôn mặt cứ theo ngày tháng mà trở nên hốc hác. Bây giờ Thiệu Lam cũng chỉ được truyền đạm và thuốc bổ thôi.

Nghịch nghịch ngón tay thon dài của Thiệu Lam, tôi nhìn bộ dạng mình thật là ngốc nghếch.

Mỗi ngày cứ ngồi trong phòng bệnh độc thoại như thế. Đến giờ tôi vẫn được tự do đi lại trong bệnh viện mà chưa bị ngài ấy triệu lên giáo huấn.

Chắc là cũng đã thương cảm một ít rồi đi.

Về chuyện biện hộ cho việc của Thiệu Lam, tôi đã đưa mọi ghi chép về quá trình trị liệu cho luật sư riêng của tôi. Người đó bảo nếu như đã có thể chứng minh Thiệu Lam là một bệnh nhân như thế thì việc xử án sẽ nhẹ nhàng hơn.

Ôi, tôi cầu mong là thế.

Một phần khác, Khấu Nhĩ Phương cũng đã đem tất cả tài liệu liên quan đến đa nhân cách đến cho ngài Cục trưởng xem. Tôi chẳng biết ngài ấy nghĩ gì, chỉ là ánh mắt của ông ta đã phần nào thay đổi.

” Thiệu Lam, em định để tôi chờ đợi đến bao lâu đây hửm? Ngày đêm trông chừng em thế này, tôi thật sự bị bức chết mất đấy.”

Thiệu Lam vẫn nằm đó mà ngủ.

Lại cái kịch bản độc thoại nhàm chán nữa rồi.

Chỉnh lại tấm chăn bông, tôi cúi người hôn nhẹ lên trán Thiệu Lam, thì thầm:

” Hãy mơ thật đẹp vào nhé.”

#

Hôm nay Markson gọi điện cho tôi vào lúc năm giờ sáng và báo tin rằng Thiệu Lam đã tỉnh hẳn rồi.

Đừng nói là ăn diện chải đầu vuốt keo, tôi chỉ thay xong bộ quần áo gọn gàng, dùng tay chải lại tóc rồi sau đó thì phóng thẳng xe đến bệnh viện.

Vào đến phòng bệnh, tôi thấy Thiệu Lam ngồi dậy tựa lưng vào giường, mặt nhìn đăm chiêu ra ngoài cửa sổ.

Bỗng dưng nhìn thấy em thế này, tôi có chút căng thẳng.

Markson đứng dậy lại gần chỗ tôi, ” Ra ngoài một tí.”

Tôi liếc nhìn lão rồi theo sau ra ngoài phòng.

” Chuyện gì thế?” Tôi tò mò điên lên được.

Markson khoanh hai tay, ánh mắt đăm chiêu qua lớp kính dày.

” Thế này nhé, tôi phải nói cho cậu biết điều này. Sau khi hợp nhất lại các nhân cách, nhân cách chủ thể sẽ phải chịu tác động của những nhân cách cũ. Nghĩa là, những nhân cách cũ thế nào thì chủ thể sẽ có một chút tương đồng như vậy.”

Cái gì chứ?

Tôi nhất thời cứng họng, chỉ biết trừng to mắt nhìn Markson.

Theo như lời lão ta bảo thì không phải Thiệu Lam sẽ...sẽ tàn nhẫn giống L đó chứ?

Không, không đâu.

Markson ghì vai tôi lại, ” Cậu bình tĩnh nào. Tôi chỉ bảo là có một chút tương đồng thôi. Trước đây tôi quan sát được nên đã rút ra kết luận. Thiệu Lam bình thường sẽ khá là hoạt bát và đào hoa, L thì lạnh lùng tàn nhẫn, và cô bé Merry trầm tĩnh và thông minh. Cho nên nếu như Thiệu Lam đã hợp nhất cùng với hai người đó thì khả năng cậu ta sẽ trở nên lạnh nhạt với mọi thứ như L, bình tĩnh như Merry và...”

Quái đản thật nhưng mà câu tôi muốn hỏi Markson chính là:

” Như vậy, Thiệu Lam có còn yêu tôi không thế?!”

Nhưng may mắn là tôi nuốt nó xuống bao tử rồi.

Tôi trầm mặc, chẳng biết nói gì.

Markson lúc này chỉnh kính, cười một tiếng, ” Còn về chuyện tình cảm, tôi không chắc là Thiệu Lam còn yêu cậu không á nha. Vì L đâu yêu cậu, Merry còn nhỏ đương nhiên không yêu cậu. Tôi sợ...”

” Đủ rồi đấy, Markson.” Tôi lườm lão ta một cái rồi xoay người đi vào.

Trở vào phòng, Thiệu Lam đã không còn nhìn ra ngoài nữa. Đôi mắt kia lúc này ngược lên nhìn tôi một cái.

Cảm giác đầu tiên khi tôi nhìn thẳng vào mắt Thiệu Lam chính là lạnh lẽo.

Đôi mắt đó không còn chứa đựng tình cảm nồng nhiệt nữa rồi. Nó trở nên khô khốc, lạnh nhạt và thờ ơ.

Bỗng dưng cảm giác sợ hãi khiến tôi mất bình tĩnh. Nhưng rồi tôi tự cười giễu bản thân, mày đang nghĩ cái quái gì thế?

Markson cũng đi vào, huých nhẹ tay tôi một cái rồi ngồi xuống ghế.

” Anh làm gì mà đứng đó hoài thế? Không thấy mỏi chân à?” Thiệu Lam lên tiếng.

Aish, Thiệu Lam đã lên tiếng đấy.

Tôi ngẩn cả người. Đến khi tiếp thu xong câu nói kia rồi, tôi mới kéo cái ghế lại ngồi xuống.

Giọng điệu này lạnh lùng quá rồi đi.

Tôi vuốt mặt che đi sự rầu rĩ trong lòng mình.

” Em thấy ổn rồi chứ?” Tôi đứng dậy, đi đến gần chỗ em ấy.

Thiệu Lam đột nhiên tránh né động chạm của tôi làm tôi hụt hẫng lắm. Cứ như hụt chân lọt vào hố sâu vậy.

Bầu không khí vô cùng gượng gạo này làm tôi muốn phát điên. Cánh tay rút cục cũng được thu về, tôi cười nhẹ, ” Anh xin lỗi.”

Khi hai tiếng xin lỗi vang lên, tôi thấy gương mặt Thiệu Lam có chút dao động. Em ấy nhìn tôi, muốn nói gì đó rồi lại cúi xuống.

Biểu hiện này thật ra mà nói thì nó khiến tôi an tâm hơn.

Thiệu Lam chỉ đang bị ký ức kia làm cho ám ảnh mà thôi, cho nên mới không muốn người khác động chạm. Thiệu Lam lạnh lùng là vì tác động bởi L.

Được rồi, thử thách của tôi sao cứ liên tục xuất hiện vậy chứ?

” Quá trình điều trị đang rất ổn. Cậu không cần lo quá đâu.” Markson lên tiếng thay đổi bầu không khí.

Tôi nhìn lão, cười khổ, ” Cảm ơn ông đã cùng chúng tôi đến bây giờ.”

” Aiz, tôi thương người mà, với lại tôi có tâm nghề nghiệp lắm.”

Lão nói rồi cười thoải mái.

” Khi nào cảnh sát sẽ đến bắt tôi đi?”

Thiệu Lam đột ngột chuyển chủ đề làm cả hai người Markson và tôi đều ngỡ ngàng. Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của em khi nói ra câu đó, tôi thật sự rất đau lòng.

Có thể em đã chuẩn bị tinh thần cả rồi, nhưng tôi vẫn không đành lòng như thế.

” Họ sẽ đưa em đi lấy lời khai thôi, còn những chuyện khác anh đã lo cả rồi.”

” Làm sao anh có thể lo nổi? Đây là việc hệ trọng. Tôi đã giết người đấy. Anh đừng nhìn theo kiểu tôi chỉ giết một con lợn.”

“ ... ”

Lời nói sắc bén lạnh nhạt này là thế nào vậy?

Tôi nhìn Markson như muốn một câu trả lời thỏa đáng nhưng lão chỉ lắc đầu bất lực. Thiệu Lam nói xong cũng im lặng.

Tôi biết rằng ký ức đã khiến Thiệu Lam chịu một cú sốc tinh thần nhưng mà thái độ này làm tôi sửng sốt lắm. Tạm thời tôi sẽ chưa quen được đâu nhưng biết làm sao nữa?

Phải tập rồi.

” Thật ra với tôi, người không khác lợn là bao.”

Khi nói xong câu này, Markson đã phụt cười một tiếng. Tôi cũng chẳng hiểu lý do vì sao tôi nói thế nhưng mặt tôi bình tĩnh lạ thường. Cho dù Thiệu Lam đã liếc nhìn tôi một cái rách mắt và tuôn ra miệng một câu:

” Ngu ngốc!!” Xong nằm xuống giường, quay lưng về phía tôi.

Tôi nghĩ em không giận, chỉ là rất buồn cười nhưng không dám cười mà thôi.

Còn lão Markson thì khỏi bàn đi, lão ấy đang cười sắp lăn ra sàn mà chết rồi.

Bầu không khí quái đản này thật là khiến người ta chịu không thấu mà.

Một lúc sau, tôi đến chỉnh lại chăn cho Thiệu Lam rồi nói nhỏ. Tôi không dám hôn em như trước nữa. Tôi chẳng lường trước được hậu quả cho cái việc làm của mình đâu nên thôi thì tránh đi là tốt nhất.

” Ngủ ngoan, mai anh lại đến.”

” Tôi không cần một con lợn đến thăm.”

Khụ.

Tôi đã không thể nhịn được mà vênh môi lên cười một cái.

Thiệu Lam này thù dai thật chứ.

Markson còn phải nhún vai đồng cảm với tôi nữa là.

Tôi lắc đầu bó tay, chào tạm biệt Markson xong rồi trở về. Hiện tại thì chỉ duy nhất một mình Markson được trông chừng Thiệu Lam vào ban đêm thôi. Vì lão ta là một tiến sĩ có tiếng tăm, có uy tín với cảnh sát nên...họ tin lão thôi.

Thời gian lại trôi đi như tên bắn.

Mỗi ngày đến thăm Thiệu Lam, chịu đựng sự lạnh nhạt của em riết tôi cũng đã chai sần đi rồi.

Thật là, không hợp nhất thì tôi như thể đang yêu 3 trong 1. Bây giờ hợp nhất rồi thì chả khác nhau mấy.

Chỉ tốt một chuyện là nếu như sau này chúng tôi có làm cái gì đó thì sẽ không bị đột kích bất ngờ bởi một trong hai cái người kia.

Tốt thôi, cái gì cũng có mặt tốt và mặt xấu cả mà.

Chỉ là ngày hôm nay chúng tôi không ai vui vẻ mấy. Sau khi lấy lời khai của Thiệu Lam, tòa án đã quyết định xét xử chuyện này.

Ngồi bên dưới cùng với Đinh Huy và Hàn Di, nhìn nét mặt lo lắng của hai người họ, tôi chẳng biết về mặt của mình đang như thế nào nữa rồi.

Quan sát Thiệu Lam đứng trên vành móng ngựa, hai tay bị còng lại, tôi đã thật sự không chịu nổi.

Luật sư của tôi chuẩn bị tốt mọi thứ để đối đáp với bên Tòa án. Buổi xét xử này diễn ra rất khốc liệt vì luôn có hai luồng ý kiến trái chiều nhau.

Một bên họ đồng ý Thiệu Lam bị bệnh và thông cảm.

Một bên họ tuy chấp nhận căn bệnh của Thiệu Lam nhưng vẫn đinh ninh, em ấy đã giết người.

Hơn hai tiếng đồng hồ xét xử, tôi nhìn cây kim cứ chậm chạp nhích từng chút mà lòng nóng như lửa đốt.

Cuối cùng cũng có phán xét.

Tôi ngồi bên dưới, hai bàn tay đã sớm nắm chặt lại.

” Bị cáo Thiệu Lam đây đã phạm vào tội giết người hàng loạt, nhưng vì có ghi chép về việc bị cáo mắc phải căn bệnh rối loạn đa nhân cách, và một nhân cách được gọi là L đã ra tay làm những việc đó. Dù thế nào đi nữa, bị cáo Thiệu Lam vẫn là nhúng tay vào tội ác nhưng sẽ được khoan hồng vì bị cáo không trực tiếp thực hiện. Tòa tuyên án, bị cáo Thiệu Lam sẽ lãnh ba năm tù giam.”

Người vừa nói đã gõ xuống bàn một tiếng, tôi lúc này mới biết mình vẫn còn thở.

Thật là, ba năm sao?

Tôi lấy hai bàn tay ôm kín mặt, chẳng biết phải nói cái gì ngay lúc này. Tôi cứ tin rằng Thiệu Lam sẽ được lãnh án treo, nhưng cuối cùng thì...

Đình Huy bên cạnh đứng dậy, vỗ vai tôi, " Thiệu Lam bị đưa đi rồi. Cậu không định gặp một chút sao?"

Tôi ngẩng mặt nhìn Đình Huy, cười khan, " Tất nhiên...là phải gặp rồi."

Theo con đường nhỏ, tôi đến được chỗ mà Thiệu Lam đang bị đưa đi. Trước mặt, hai tên cảnh sát có vẻ gườm gườm tôi lắm.

" Chúng tôi đang thi hành công vụ, phiền tránh ra."

Tôi lúc này chẳng có nổi hứng thú nào mà quát tháo hay tức giận nữa. Bước lại gần, tôi bình tĩnh nói:

" Cho tôi hai phút nói chuyện với người này, được chứ?"

" Không được!" Nói rồi bọn nó đẩy vào lưng Thiệu Lam một cái.

Tôi nhếch môi cười khẩy, quyết giữ lấy tay Thiệu Lam kéo về sau. Bọn nó lập tức quay lại trừng mắt.

Ngay lúc đó, Khấu Nhĩ Phương ở đâu xuất hiện, giảng hòa.

" Xin lỗi nhưng hai anh có thể để bạn tôi gặp người này một chút không? Tôi cam đoan chỉ hai phút."

Tôi chẳng buồn nhìn ba người bọn họ nói cái gì.

Thiệu Lam vẫn cúi gầm mặt. Tôi liếc nhìn còng tay trên tay em.

" Anh xin lỗi."

Thiệu Lam ngẩng mặt, đôi mắt kia lúc này không còn lạnh nhạt thờ ơ nữa. Viên mắt em ấy ngày càng đỏ lên, ngấn nước.

" Đây, cái tên..." Tôi còn định đùa một câu để khiến em bình tĩnh nhưng em đã sớm gục mặt lên vai tôi, nấc một tiếng.

Ngục giam là nơi đáng sợ nhất mà, phải không?

Tôi ôm lấy Thiệu Lam, cảm nhận sự run rẩy của em.

Quá khứ, căn hầm là nơi cho những giấc ngủ. Hiện tại, tù ngục lại là nơi như thế.

Thiệu Lam, tôi biết phải làm gì nữa đây?

" Hãy hứa là đến thăm em thường xuyên, có được không?"

Hốc mắt tôi bông rớt.

" Anh hứa."

Thiệu Lam tách khỏi người tôi, mặc kệ trên gương mặt kia đã có nước mắt lấp đầy. Em giơ cả hai bàn tay lên, trở ngón út ra, cười nhẹ:

" Ngoắc tay."

Tôi làm theo em.

Thiệu Lam ấn ngón cái vào ngón cái của tôi, " Đóng dấu."

Sau đó, hai bàn tay chạm nhau rồi lướt một cái, " In ra."

Thiệu Lam vỗ nhẹ lên trán tôi, cười mỉm, " Đã dán."

Nhìn trò trẻ con mà em vừa làm, tôi chẳng biết mình nên cười hay khóc nữa. Con người này, không lẽ sở hữu tính cách của Merry hay sao?

Hai phút đã gần hết.

Thật ra thì đã hết từ lâu rồi.

Tôi thở nhẹ một cái, ôm lấy khuôn mặt kia, hôn lên trán, " Hy vọng em sẽ không còn ghét những động chạm này nữa. Anh sẽ chờ em, bao lâu cũng chờ."

Nhìn bóng dáng Thiệu Lam dần khuất khỏi tầm mắt, tôi vuốt nhẹ viền mắt của mình.

Khấu Nhĩ Phương đứng bên cạnh huých tay tôi, " Nam tử hán không được khóc!"

Tôi liếc cậu ta một cái, " Chuyện tôi tôi khóc là đúng, sao cậu cũng khóc?"

" Hồi nào chứ? Em...là bụi đấy. Trong đây bụi quá nhiều." Khấu Nhĩ Phương bĩu môi.

Tôi phì cười một tiếng.

Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, lẩm nhẩm trong đầu. Chỉ ba năm thôi, sẽ rất nhanh.

#

Thật ra thời gian trôi đi nhanh lắm. Một dòng thế này thôi nhé.

Hai năm sau.

Hôm nay tôi được tin là ngài Cục trưởng muốn gặp tôi có chuyện quan trọng. Khi đặt chân đến cái nơi mà mình đã từng luyện tập cùng anh em, cảm giác có chút tiếc nuối.

Vừa ló mặt vào đã thấy Khấu Nhĩ Phương chạy ra hoan nghênh.

" Ái chà, Cố đội trưởng, trông anh bánh ra thế?"

Nghe lời trêu chọc của cậu ta, tôi chẳng vui vẻ gì.

Bao nhiêu chuyện buồn thế kia, trông tôi không tàn phai thì thôi chứ?

" Cục trưởng trên phòng nhỉ?" Tôi hỏi.

Khấu Nhĩ Phương gật đầu, " Đúng vậy. Ngài đợi anh lâu rồi."

Gõ cửa phòng hai tiếng, tôi nghe lệnh được vào.

Ngài ấy nhìn tôi một cái rồi chỉ xuống cái ghế, " Ngồi đi."

Tất nhiên là phải ngồi rồi...

Tôi nhú mày nghĩ.

" Ngài hẹn tôi có chuyện gì sao?"

Người nọ ngồi thẳng dậy, hai tay chắp vào nhau, vẻ mặt thịnh trọng.

" Hai năm qua cậu đã làm gì thế?"

Hai năm qua sao?

Tôi đảo mắt một chút rồi nói, " Tôi có mở một cửa hàng tiện lợi, nhỏ thôi nhưng đủ sống."

" Xem ra cậu cũng rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại rồi?"

" Không đâu." Tôi lắc đầu, " Chưa thể thỏa mãn được vì tôi vẫn còn thiếu một thứ."

Ngài ấy dùng đôi mắt đăm chiêu nhìn tôi, lát sau thì hừ khê một tiếng.

" Nếu như tôi cho phép cậu quay trở lại đây làm việc thì sao?"

" Phục chức?" Tôi híp mắt.

" Phục chứ? Cậu mơ à!!" Ngài ấy bị tôi chọc cho nổi óa, " Bắt đầu lại tất cả."

Nghe đến bắt đầu lại, tôi thật sự rất ngán.

” Ngài...thật sự nghiêm túc? Ngài không sợ tôi sẽ lại che giấu thêm một tội phạm nữa à?”

Cục trưởng lần này bình tĩnh hơn rồi. Ông ấy nhìn tôi, cười lạnh:

” Chẳng còn lý do gì để khiến cậu phải hy sinh như thế nữa. Tôi biết, cậu cũng chỉ yêu mỗi một người thôi cho nên...chẳng có gì đáng lo ngại nếu như cho cậu quay lại.”

Tôi thề là tôi đã cười rất tươi khi nghe ngài ấy nói như vậy đấy.

Đúng là tôi chẳng còn lý do nào để che giấu thêm một tội phạm nào nữa. Nếu có yêu thì cũng bị một tên khác đặt chỗ mất rồi.

Bắt đầu lại sao? Thật ra thì cũng không tệ.

Tôi đứng dậy, thản nhiên vươn vai rồi nhìn Cục trưởng, cười một tiếng:

” Cảm ơn ngài đã dành ân huệ này cho tôi. Khi nào thì tôi được bắt đầu lại đây?”

Nụ cười lạnh lẽo kia lại lần nữa chói lóa trước mắt tôi.

Không nghĩ cuộc sống đôi lúc lại đẹp như vậy.

Tin vui này được Khẩu Nhĩ Phương nắm bắt, cậu ta bảo đợi tròn một năm nữa thì ăn mừng song hỷ.

Cái thằng quỷ đó...

Tới đây, tôi chợt nhớ là mình phải đi thăm một người rồi.

Vào đến nơi, tôi thấy Thiệu Lam bước ra, ngồi đối diện tôi cách một lớp kính.

Chúng tôi nói chuyện qua điện thoại đặt sẵn. Giọng Thiệu Lam có vẻ ổn, khuôn mặt không quá hốc hác.

Sau khi em ấy bị giam, cứ cách một tuần thì tôi lại vào thăm. Thăm đến mức ai cũng quen mặt tôi. Nghĩ lại cũng ngại thật.

” Hôm nay có chuyện vui sao?” Thiệu Lam hỏi.

Tôi gật đầu, ” Ừm, vì hôm nay là ngày thăm em nên anh rất vui.”

Thiệu Lam không nói gì, chỉ ho một tiếng.

” Mấy ngày nay em ngủ rất ngon, không còn bị giật mình nữa. Quá trình điều trị cũng sắp chấm dứt rồi.”

” Thế thì quá tốt rồi. Cố gắng thêm một chút nữa thôi.”

” Haha...” Thiệu Lam bỗng phì cười, ” Mà, thay vì mơ thấy ác mộng thì em mơ thấy cái khác.”

Cái khác?

Tôi nheo mắt nhìn em, ” Không lẽ ở trong đây lâu quá, không được anh gần gũi cho nên em đã mơ...”

Chưa đợi tôi nói xong, Thiệu Lam dùng dùng nổi giận, ” Anh chết đi!!”

” Haha...” Tôi cười lên sảng khoái, ” Cái này là đúng quá hóa thẹn đó.”

” Cố Nguyên!!!!” Thiệu Lam lườm tôi một cái, ” Đúng là em đã mơ như vậy đó, chỉ tiếc cái người nọ không phải là anh mà thôi.”

Mẹ nó, tôi hoàn toàn knock out khi mà nghe thấy câu kia đấy.

Thiệu Lam, em cũng chơi ác quá rồi đi.

Nhìn tôi im lặng, Thiệu Lam cười giễu, ” Knock out rồi.”

” Ngày em mãn hạn tù, em sẽ hiểu được lời nói hại bản thân thế nào.” Tôi cười vô hại.

” Thần kinh!!” Thiệu Lam hay mắng nhưng câu này, tôi chẳng biết là giống ai nhưng nghe rất buồn cười.

Tôi đặt tay lên mặt kính, ” Chạm tay một cái nào.”

Thiệu Lam liếc nhìn một chút rồi áp bàn tay lên kính, vừa vặn với bàn tay tôi.

” Em nhớ anh lắm.”

” Anh cũng nhớ những gì của em lắm.”

Cạch. Điện thoại bị ngắt.

Thiệu Lam đã bị tôi chọc cho giận mà bỏ đi vào rồi.

Xoa xoa mũi mình, tôi không biết mình có quá lời không nhỉ?

Thời gian đúng là thử thách con người mà. Chờ đợi rồi chờ đợi, tôi chẳng nhớ nổi mình đã phải cạo râu bao nhiêu lần rồi để giữ cái mã bảnh bao này.

Có râu thật ra cũng tốt nhưng nếu để thì sẽ khó chịu cho người kia lắm.

Ngày hôm nay là một ngày trọng đại.

Tôi dậy thật sớm, ăn mặc thật gọn gàng, chải chuốt thật cẩn thận và leo lên xe, hướng thẳng đến một nơi nào đó.

Dựa người vào xe, tôi nhìn chăm chăm vào cánh cổng kia. Chỉ chờ đợi nó mở ra thôi.

Năm phút, mười phút, hai mươi phút...

Tôi ngó đồng hồ, cảm thấy giờ giấc trong tù lộn xộn quá.

Vừa định đi thẳng vào xem thế nào thì cánh cửa kia chậm rãi mở ra. Một hình dáng đang đeo lấy ba lô trên vai, mặt mũi trông quen phết.

Tôi đứng như trời trồng, người nọ thì vui mừng muốn khóc.

Nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, tôi chậm rãi đi tới. Hai chúng tôi cứ thế cất bước thật nhanh. Một lúc sau, tôi thấy sức nặng trên ngực mình.

Liếc nhìn, thấy Thiệu Lam đã vòng tay qua cổ ôm lấy tôi.

Cảnh tượng này...có lẽ không phù hợp cho lắm với hai người đàn ông hơn 30 rồi đi?

” Sao mặt anh cứ đơ đơ thế?” Thiệu Lam nhú mồm, vò vò mặt tôi.

Tôi không phải đơ, chỉ là...mừng quá nên có hơi căng thẳng.

Khi thấy mặt mình sắp bị vò như cục bột rồi, tôi nắm lấy hai bàn tay kia, lườm một cái:

” Chúc mừng em đã thoát khỏi cái nơi đó.”

Thiệu Lam lạnh giọng, ” Con mẹ nó, anh chúc mừng kiểu gì thế?”

Xoa mũi, tôi cười khổ, ” Thế em muốn như nào?”

” Chả nói nữa. Đúng là nói chuyện với lợn có khác.” Thiệu Lam ném cho tôi cái ba lô rồi đi thẳng một nước.

A, lợn?

” Đây Thiệu Lam, tôi nghĩ lại rồi, em dù sao vẫn hơn lợn đấy.”

Thiệu Lam quay phắt lại, máu điên có lẽ dồn lên mặt cả rồi.

” Con mẹ nó, có tin tôi sẽ chia tay anh ngay tại chỗ này để kỷ niệm không?”

Tôi đeo balô của em lên vai rồi bước gần lại, cười xán lạn:

” Không có ai chia tay lợn kiểu này cả.”

” A con mẹ nó, anh nhây thế!!!”

Thiệu Lam thiếu điều tung một cước vô ngực tôi thôi. Sau đó, chúng tôi âm ỉ suốt cả quãng đường đi đến cái xe.

Trước khi để Thiệu Lam vào xe, tôi đã giữ lấy tay em, bắt em nhìn mình một cái.

” Thật ra thì...anh định bảo, chúc mừng chúng ta đã được trở về bên nhau rồi. Thiệu Lam, em có đồng ý sẽ làm vợ...”

Ngay lập tức, Thiệu Lam bịt kín miệng tôi, run rẩy nói:

” Đủ rồi. Không cần lãng mạn đâu. Đều là đàn ông 30 tuổi cả rồi...”

Tôi bật cười, ” Anh còn tưởng em thích lãng mạn.”

” Lãng mạn máu chó như anh sao? Không cần.”

” Máu lợn thì hợp hơn đúng chứ?” Tôi nheo mắt.

Thiệu Lam sầm mặt, ” Mau mau lên xe và chở em về. Còn nhây nữa thì...”

Chụt.

Tôi nhanh chóng bịt kín môi em lại, sau đó mở cửa xe, lịch thiệp trình trọng nói:

” Nào, lên xe thôi.”

Thiệu Lam ngồi vào xe, dùng dùng nể dọa, ” Không thêm hôn bố hay sao mà chỉ mấy giây đã xong rồi?”

” Bố dữ quá, không dám hôn lâu.”

” Phụt...haha, lại đây, bố hôn một cái.”

” Đủ rồi, anh đang lái xe.”

Chặng đường phía trước đã mở ra. Chúng tôi, hiện tại đang trở về nhà, cùng nhau xây đắp một tương lai mới. Tươi sáng hơn, hạnh phúc hơn, và không thiếu chút máu lợn.

— HOÀN —

Má Vi: Con mẹ nó ơi, tay tôi rã rồi...

Má Vi: Chân thành cảm ơn mọi người đã theo dõi hai đứa nó trong suốt hai tuần qua nha~ Còn một phiên ngoại nữa ~ Xin hãy ghi lại cảm nhận của mọi người sau khi đọc cái chương cuối dài ngoằng này ~ Tôi thật mong chờ ~ Yêu mọi người.

Má Vi: Còn một điều nữa, thằng Nguyễn sao nó nhây vãi đạn thế này!! Không phải tại tôi đâu nhé =)))

21. Chương 21: Ngoại Truyện

Hôm nay là ngày Thiệu Lam chuyển đến nhà Cổ Nguyên để tạo dựng cái tương lai tươi sáng không thiếu máu lợn mà anh nói.

Ngồi một mình trong phòng ngủ của mình, Thiệu Lam cứ nhìn ngó xung quanh mãi vẫn chưa biết nên bỏ lại cái gì và đem theo cái gì nữa.

Đồ đạc trong nhà cậu cũng chất đống luôn ý, quần áo thì phải bớt qua một cái tủ thứ hai dự bị nữa cơ. Nhiều lúc Cổ Nguyên nhìn vào mà còn phải cảm thán:

” Em bị nghiện mua sắm à!!”

Nhưng mà anh nào biết đồ đạc vốn dĩ nhiều như vậy đâu phải chỉ do mỗi mình cậu thôi đâu. Còn có công lao của Merry nè, của cả L nữa đó.

Nhắc đến hai người đó, Thiệu Lam đứng dậy, đi đến kéo cái học tủ ở phía dưới cùng ra. Trong đó đang chứa rất nhiều bộ đầm Tây Âu hàng hiệu đẳng hoàng nha. Màu sắc thì đậm chất lạnh lùng kiêu kỳ luôn.

Thiệu Lam cầm một cái lên liếc nhìn, sau đó đi đến trước gương, ướm qua nhìn thử một phát liền đứng hình. Cái bộ mặt của cậu đem kết hợp với bộ đầm này đúng là...không tệ tí nào.

Hoàn toàn không khó coi.

Đột nhiên Thiệu Lam rất tò mò muốn biết bộ dạng của mình khi bận quả đầm này sẽ ra sao ý nhỉ?

Lúc này ngoài cửa phòng có tiếng dép đi trên sàn. Thiệu Lam liếc mắt nhìn qua, phát hiện Cố Nguyên đã mở cửa và nheo mắt nhìn mình.

” Em muốn thử?” Cố Nguyên dựa người vào cửa, cười mỉm.

Thiệu Lam chẳng ưa gì nổi cái nụ cười bỉ ổi đó của anh đâu. Nhìn kiểu quái nào cũng chứa đầy sự bỉ ổi biến thái và...còn rất nhiều tính xấu nữa.

Ném quả đầm qua một bên, Thiệu Lam bĩu môi, tỏ ra lạnh nhạt:

” Anh thần kinh à?! Ai mà bận làm gì chứ.”

Nói rồi Thiệu Lam xoay người đi sắp xếp quần áo của mình. Cố Nguyên vẫn dựa người vô cửa, mắt đắm chiêu nhìn quả đầm bị Thiệu Lam ném đi, mi nhướng lên tính toán gì đó.

Khi xuống đến tầng hầm, Thiệu Lam đã phải hít sâu một hơi rồi mới dám mở cánh cửa kia ra. Cậu không muốn khi mình nhìn thấy cảnh tượng bên trong sẽ phải khóc thét lên bởi cái quá khứ kia nữa.

Bảo khóc thét thì có hơi quá vì cậu nào phải Merry chứ. Chí ít thì run rẩy một tí, rơm rớm một tí rồi thôi.

Trước kia khi Thiệu Lam vừa bị cảnh sát bắt được, bọn họ đã đến nhà của cậu mà lục tung mọi thứ lên để điều tra. Lúc ấy, bọn họ tìm được căn hầm này và đã tổng khứ hết mấy món hàng của L mất rồi.

Bây giờ nhìn cái kệ trống không kia, Thiệu Lam có chút tiếc nuối. Cố Nguyên luôn theo sát cậu khi hai người bước xuống hầm. Anh sợ ai kia lại nhớ đến quá khứ mà...khóc thét.

Cố Nguyên đi lại quây kệ từng đựng món hàng của L, chắc lưỡi:

” Bọn họ tịch thu chiến lợi phẩm hết rồi. Cả một kho chứ chẳng đùa.”

Thiệu Lam liếc anh một cái khinh bỉ, ” Ý anh là đang tiếc nuối chứ gì? Muốn thử lắm đúng không?”

Cố Nguyên nhún vai, xoay mặt mỉm cười, ” Anh thử rồi. Mà đúng là hơi tiếc một tí.”

Nói xong anh đi ngang qua Thiệu Lam, cảm thấy luồng khí lạnh nhẹ toát ra. Quay lại, trông thấy bộ mặt hờn dỗi thờ ơ kia mà anh khẽ cười.

” Sao thế?”

Thiệu Lam chẳng liếc một cái, hất mạnh vai anh ra, ” Không sao!!!”

Cố Nguyên lập tức nín lấy tay người kia, ” Thôi nào, anh dùng cái đó trên người em đấy. Ghen cái gì?”

” Là L, không phải em.” Thiệu Lam lườm, ” Khai mau đi, trước đây hai người có từng làm gì quá đáng không?”

Quá đáng?

Cố Nguyên thờ người ra suy nghĩ thật. Bỗng anh nhớ đến cái hôm Thiệu Lam bị bắt cóc, tra tấn các kiểu rồi L tỉnh lại.

Được rồi, khi đó anh không phủ nhận trông L cực kỳ quyến rũ. Cách hôn của tên đó cũng không tệ nhưng mà...tình hình này thì có lẽ không nên kể hết ra.

Cố Nguyên xoa xoa mũi, ” Chắc là chỉ có cái hôm chúng ta lần đầu ấy ấy thôi.”

” Ấy ấy...” Thiệu Lam nhiều lần suýt cắn phải lưỡi bởi cách ăn nói tỉnh bơ của Cố Nguyên.

Mặt cậu có hơi hồng hồng, nhìn kỹ lắm mới thấy nha nhưng mà Cố Nguyên kia như có thần nhãn í, nhìn một phát là thấy ngay rồi. Cho nên anh cười thật bỉ ổi.

” Chúng ta làm không dưới mười lần rồi, em còn ngại cái gì?”

Thiệu Lam nhếch môi khinh khỉnh, ” Làm ơn nghe lời bố đây. Sau này nói mấy chuyện đó thì làm ơn giả vờ ngại ngùng một chút. Con mẹ nó, nói hoạch toẹt như thế thì muốn khiêu khích ai chứ hả?!!!”

Bực tức quát lên một câu rồi Thiệu Lam xoay người, đóng cửa hăm lại một tiếng. Cố Nguyên vẫn còn đứng trong đó, mặt anh chẳng biến dạng là bao vì anh quen rồi.

Mặc dù không phải loài mèo quý tộc nhưng Thiệu Lam vẫn rất hay xù lông, cho nên anh rất bình tĩnh mà đẩy cửa ra, bước chân khỏi đó, rồi đóng cửa lại.

Cuối cùng cả hai cũng dọn dẹp xong đồ đạc, bây giờ chỉ cần đem mấy cái túi xách khổng lồ đẩy ra ngoài cốp xe thôi.

Thiệu Lam cài đai an toàn, khuôn mặt đã sớm vui vẻ trở lại.

Hiện tại cậu sẽ về sống chung một nhà với Cố Nguyên. Như vậy là cậu đã hết cô đơn một mình rồi. Mặc dù bản thân biết rõ khi về sống chung như thế, cái mộng của cậu sẽ không yên ổn nổi đâu.

Mới nghĩ đến thôi mà nó nhức nhức rồi này.

Thiệu Lam rung mình một cái, xoay mặt nhìn ra ngoài cửa kính.

Buổi tối, trời thanh gió mát.

Thiệu Lam đến bây giờ mới chịu lôi mấy cái vali của mình ra mà soạn đồ. Bên thư phòng, Cố Nguyên đang tập trung cho vụ án mới của mình.

Dạo này công việc của anh lại nhiều hơn rồi, mà hình như anh cũng chuẩn bị được thăng chức nữa. Khi biết tin này, Thiệu Lam còn mừng hơn cả Cố Nguyên nữa cơ.

Ngồi trong phòng ngủ một mình, Thiệu Lam sắp xếp từng cái áo vest rồi đến áo thun, quần tây dài lịch thiệp đến quần lửng bông sặc sỡ.

Mấy cái quần bông ý có lần khiến Cố Nguyên chau mày nhăn mặt, sau đó thì anh phì cười hết năm phút. Thiệu Lam nhớ lại, bĩu môi, ném nó vô xó.

Lục lọi một lúc, khi mấy chiếc áo cuối cùng được treo lên, Thiệu Lam mới phát hiện dưới cùng của cái vali vẫn còn một món nữa. Ngồi xổm nhìn nó, Thiệu Lam còn nghĩ mình nhìn nhầm.

Nhắm mắt lại, mở mắt ra, lại nhắm, lại mở, rốt cục thì cậu lật tung cái vali sang một góc.

Con mẹ nó, bố đây đã bỏ cái đầm kia vào vali bao giờ chứ hả?

Liếc nhìn chiếc đầm, lại hậm hực chột chột kiến, bực bội đứng dậy. Sau năm phút, Thiệu Lam tiếp tục lặp lại hành động khi này, rồi cuối cùng vênh môi lên cười thật gian.

Lúc này Cố Nguyên cũng đã xong việc của mình. Anh gỡ kính đặt lên bàn, sau đó rời khỏi thư phòng. Đẩy cửa phòng ngủ, Cố Nguyên nhu nhu thái dương một chút rồi liếc nhìn đến giường ngủ.

Trên giường bông thấp thoáng hiện ra một người bận cái quần đầm Tây Âu kiêu kỳ kia, còn đang nằm một cách...gợi tình.

Cố Nguyên định lực tốt cực kỳ cho nên anh đã dựa người vào cửa, nụ cười bí ối sõi dối của anh được che giấu qua mấy kẽ tay.

Buổi sáng khi mà thấy Thiệu Lam ướm thử chiếc đầm kia, Cố Nguyên đã rất muốn tạo cho người mình yêu một sự bất ngờ hạnh phúc.

Và bây giờ thì anh được chiêm ngưỡng vẻ mặt hạnh phúc đó rồi.

Chậm rãi đi đến giường, Cố Nguyên cúi thấp người, bàn tay nhanh chóng đặt lên một bên bắp đùi của Thiệu Lam, trượt nhẹ lên trên.

” Vẫn còn vừa quá chứ.” Cố Nguyên khẽ cười, ngón tay một lúc một mân mê trên da thịt.

Thiệu Lam thừa biết Cố Nguyên chơi mình một vỏ, và cậu đương nhiên sẽ trả thù lại nhưng mà...chưa phải lúc đâu. Cậu nghĩ thầm, nhếch môi cười khẩy một cái rồi túm lấy cổ áo của Cố Nguyên kéo mạnh xuống.

Hai người ngay sau đó tạo một tư thế vốn dĩ rất quen thuộc rồi.

Ngón tay Cố Nguyên trượt dần lên trên, cố ý kéo dần chiếc underwear hàng hiệu của Thiệu Lam xuống một chút rồi buông tay ra.

Vuốt ve sườn mặt của cậu, trao cậu ánh mắt thèm khát bấy lâu, sau đó thì ngấu nghiến cánh môi của cậu như một loại tư vị đặc biệt.

Thiệu Lam không hề bối rối cũng như hoảng loạn, đôi mắt xéch kia hé mở quan sát một chút, sau đó nhắm lại, thưởng thức nụ hôn của người đàn ông trưởng thành.

Cúc áo lần lượt được cởi ra, Cố Nguyên hôn từ cằm xuống đến cổ. Cúc cởi đến đâu, anh hôn đến đấy. Sau đó, Cố Nguyên kéo trễ vai áo của Thiệu Lam xuống, gặm nhấm từng chút nơi bả vai.

Cắn một chút, mút một chút, hôn một chút, mân mê một chút. Mỗi việc đều một ít tạo nên những tư vị tuyệt diệu.

Thiệu Lam nghiêng đầu một bên, khoe môi đã sớm tràn ra tiếng rên khê, " Ừm.."

Bàn tay lưu động bên dưới rất tích cực. Mặc kệ quả đằm kia vương vís, Cố Nguyên vẫn bình tĩnh vén nó lên một nửa, lộ cả đôi chân thon dài của cậu. Sâu bên trong lớp váy màu xanh sẫm đấy đã không còn gì che đậy nữa rồi.

Liếc mắt nhìn xuống, Cố Nguyên cười một tiếng, ghé sát tai Thiệu Lam thì thầm:

" Sau này cứ bận chiếc váy này nhé. Anh hứng rất nhanh, em cũng vậy."

Thiệu Lam bị những động chạm liên tục công kích đến nói không ra hơi. Cậu ngửa cổ, tùy tiện ồm một tiếng rồi giữ lấy lưng của Cố Nguyên, đưa đẩy nhiệt tình.

Quả đằm của Merry sớm bị trút bỏ xuống sàn nhà lạnh lẽo. Nếu như cô bé Merry mà thấy cảnh này thì có mà đau lòng đến chết.

Dưới lớp chăn bông ấm áp, có hai thân thể dán sát vào nhau, chậm rãi mà truyền nhau hơi ấm, chậm rãi tạo cho nhau những khoái cảm kỳ diệu.

Những gì cần làm, Cố Nguyên đã làm. Đã lâu lắm rồi hai người không gần gũi như vậy, nó khiến anh nhớ lắm.

Hôn lên vành tai của Thiệu Lam, Cố Nguyên nổi hứng bưng kín đỉnh mẫn cảm, không cho phép ai kia được giải thoát. Điều này làm cậu không chịu nổi, cơ thể liên tục vận vẹo mãi thôi.

" Bỏ ra~..bỏ ra..."

Thiệu Lam cắn môi cầu xin khe khẽ, nhưng Cố Nguyên giả vờ không nghe. Đến khi anh tiến vào sâu bên trong cậu, luân động nhiệt tình mà không cần một sự cổ vũ nào, Thiệu Lam mới được phép giải tỏa.

Cơ thể run rẩy mềm oặt, từng ngón tay dùng một tí lực bắm vào ngực Cố Nguyên làm điểm tựa, Thiệu Lam bắt đầu đưa đẩy cơ thể hết sức gợi tình của mình.

" Ừ...a~...chậm, chậm đi..."

Thiệu Lam luôn nói như thế, và Cố Nguyên thì luôn làm ngược lại điều đấy.

Nếu như cậu càng van xin, càng nài nỉ, càng rên rĩ, anh sẽ càng thật mạnh, thật nhanh, thật bỉ ổi và lưu manh.

Mấy tính từ này đều do Thiệu Lam đặt ra cả. Kinh nghiệm của cậu khi trải qua không dưới mười lần mà.

Một lần nữa khi mà Thiệu Lam cảm giác trời đất vừa được ghép lại, cậu hé mở mắt, định nói gì đó thì Cố Nguyên ngay lập tức lưu giữ thật nhiều, thật nhiều bên trong cậu.

Sức nóng rất cùng với cái thứ đặc sệt kia khiến cho phía sau co rút không thôi. Thiệu Lam kêu lên một tiếng, ngón tay hết lực mà xuôi xuống trên giường.

” Nghỉ ngơi thôi.” Cố Nguyên ôm cả người cậu vào lòng, cười nhẹ một tiếng.

Nghỉ ngơi thôi, đúng vậy, đây chỉ là hiệp đầu của Cố Nguyên thôi.

Những hiệp sau đó, Thiệu Lam cứ ngỡ anh sẽ mệt mà đuối sức nhưng chẳng bao giờ dờn như mơ cả.

Cơ thể rã rời, Thiệu Lam nằm sấp mà ngủ quên luôn. Chỉ còn Cố Nguyên nửa ngồi nửa nằm bên cạnh, vuốt ve mái tóc ướt đầm của cậu, cười mỉm một cái.

Liếc nhìn chiếc đầm, Cố Nguyên chắc lưỡi, đây là bảo bối có giá trị, phải được đóng trong lồng kính và bảo quản.

Sáng hôm sau, Cố Nguyên tỉnh giấc trước. Anh ngồi dậy định kéo rèm ra thì Thiệu Lam bên cạnh cũng đã loay hoay.

Xoay người nhìn người kia một cái, Cố Nguyên cúi xuống hôn lên trán, ” Chào buổi sáng, Lam Lam.”

Thiệu Lam hé mở mắt, cơn đau hình như đã bớt rồi. Lúc này cậu mới nhìn anh, bỗng dừng lại nở một nụ cười thật tà gian.

Cố Nguyên nheo mắt, đôi chút nghi hoặc. Vì chưa bao giờ Thiệu Lam nhìn anh cười như thế.

Cho đến khi Thiệu Lam mở miệng thì thầm, ” Cảm giác khi làm tình với L này thế nào hửm, Cố Nguyên~?”

What the f*ck?

Cố Nguyên lần đầu tiên cảm thấy mình mất bình tĩnh như thế. Cơ mặt anh cứng nhắc, muốn cười một cái cho xóa bỏ bầu không khí này cũng không cười nổi.

Quay mặt nhìn ra cửa, Cố Nguyên nhắm mắt, hít thở thật sâu, rồi quay lại nhìn Thiệu Lam, quát lớn, ” Con mẹ nó, anh không đùa đầu đấy!”

Thiệu Lam vẫn mở to đôi mắt nhìn anh chăm chú, lát sau liền phì cười, cười đến lăn lộn trên giường.

Cậu không ngờ chỉ có câu nói đó đã dọa Cố Nguyên chết điếng, mắng luôn cả cậu.

Haha, chết tôi, chết tôi.

Thiệu Lam vẫn chưa thôi cười cho đến khi Cố Nguyên ghì chặt hai tay cậu, lườm một cái đanh lạnh.

Gian phòng im ắng.

Một lúc sau...

” Hahahaha, mặt anh khi nãy...khi nãy...nó thế này này...haha...chết mất thôi. Con mẹ nó, anh không đùa đầu đấy!! Hahahaha...”

Cố Nguyên tuyệt nhiên không cười.

” Em có biết sự khác nhau giữa lợn và em là gì không?”

Thiệu Lam nín bật.

” Lợn khi thấy dao mổ, nó còn biết sợ mà chạy trốn. Còn em, trước mắt là kẻ sắp làm thịt em, em vẫn trơ mặt mà chọc điên nó. Không biết nên khen em can đảm hay mắng em ngu ngốc nữa đây.”

Anh bình thản nói tiếp, còn cười vô hại, ” Nhưng dù khen hay mắng thì em vẫn bị làm thịt. Anh thề đấy.”

Lời vừa dứt, gió bên ngoài thổi nhẹ vào.

” Con mẹ nó, không được, không muốn!! CỐ NGUYÊN, CON LỢN THỐI THA NÀY MAU TRÁNH RA!!! KHỔN KHIẾP, KHỔN KHIẾPPPPPP!!!!”

— HẾT —

Má Vi: Chúc mừng lần chơi đại đầu tiên cũng là cuối cùng của Lam Lam.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-cut-bat>